



Nova llei sobre l'avortament
Dret al propi cos amb data de caducitat
A FONS PÀGINES 1 a 3



Empar Salvador
La lluita per exhumar el genocidi franquista
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA



N174

3 de març de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els serveis secrets dels Mossos roben efectes personals d'activistes

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINA 3

Un jutjat d'instrucció investiga la sostracció de material informàtic i un passaport per part dels agents de la Divisió Central d'Informació amb seu a Sabadell

El govern deporta dotze immigrants en vaga de fam per 'evitar un moti'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9



ALBERT GARCIA

Una cadena humana de 150 persones camina entre la plaça Catalunya i la plaça de Sant Jaume de Barcelona per protestar davant la llei d'estrangeria i els CIE

"La repressió beneficia una minoria privilegiada"



ESTIRANT DEL FIL · PÀGINA 3

Entrevistem Alfonso H., manifestant condemnat a tres anys de presó sota l'acusació d'haver respost amb un cop de puny l'agressió prèvia d'un mossos d'esquadra. Es troba en situació de cerca i captura, tot i que ja ha presentat una petició d'indult.

La UE imposa austeritat a la població grega

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Els dos joves bascos detinguts a Molló van patir tortures

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

58 assessors nomenats a dit a l'Ajuntament de Badalona

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

ACSA nega els papers per demanar l'atur a la plantilla

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

La inclusió del gènere a l'arquitectura

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Més de 260.000 persones ja han votat per la independència

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7-8

, estirant del fil

CATALUNYA · CAP DELS CINC MOSSOS D'ESQUADRA QUE VAN EMPRAR EL PUNXÓ NO HA ESTAT INVESTIGAT

Accions i petició d'indult per evitar que el condemnat del cas kubotan vagi a la presó

Higinya Roig / Agnès Tortosa
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La polèmica política, policial i social suscitada arran de l'ús del kubotan, un punxó il·legal emprat pels agents antidisturbis de la policia catalana el maig de 2007, ja té -ara per ara i tres anys després- un primer balanç diàfan: la impunitat policial dels mossos que van agredir les manifestants i l'ordre de presó contra un dels manifestants que va patir la repressió. L'ordre de recerca i captura contra Alfonso H. és vigent des del 22 de febrer. Alfonso H. està condemnat per donar un sol cop de puny a un agent antidisturbis que emprava el punxó, fet que ell ha negat.

El 27 de gener, la secció cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona va ratificar íntegrament la condemna desorbitada imposada el juliol de 2009 pel jutjat del penal número 5: tres anys de privació de llibertat i 4.500 euros en concepte de responsabilitat civil per propinar un sol cop de puny a un agent antidisturbis dels Mossos d'Esquadra que agredia una manifestant i que, a més, va emprar el kubotan per agredir altres manifestants. Un cop rebuda la ratificació de l'Audiència Provincial, la jutgessa Maria Jesús Solana va tramitar amb una rapidesa inusual la sentència al jutjat penal d'executòries número 12, que al seu torn va ordenar la cerca i captura d'Alfonso H., que pot ser detingut en qualsevol moment.

Interior ha equipat gran part de la plantilla policial amb porres extensibles, esprais i granades ensordidores

És dona la circumstància que Elena Guindulain, integrant de la secció cinquena de l'Audiència Provincial, és la mateixa jutgessa que va ratificar la llibertat per Fèlix Millet, que va confessar haver saquejat el Palau de la Música Catalana i que està acusat d'haver robat més de 34 milions d'euros. Un altre dels magistrats integrants de la secció cinquena que ha ratificat la condemna contra Alfonso H. sense cap mirament jurídic ni legal és el jutge Enrique Rovira del Canto, exfiscal militar i el magistrat que es va obsedir fins a aconseguir l'empresonament de Franki de Terrassa.

Inici del pastoreig i de l'encapsulament
Els fets que han provocat aquesta sentència es remunten al dissabte 19 de maig de 2007, en el decurs d'una mobi-



Protesta celebrada el maig del 2007 durant la qual els mossos van utilitzar el kubotan contra les manifestants

lització popular en defensa dels espais alliberats que va recórrer el centre de Barcelona. Com si es tractés d'un laboratori repressiu per experimentar la militarització policial del dret fonamental a la manifestació, la protesta va ser encerclada per un dispositiu desbordant de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra. A l'alçada de la Via Laietana, davant l'antiga seu del Departament d'Interior, el dispositiu antidisturbis va blocar la manifestació, va immobilitzar-la i va mantenir segrestades les manifestants durant 50 llargs minuts. En el marc d'aquest bloqueig insòlit, que impedia que qualsevol manifestant sortís del perímetre policial, fins a cinc mossos d'esquadra van emprar el kubotan -aleshores desconegut- per agredir i contenir les manifestants. Enmig d'una tensió creixent i només a conseqüència de la sang freda i les crides a la calma de les manifestants, la marxa va cloure sense incidents dues hores després, al port de Barcelona. Llavors, molts manifestants van traslladar el testimoni de l'ensurt, la intimidació i el pànic viscuts després de rebre l'impacte d'un kubotan que, fins aleshores, era desconegut: fiblades d'origen desconegut que moltes adduïen a l'ús d'algun mena d'arma blanca.

Arma il·legal pròpia de les arts marçials
Paradoxalment, l'ús discrecional del kubotan -un estri propi de les arts marçials que pot tenir conseqüències letals i que mai no ha gaudit de cobertura legal per ser emprat com a defensa policial- es va evidenciar arran del cop de puny que va rebre un mossos que agredia una noia sense cap motiu. L'agent va rebre l'impacte d'un cop de puny -amb conseqüències lleus- i va caure a terra, moment en què dues càmeres fo-



Desplegament policial que va perpetrar el desallotjament de la Rimaia

togràfiques van captar el punxó il·legal que duia a la mà dreta. L'endemà, tant Joan Saura -des de Vic- com Joan Delort -cervell gris dels Mossos- van minimitzar l'ús de l'arma aduïnt que no era il·legal. Cap reglament policial no ha legalitzat mai el punxó i està expressament prohibit al Reial Decret 137/1993 d'àmbit estatal, tal com va recordar el catedràtic de Dret Administratiu de la UAB i expert en afers policials Manuel Ballvé. Malgrat la defensa tancada del kubotan de Saura i Delort, només un any després, Interior va excloure categòricament el kubotan com a arma policial en una nova directiva. El maig de 2007, des de l'àmbit acadèmic, mèdic i de les arts marçials, les veus crítiques no van trigar a emergir per alertar dels efectes altament lesius, traumàtics i irreversibles que podia causar l'ús repressiu del kubotan sobre el plexe solar, el sistema neurològic, l'espai intercostal o l'aparell urogenital.

Ben bé tres anys després, el que es pot constatar és que cap dels cinc

agents que van agredir manifestants amb el punxó no ha rebut mai ni la simple obertura d'un expedient informatiu ni cap sanció ni, menys encara, cap procés judicial. Cal recordar que, arran d'aquells fets, prop de 4.000 mossos d'esquadra i els seus familiars es van manifestar pel centre de Barcelona per reclamar impunitat policial contra el que consideraven una "campanya de desprestigi del cos". En el decurs de la manifestació, d'entre les consignes cridades, es van poder sentir lemes com *Okupa el que no bote o Fora guarros*. En aquell clima, la pressió sindical corporativa va arribar fins als fóruns cibernètics dels Mossos d'Esquadra, on es van publicitar els noms i les adreces personals de tres activistes socials del barri de Sants als quals es responsabilitzava de la campanya de denúncia antirepressiva. En aquest extrem, tampoc no consta que s'hagi emprès cap mesura política ni jurídica contra aquestes amenaces vetllades.

Impunitat i més armament

Finalment, cal recordar que el polèmic ús del kubotan es va tancar en fals definitivament un any després. El març de 2008, el Departament d'Interior va anunciar a través d'una nota de premsa, a bombo i platerets, un nou reglament d'armes que exclouia -com l'anterior- l'ús del kubotan i que restringia i normativitzava l'ús de determinats estris repressius. Les suposades restriccions que incorporava la norma, que limitava l'ús de les porres metàl·liques extensibles i, alhora, legalitzava esprais d'autodefensa i la pistola taser no-letal pels Grups Especials d'Intervenció (GEI), es van modificar d'amagat poques setmanes després. La pressió corporativa i la crítica interna van aconseguir un nou reglament modificat a la baixa que universalitzava l'ús de porres extensibles, reintroduïa les granades eixordadores i ampliava els supòsits per fer ús dels esprais a totes les unitats de seguretat ciutadana. La nova ordre modificada va trigar poc a fer-se efectiva: el 19 de maig de 2008, el Departament d'Interior va obrir la licitació per adquirir 4.852 porres extensibles de fins a 55 centímetres per valor de 142.000 euros.

Les dues instruccions estaven signades per l'aleshores director de la policia i home de confiança de Joan Saura, Rafael Olmos. Olmos, màxim responsable dels Mossos, va ser forçat a dimitir el març de 2009 arran de les càrregues indiscriminades contra les protestes d'oposició al pla Bolonya, que es van saldar en 141 persones ferides i contusionades (amb informes mèdics). Només dos mesos després, Olmos va ser recol·locat i recontractat com a assessor personal del conseller Saura "en projectes transversals". Des d'aleshores, Olmos rep un sou anual brut de 65.000 euros: com a director de la policia, el tenia fixat en 90.000 euros.

Per la llibertat d'Alfonso H.

La defensa d'Alfonso H. ha elevat dues sol·licituds diferents per aturar l'ordre de presó. D'una banda, un recurs al Tribunal Constitucional per la manca de garanties processals en l'ús de fotografies i vídeos: durant la vista oral no es va acreditar -com és legalment preceptiu- ni l'origen ni la legalitat ni el muntatge de les cintes de vídeo emprades. Al recurs que s'havia presentat davant l'Audiència Provincial de Barcelona, la secció cinquena va donar tota la raó a la defensa en aquest aspecte fonamental, tot i que va desestimar modificar o rebutjar la condemna. D'altra banda, el grup de suport ha engegat una campanya per promoure una petició col·lectiva d'indult. Amb totes dues iniciatives, la defensa legal del jove pretén aconseguir la suspensió efectiva de l'ordre

> La Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra –comandada pel sotsinspector Simon Cayuela– va estrenar el 19 de maig de 2007 una tàctica policial que, amb el temps, s'ha acabat consolidant: el pastoreig (encerclament policial de la manifestació) i l'encapsulament (el segrest i bloqueig de les protestes). Unes pràctiques de segrest i immobilització de manifestacions que limiten, vulnereu i retallen el dret de manifestació i d'expressió de la dissidència política i social. Per assolir aquest objectiu, en aquella ocasió, cinc mossos d'esquadra van emprar el kubotan per agredir i intimidar diverses manifestants. Tres anys després, la justícia ha clarificat de quin peu policial calça la impunitat: l'única conseqüència ha estat l'ordre d'empresonament d'un dels manifestants que va patir agressions. Els cinc mossos dels cinc kubotans continuen plenament en actiu al Departament d'Interior comandat per Joan Saura (ICV).

, estirant del fil

d'ingrés a presó contra Alfonso H., que treballa, és actiu socialment i té una filla. En aquest cas, també hi concorren altres elements que han estat clarament menystinguts per la jutgessa, com el fet que la defensa del jove ja hagi abonat els 4.500 euros de multa impositats, que l'acusat tingui un domicili conegut i que hagi comparegut cada cop que ha estat citat.

En l'àmbit de la impunitat, també cal recordar que, el maig de 2007, una trentena d'entitats –encapçalades per la FAVB– i nombroses personalitats públiques van subscriure un manifest de denúncia del kubotan on reclamaven una investigació exhaustiva que depurés totes les responsabilitats i una nova normativa que prohibís de forma expressa, clara i rotunda l'ús d'aquesta arma. Els promotors del manifest es van reunir oficialment amb Joan Boada –número dos d'ICV a Interior–, però cap de les demandes no ha estat atesa. Ni es va investigar ni es van depurar responsabilitats. I, en relació a la nova normativa exigida, el kubotan va quedar prohibit –encara que ja era il·legal segons el Reial Decret de rang superior vigent–, però es va aprofitar la redacció d'aquest nou reglament per ampliar –encara més– l'ús de les porres extensibles i dels esprais de defensa en els contextos de protestes.

Tall de trànsit a la ronda litoral

Al carrer, des que es va conèixer l'ordre de cerca i captura, les mostres de solidaritat no s'han fet esperar. Fa quinze dies, més d'un centenar de persones es van concentrar a les portes de la Ciutat de la Justícia per protestar pel posicio-

Dues persones van ser detingudes, el 23 de febrer, després que es produís un tall de trànsit solidari amb l'Alfonso H.

nement de l'Audiència Provincial i del jutjat d'executòries. El 23 de febrer, a les vuit del matí, desenes de persones van tallar el trànsit a la ronda litoral, a l'alçada del port de Barcelona, per protestar contra l'ordre de presó. Aquesta segona protesta va estar marcada per les escenes de persecució policial que es van viure al barri del Raval. Agents de paisà i un Patrol dels Mossos d'Esquadra es van embalar pels carrers per detenir les persones que havien participat al tall de trànsit solidari. Una noia i un noi van ser detinguts al campus de la UB del Raval i van ser traslladats a la comissaria de Nou de la Rambla: la noia va recuperar la llibertat i el noi va ser transferit a la comissaria de Les Corts, d'on no va sortir fins passades les onze de la nit.

Les dues activistes han estat acusades d'un delictes de desordres públics, tot i que van ser detingudes pel sol fet de sortir corrent enmig d'una investida d'un vehicle policial.

CATALUNYA · NOVA DENÚNCIA A LA DIVISIÓ D'INFORMACIÓ PER SOSTRACCIÓ IL·LEGAL D'EFFECTES PERSONALS

Els Mossos d'Esquadra també roben

H.R. / A.T.

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Els Mossos no només empenen armes il·legals. Segons consta a diverses denúncies presentades als jutjats, els agents de la Divisió Central d'Informació (DCI) dels Mossos d'Esquadra, amb seu central a la macrocaserna de Sabadell, també roben. El dimecres 24 de febrer, després del desallotjament d'El Desmayo –al carrer Saragossa de Barcelona– i abans que els ocupants fossin autoritzats a entrar de nou a casa seva per retirar les seves pertinències, agents encaputxats de la DCI van penetrar a l'immoble sense la presència de cap testimoni i en van sostroure un passaport, un disc dur extern i altres efectes personals. A un dels joves, fins i tot li van sostroure una sabata de cada peu dels dos parells de què disposava. Segons consta a l'atestat del desallotjament, durant l'operació comandada pel sergent 4039 –adscribit a la Unitat de Seguretat Ciutadana de Sarrià-Sant Gervasi–, els agents de la DCI no es van identificar i els antidisturbis de la Brigada Mòbil



Un agent de la divisió d'informació fa fotos durant el desallotjament de la Teixidora

tampoc no duien visible el TIP (targa professional d'identificació).

La impunitat té moltes fesomies, però aquest *modus operandi* no és pas nou ni estrany. Abans, ja havien succeït fets similars durant els desallotjaments de La Makabra (Poble Nou), La Teixidora (Poble Nou), Can Mireia (Trinitat Vella), La Brea (Sants) o La Farga (Sants). Amb especial predilecció pels útils informà-

tics com ara ordinadors, discs durs externs o targes fotogràfiques, els agents de la DCI estan obsessionats per la informació, que aconsegueixen de forma absolutament il·legal i rebentant el dret de la intimitat i la privadesa. L'escena es repeteix, idèntica: després del desallotjament, els agents d'informació entren a la casa i ho remenen tot sense cap testimoni. De vegades, furten material infor-

màtic i, en d'altres ocasions, simplement el clonen i el copien als discs durs portàtils que duen. En el cas de La Makabra, els Mossos van sostroure càmeres i mòbils. En el cas de la Teixidora, van clonar memòries de mòbils i de càmeres. I en el cas de La Brea i les cases del carrer Miquel Àngel, van clonar targetes de mòbil i discs durs d'ordinador.

La sostracció del passaport, que va deixar sense identificació un dels habitants del carrer Saragossa, va provocar un intent frustrat de mediació amb els Mossos a través d'una entitat veïnal. Es pretenia, si més no, aconseguir que retornessin el passaport al jove. Durant l'intent de mediació, el cap del dispositiu de la Brigada Mòbil que va comandar el desnonament d'El Desmayo va negar tots els fets telefònicament. Davant l'anunci que, aleshores, l'única alternativa era interposar una denúncia judicial per robatori, el comandament policial es va limitar a anunciar laconicament: "Ja sabeu què perdreu, oi?". La denúncia per sostracció i robatori es va presentar el divendres 26 de febrer al jutjat d'instrucció número 32 de Barcelona.

ENTREVISTA · ALFONSO H., DE 33 ANYS, EN CERCA I CAPTURA PEL CAS KUBOTAN

“La repressió serveix per atemorir la majoria i beneficiar una minoria dominant”

H.R.

redaccio@setmanaridirecta.info

Què recordes del 19 de maig de 2007?

Doncs, recordo molt aquest dia per dos motius. Un seria com vam ser tractades, no tan sols les persones convocades per manifestar-nos contra els desallotjaments, sinó també les que coincidien que es trobaven per aquells carrers en aquell moment. Recordo les mostres de violència impressionants dels agents antidisturbis, que implantaven la por al carrer, i el canvi qualitatiu de la repressió contra les manifestacions amb estratègies com l'encerclament de les manifestants i l'ús d'armes il·legals. L'altre motiu seria que, des d'aquell dia, comença tot un calvari judicial i incertesa personal per aconseguir l'objectiu de la meua llibertat.

I de la detenció?

La recordo perfectament. Recordo com tres encaputxats en un cotxe i una unitat sencera d'antidisturbis en un furgó em van esperar a l'arribada a casa la meua família, els cops durant l'escorcoll, el llançament contra el cotxe per emmanillar-me, el trasllat horrible mentre rebia cops als ronyons i tota mena d'insults i mofes a un pam de la cara,



ALBERT GARCIA

l'entrada als calabossos sentint com els encaputxats donaven ordres concretes sobre el meu tracte als carrers. I recordo les 70 hores que van passar després, quan –més o menys cada mitja hora– baixaven tot d'uniformats a proferir tota classe d'insults i frases despectives i veuatòries contra mi, la meua família i el meu suposat entorn, acompanyades per les amenaces del que farien quan ens trobéssim al carrer –ja que estava a la comissaria de l'Hospitalet, on vivia– o que vindrien a fer-me alguna visita... i em repetien l'adre-

ça de casa. Vaig estar sol a la cel·la en tot moment i, mentre a les altres cel·les apagaven el llum a la nit, a mi me'l mantenien encès. Per tant, vaig passar les 70 hores amb el llum de quatre fluorescents obert permanentment. També cal destacar que vaig estar 33 hores sense la representació de cap advocat i que, quan va venir, gairebé el van fer fora.

I del procés judicial?

Més que recordar-lo, el pateixo, com totes les que estem sotmeses a un sistema judicial de doble raser, amb la característica que el meu procés s'ha avançat al compliment habitual de tots els terminis. Durant el judici, es van acceptar proves presentades irregularment i es van oposar al testimoni de dues persones presentades per la defensa, cosa que fa entendre que la sentència ja estava decidida abans de començar: en tan sols sis dies, ens van fer arribar una sentència de disset fulls. L'Audiència Provincial no s'ha aturat a investigar aquestes irregularitats ni s'ha plantejat acceptar el recurs que vam presentar.

La sentència es vol fer efectiva ràpidament. Què en penses?

Tan ràpidament que no m'han donat ni l'opció de presentar-m'hi voluntàriament. La jutgessa ha passat directament l'ordre de cerca i captura

als Mossos i, d'aquesta manera, ha impedit que tingui temps de tancar tots els meus assumptes personals, familiars i laborals. A més, un cop firmada l'ordre, la jutgessa ha agafat una baixa i el meu advocat no pot contactar amb ella de cap manera. Així és com intenten desarrelar-me i aïllar-me del meu entorn de manera brusca, amb tot el que això comporta.

El grup de suport ha engegat una campanya per la teua llibertat. Sota quins criteris?

L'objectiu d'aquesta campanya és la meua llibertat i utilitzem la denúncia pública de l'ús d'armes il·legals per part de la policia i també les irregularitats del procés judicial. Paral·lelament, es treballa en una petició d'indult per denunciar la injustícia d'aquesta repressió.

Què en penses, de la repressió i d'aquells que la comanden?

De la repressió, en sé algunes coses, ja que he crescut amb ella: a casa, a l'escola, al carrer... és el que tenen els barris perifèrics. La repressió serveix per atemorir la majoria i beneficiar una minoria dominant. I, com deia una de les moltes frases que van inundar els carrers de Buenos Aires el desembre de 2001: "No és que veiem la repressió amb por, és que la veiem de genolls".

, impressions

Xavier Diez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

La secta emprendedora

Una nova religió està emergint. L'emprenedoria, el culte a l'empresari com a figura que ha d'anunciar la bona nova per il·luminar el món i transformar-lo d'acord amb el seu ideari moral. Bé, anomenar a això religió, potser sí que és exagerat, car hauríem de parlar més pròpiament de conjunt de creences. Aquestes, que poden ésser definides com a "qualsevol cosa que s'accepta com a vertadera en una determinada època o per un grup concret al marge del mètode científic", sovint s'accepten acríticament per una societat desorientada i desmoralitzada. Certament, la nova secta s'aprofita de l'actual època de confusió espiritual davant d'uns discursos polítics encaparrats encara en la lògica dialèctica esquerra-dreta i una praxi on conflueixen unes reformes que perjudiquen, com a mínim, als sectors socials menys privilegiats. Allò que, des d'una retòrica socialista antiga, s'anomenava treballadors.

La secta emprendedora és conscient del seu pecat original. L'empresari està mal vist. Tot i la mala memòria col·lectiva, el passat recent encara els associa al fabricant, l'amo, l'escanyapobres, l'exploador, el ric als vells clixés en què aquest era representat com un assidu als pecats capitals, especialment els relacionats amb la cobdícia, tot i que també a l'ira contra qui pretenia un repartiment més equitatiu dels recursos. És per això que aquest nou moviment espiritual ha optat per una neteja de façana consistent en un *restyling*, una nova denominació. "Emprenedor" és un mot de ressons positius, que fàcilment es pot vincular a una imatge de "dinamisme", "joventut", "responsabilitat corporativa" i altre termes retòrics que contribueixen a la



confusió mental de l'opinió pública. És lògic. Els líders neoliberals d'origen anglosaxó van passar prèviament per la militància marxista (amb una certa predilecció pel trotskisme) i després d'estudiar Gramsci i la seva teoria sobre l'hegemonia ideològica, van relaxar-

se amb les novel·les de George Orwell, qui alertava sobre la gran capacitat de domini ideològic que confereix la subversió del llenguatge; "la llibertat és l'esclavitud", "la guerra és la pau", "la ignorància és la força", o més pròpiament, "tots els animals són iguals, encara que

uns més iguals que altres". És per això que no ens ha de sorprendre que els franquistes d'ahir es presentin com els més determinats partidaris de la llibertat, o el nostre "socialisme real" esdevingui un radical defensor dels valors de l'eficiència, l'eficàcia i la "cultura de l'esforç" (la dels empleats, s'entén).

Podria semblar una provocació intel·lectual, això de comparar la nova ideologia corporativa amb la religió

Podria semblar una provocació intel·lectual, això de comparar la nova ideologia corporativa amb la religió. Malauradament, no estem parlant de cap *boutade*. Els principals laboratoris d'idees i viviers formatius on es reformulen els vells paradigmes capitalistes es troben a ESADE (vinculat als jesuïtes), l'IESE o la Universitat de Navarra (Opus Dei). I els famosos MBA (Màster en Administració de Negocis) d'algunes universitats nord-americanes mantenen relacions perilloses amb els grups protestants que defensen la missió evangèlica que comporta l'expansió del capitalisme en la seva versió del liberalisme més despietat. Allò que en l'època del segon Bush es presentà com a "capitalisme compassiu" i que esdevenia la mateixa intensa explotació de sempre amb alguns bocins carita-

tius per rentar consciències. Al cap i a la fi, els cada cop més nombrosos partidaris de la llibertat econòmica (la de les grans corporacions, s'entén) actuen amb un sentit missioner, i amb la íntima convicció de la superioritat moral del seu projecte. En fi, una manera intel·lectualment més diàfana d'expressar-ho l'oferiria el teòleg sabadellenc Fèlix Sardà i Salvany (1844-1916) en el seu llibre *Ora et Labora, o sea, a Dios rogando y con el mazo dando*.

De fet, en les seves trobades, en conferències o *powerpoints*, es percep una estudiada litúrgia, on el predicador comparteix la paraula del Déu Mercat amb els seus feligresos i empra un discurs on la fe absoluta en la mà invisible i la crida a fer bones obres (o bones pràctiques) resulta unidireccional. Difícilment es troba cap vivaça en el debat, car la distància jeràrquica entre "líders" i públic ho impedeix. Finalment, els suplementes econòmics dels diaris actuen com a full parroquial dels diumenges (mireu, sinó, el de *La Vanguardia*).

El seu objectiu és ben clar. Com l'Opus, que en l'actualitat pretén fer-se amb el poder espiritual i terrenal a còpia de captar diners i xuclar talent, la nova manera d'entendre el vell capitalisme, desacomplexada, revestida de progressisme ideològic, compromís, dinamisme, estètica i joventut, consisteix a organitzar el món d'acord amb els seus preceptes. I aquests són una desigualtat creixent, justificada en funció de la protestant cosmovisió del món, segons el qual l'èxit i el fracàs es vincula a les qualitats morals de l'individu, a fer comprendre al poble la necessitat del sacrifici dels pobres i l'esperança en un paradís amb el dret reservat d'admissió.

Quim Gibert · Psicòleg i coautor de 'Removent consciències'
opinio@setmanaridirecta.info

La terra xopa

En la recta final de la llegenda de Sant Jordi, el drac es desploma ferit de mort. Sagna a raig i llança uns rugits esfereïdors. Amb els ulls plorosos, la princesa corre entusiasmada cap al jove cavaller i l'abraça. Llavors, del bassal de sang comença a brotar un roser esplèndid, que floreix a l'instant. Sant Jordi pren una rosa i la regala a la princesa: "És la rosa de l'amor i la llibertat per a tu i tot el teu poble". La terra xopa de sang s'omple de vida. L'element negatiu i malcarat, la bèstia (l'opressió), queda subvertit per un de valuós i bell, la flor (la llibertat).

Sense deixar el món dels contes, Carlo Collodi també serà capaç d'om-

Hi ha realitats fruit de la contaminació que han esdevingut font d'energia lluminosa

plir de vida el que aparentava com inservible i destinat al foc: un tros de fusta. I és de la simplicitat, d'un *pezzo di legno*, naixerà un titella universal, en Pinotxo. En aquesta línia, l'escriptor Gabriel Janer Manila assenyalava que

qualsevol objecte per rústec que sembli amaga sempre una imprevista possibilitat de transformació. Janer Manila afegeix que tant Joan Miró com Antoni Tàpies han construït les seves escultures i collages respectivament fent servir qualsevol residu. Si Miró i Tàpies commouen és perquè, arran del joc creatiu, no hi veus la deixalla. I això et convida a intentar penetrar dins l'obra, a preguntar-te com és possible fer matèria artística d'un sac brut.

Hi ha realitats quotidianes fruit de la contaminació que han esdevingut font d'energia lluminosa. És públic i notori que les terres del Baix Cinca estan quedant xopes de purins. I és

que aquesta comarca, des de fa més d'una dècada, disposa d'un nombre considerable de caps porcons. A conseqüència de l'excés de d'orins, d'excrements i, principalment, d'aigua usada per netejar les corts de porcs, es produeix una filtració desmesurada de nitrats en les aigües subterrànies. A causa d'això, és prevista la construcció d'una factoria de tractament de purins, que serà utilitzada per crear un tipus de gas que serveix de combustible per a la producció de llum elèctrica. L'agudesa a l'hora de positar i reconduir el mal, la brossa, els fems..., els elements socialment rebutjats, vers un emplaçament útil és un fet extraordinari.

Aterrant al món de les llengües minoritzades, percebudes sovint com una andròmina que destorba i crea conflictes, quins mecanismes hem d'emprar per prestigiar-les? I com fer-ho amb la nostra llengua gaudint de debò en la tasca? Especialment això: com realitzar-te treballant per la llengua. Llengua i emoció és el títol de les jornades per la dignificació lingüística que l'Institut d'Estudis del Baix Cinca convoca a Fraga el 5 de març i l'endemà. Igual que per la família o per una bona amistat estem disposats a escarrassar-nos, és d'allò més assenyat que per amor a la llengua i a la terra, no ens faci res mullar-nos fins a quedar xops.

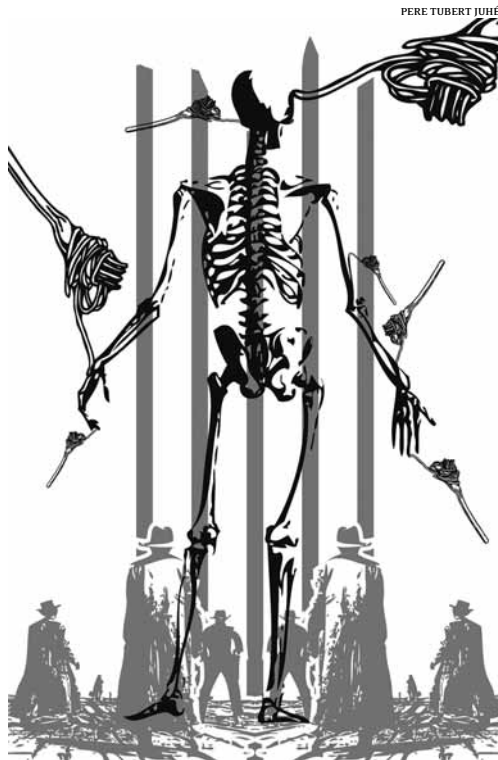
Tomàs Sayés · Estudiant de la UAB i militant del SEPC
opinio@setmanaridirecta.info

Tal dia com avui començava una vaga de fam

Fa un any, per aquestes dates, empenia una de les accions més rellevants per a la meua vida: iniciava una vaga de fam contra la privatització, mercantilització i degradació de la universitat pública. A banda, també, per demanar la retirada de les sancions a 27 companyes expedientades per lluitar per la mateixa causa.

Després de 31 dies, vaig ingressar a l'hospital i allà decidírem finalitzar la vaga per la inutilitat, per paradoxal que sembli, de demanar diàleg i participació en aquesta democràcia. I és que el més greu de la vaga de fam no era el fet sinó els motius, no demanàvem la derogació de la LOU i dels reials decrets encarregats d'aplicar Bolonya, ni tan sols la dimissió de ningú, no demanàvem la lluna; simplement demanàvem diàleg i la possibilitat de seure totes i parlar de quina universitat volem. A aquest sistema l'atorritza el diàleg i, encara més, si es tracta del diàleg amb subjectes crítics. Així doncs, la resposta va ser el silenci, la sordesa institucional i la política de fets consumats.

Avui, la situació encara és més greu que l'any passat però ens han adoctrinat massa bé, ens han enseniat per no protestar, per restar immòbils malgrat considerem que estem davant d'una injustícia. Avui es fan evidents les primeres conseqüències de Bolonya, les que tenen a veure amb la qualitat formativa i l'accés i seguiment d'estudis universitaris. Però Bolonya no acaba aquí, perquè Bolonya també té un projecte pel que fa al finançament, a la direcció de les universitats, a l'estructura



PERE TUBERT JUHÉ

d'aquestes, al Personal d'Administració i Serveis, al Personal Docent Investigador, als professors en general, a la participació i representació estudiantil, entre d'altres moltes coses.

No tinc cap dubte que el temps ens donarà la raó i que en poc temps tothom criticarà el sistema universitari com ho fan actualment amb l'ESO. El problema és que llavors ja hauré destruït el present de les noves generacions que

vulguin accedir a la universitat, que vulguin obtenir coneixements profunds o que vulguin esdevenir persones crítiques. Hem condemnat el futur de les properes generacions i malgrat tot, restem satisfets.

Ens han ensenyat, des de sempre, que ens hem de preocupar de nosaltres, qui es preocupa dels altres és titllat d'estúpid, d'algu a qui han pres el pèl. Aquest fet provoca avui que no siguem capaces de compartir

els nostres problemes, que assumim els problemes col·lectius com a incompetència individual. Així, aquelles persones aturades, aquells estudiants que no poden accedir o seguir els estudis universitaris ho assumeixen com un fracàs personal i no un problema col·lectiu envers al sistema econòmic o educatiu respectivament.

I ara, hem venut les nostres universitats, els espais històricament potenciadors del sorgiment de persones crítiques, a aquesta gent que no entén de papers socials, ni d'utilitat per la societat, ni de justícia social; que es regeixen per criteris mercantils i amb l'objectiu de generar individus alienats de qualsevol dret i pertinença col·lectiva, amb coneixements generalistes, i el seu conseqüent sou brossa, i amb habilitats i aptituds més que suficients per obeir i encaixar en qualsevol lloc de treball.

No tot està perdut, evidentment, nosaltres sempre tenim la darrera paraula, ells no poden fer res sense el nostre consentiment, només cal que siguem conscients d'això, que siguem conscients que cadascú de nosaltres forma part d'aquesta societat i que més enllà dels nostres interessos n'existeixen uns de col·lectius que cal preservar per tal que les generacions futures no es trobin un present desolador. No ens podem permetre el luxe de perdre tot allò pel que tanta gent hi ha donat la vida i si cal tornar a posar sobre la taula una vaga de fam per tornar a denunciar aquestes injustícies jo no dubtaré a sumar-m'hi.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Abatre el toro del Bruc o intentar-ho

Jordi Garcés

Aquests dies, els mitjans d'informació s'han fet ressò del nostre cas, amb un tractament molt diferent en funció de cada mitjà. La meua decepció més gran ha arribat amb el titular del *Regió7*: "Dos manresans prefereixen 8 dies de presó que pagar 192 euros per tombar el toro". Cap titular podria ser més tendencios. No es tracta de preferir o deixar de preferir, sinó de no acceptar la sentència de la justícia espanyola i de portar el cas fins a les últimes conseqüències, que en les nostres circumstàncies és l'ingrés a presó durant vuit dies. Es tracta de no voler legitimar allò que cada dia més catalanes i catalans veuen injust. Aquesta part del titular potser és interpretable i subjectiva, però les quatre darreres paraules -"per tombar el toro"- són inacceptables. Bàsicament, perquè, malgrat que aquesta era la nostra intenció, no vam aconseguir tombar-lo i així li vam dir al periodista de *Regió7* quan ens va entrevistar. Personalment, m'he sentit utilitzat per aquest diari, que diu ser d'esquerres però no ha dubtat en manipular la informació per tal de fer un titular més cridaner. I puc anar més lluny. Si barrejo l'aspecte personal i la difícil decisió de l'ingrés a presó, podríem dir que l'actitud del periodista de *Regió7* és humanament repugnant i que no li importa la realitat del nostre cas.

Finalment, m'agradaria donar les gràcies a tots aquells que s'hi posen l'objectivitat i el rigor per davant del rèdit econòmic. Així, agraeixo el tracte rebut per part de Xavier Tedó, del diari *Avui* i també el seguiment que estan fent -i seguiran fent- els companys de la *Directa* i del Periòdic Popular dels Països Catalans, *L'Accent*.

Salvem la font de la Riera

Grup de Defensa del Ter, Manlleu

El Grup de Defensa del Ter manifestem que en la incessant i depredadora acció sobre el territori ara li ha tocat el torn a la font de la Riera de S. Julià de Vilatorrada, com a conseqüència del desdoblament de l'Eix Transversal. De fet, és indiferent quina sigui la causa ja que sempre hi ha poderoses raons que justifiquen el deteriorament o la desaparició d'espais naturals.

En aquest cas, però, volem ressaltar la seva especial importància, doncs es tracta d'una de les poques fonts que reuneix les condicions idòniques que haurien de tenir totes i cada una d'elles, com ara gaudir d'un raig constant i abundant, una potabilitat regular i una concentració de nitrats acceptable. A més, està ben cuidada i alhora, a pesar de la proximitat de l'Eix, està envoltada d'un entorn autèntic i acollidor com hem pogut comprovar en la campanya de recollida de mostres i d'anàlitiqes de fonts de la comarca, que venim portant a terme des de fa una colla d'anys, on també constatem un panorama general desolador i preocupant.

Aprofitem per felicitar totes les autoritats i tècnics que han participat en la cacera, ja que malgrat que en el primer intent -quan es va construir l'Eix-, no van aconseguir encertar-la, sí ho han aconseguit plenament en el projecte del desdoblament.

Per més que ens hi esforcem no entenem aquest model de "progrés" que és incapaç de preservar un patrimoni natural i cultural com són les fonts i que són un llegat de les generacions passades i un actiu per les futures.

EL CIGALÓ

"Fumar puros i ser 'gordo' no són atributs gaire 'cool'"

El Gordo del Puru

En el submón del rap se'l coneix com El Gordo del Puru, però el seu nom autèntic resta en el més fosc anomenat. No-més ha penjat un tema al seu MySpace, "Claus en fustes", però a hores d'ara ja és un dels noms més citats en totes les converses sobre el gènere. Describim els seus secrets més íntims.



Roger Palà

El Gordo del Puru és el teu nom artístic. Reflecteix al peu de la lletra la teva realitat?

Si sóc un *gordo* què fuma purus? En realitat no... És més aviat una metàfora referida a l'imaginari popular sobre *gordos* amb puros. Normalment són tíos als que cal respectar i temer. A l'hora, té quelcom políticament incorrecte... Fumar puros i ser *gordo* no són atributs gaire *cool*. Tot en conjunt té un aire de "no us agrado però me la sua perquè mano". **Diuen els que et coneixen que ets un malalt de samplejar vinils. És cert?** Samplejar? No es això prohibit de fer música amb retalls extrets d'altres discos? A vegades ho faig, no li digueu a ningú! Això dels discos arriba a nivells de problema psicològic. El volum? El que em permet la pasta cada mes.

La teva producció es redueix a un tema penjat al teu MySpace i una col·laboració al darrer disc d'At Versaris... Algun projecte en ment? Clar! Projectes que quan vegin la llum suposaran la fi del món tal i com el coneixem. De totes maneres espero que el 2012 no se m'avanci. **Existeix l'escena del rap en català o ens l'hem inventat quatre periodistes interessats?**

Que hi ha una cultura del hip-hop amb la que em sento identificat i de la que formo part, això segur! Ara, que hi hagi una escena catalana de grups de rap que ho facin en català... No ho veig gaire clar. Una protoescena igual sí... El que també està clar és que la indústria musical catalana busca desesperadament una nova mamella des de que el "rock català" va deixar de ser rendible.

. EDITORIAL

Mitjans i gènere

Es mitjans de comunicació, com a agents que participen en la construcció d'un ideari social de significats, han estat uns contribuents importants de l'*statu quo* patriarcal, no tant per la seva manca d'intenció (cosa que tampoc no és descartable) com per la manca de profunditat als debats sobre l'elaboració d'una perspectiva de gènere *saludable*. Un dels vessants del debat podria ser si els mitjans tenen una responsabilitat social o no, tenint en compte que la gran majoria es troben sotmesos a directives homogenies privades i que l'imaginari que s'hi transmet és esclau d'uns interessos i objectius determinats que es troben molt lluny d'abandonar el model de la *dona* fictícia, inassumible i, sobre-tot, rendible. L'altre és, donada aquesta premissa, quin sentit té l'ampli debat suscitat últimament sobre la necessitat d'una paritat de representació mediàtica? El model

de *discriminació positiva* en referència a la visibilització de les dones als mitjans de comunicació no és més que una sofisticació de l'eterna dicotomia home/dona, en la qual els mateixos models no representatius que es criticaven fins ara han passat a assumir uns mínims per normativa (interna-ètica). On són les persones grasses? Les peludes? Les transexuals? Les majors de cinquanta anys? L'objectiu és tenir directores i caps de redacció de trenta anys, modernes i estilitzades, alhora que explotadores i prepotents? Des d'aquesta perspectiva, els mitjans alternatius no jerarquitzats i participatius constitueixen una eina important perquè, arran de la seva proximitat a la realitat social, poden permetre integrar nous referents, eixamplar els idearis socials i, al mateix temps, poden introduir nous elements per la reflexió.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La unitat popular en cinc capítols

Laia Alsina Garrido
directa@setmanaridirecta.info

Pròleg: La cultura popular és plena de refranys i dites que fan referència al poder d'actuar conjuntament. "La unió fa la força" és, potser, el més evident. Malauradament, n'hi ha que encara no ho han entès o que no tenen ganes d'entendre-ho. Potser per les ganes de tenir sempre la raó. Potser per voler imposar unes idees. Potser perquè tenen por de sortir del seu món tancat i irreal.

Capítol 1: "La vida secreta de les paraules en les ments perverses". Recomana, proposar o explicar no són sinònims d'imposar. Però ho poden arribar a ser si les llegeix una ment predisposada a atacar qualsevol proposta que no vingui del seu entorn. Les paraules, doncs, poden assolir una vida i un significat que desconexiem si les neurones malpensants hi són presents.

Capítol 2: "La puresa". Hi ha persones que mai són prou pures. Perquè no vénen d'on han de venir. Perquè no penses com han de pensar. Perquè no cobren el que han de cobrar. Perquè no parlen com han de parlar... Sortosament, les impures som majoria.

Capítol 3: "Obrir fronteres equival a morir". És la màxima de les ments malpensants. El grup sempre ha de ser petit. El col·lectiu no pot créixer. Si hi entren noves ments, que siguin controlables. Si no, les imposicions, els discursos inqüestionables -normalment escrits en un paper i que castiguen les ments lliures- poden acabar a la paperera.

Capítol 4: "Paternalismes". Les ments malpensants en saben més que ningú. Sobre el món del treball, les persones migrades, les dones, la salut, sobre tot. Fins i tot en saben més que les pròpies afectades. Per això s'asseguren de decidir per elles sense preguntar-los el parer.

Capítol 5: "El préstec constant". Suposo que ser una ment malpensant genera tanta feina que, per ella mateixa, no pot pensar. No té temps. Per això sempre utilitza paraules d'altres, sovint atorgant-los una "vida secreta". Sempre cita. Sempre exigeix que se citi. I que el nom sigui ben rellevant.

Desenllaç: "Patades al cul". Sort que, de malpensants, no n'hi ha tants com sembla. Han d'alçar la veu per fer-se sentir i per poder imposar. I mentre s'escargamellen, la resta fem passes cap a la unitat popular. Juntes. I com diu la cançó -tot pecant d'un deix de malpensada: "Una patada al cul als que creuen que la seva forma d'organitzar-se i lluitar és la correcta, que no tenen cap incidència al seu entorn perquè només saben despotricar i automarginar-se, anul·lant així qualsevol possibilitat de canvi". Doncs això. Ah, m'oblidava la dedicatòria: A totes aquelles ments malpensants que es donaran per al·ludides.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana estrenem el local nou. De moment, ens hi trobem bé, tot i que encara no tenim Internet ni telèfon. Hem caigut, com tòtils, en el clàssic "ara vinc" de les telefòniques i trigarem unes setmanes a tenir-ho tot apamat. De moment, hem d'agrarir l'Internet portàtil que ens ha deixat el Roger i ens podeu escriure correus o podeu trucar-nos al mòbil. D'altra banda, encara hem d'acabar d'arreglar algunes coses del nou espai i acabar d'adaptar-nos-hi.

Afegits:

En referència a l'article sobre el llibre *Fèlix Cucurull, (1919-1996)* publicat a la DIRECTA 173, cal fer constar que s'ha editat dins la Biblioteca de l'Esquerra Nacional de la Fundació Josep Irla i que es pot descarregar a www.irla.cat/publicacions.

Fe d'errades:

- El ponent de la taula rodona sobre Ateneus Llibertaris publicada a la secció *A fons dels Quaderns d'Illacrua* 07 es diu Iñaki Garcia i no Iñaki Rivera. Perdó per l'errada, Iñaki, ja saps com són les coses del *directa*.

- A la DIRECTA 173, al text sobre la rebuda de Zigor i Diego, on deia "colla bastonera de Gràcia" havia de dir "colla bastonera de Gràcia Cop a Cop".

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JUANITO



Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesú Rodríguez
Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món |
Laia Gordi Observatori dels mitjans
| Manuel Torres Mendoza Expressions
| Roger Palà i Estel Barbé Serra
Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrasa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas, 27, 08004

Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

ilustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info



LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

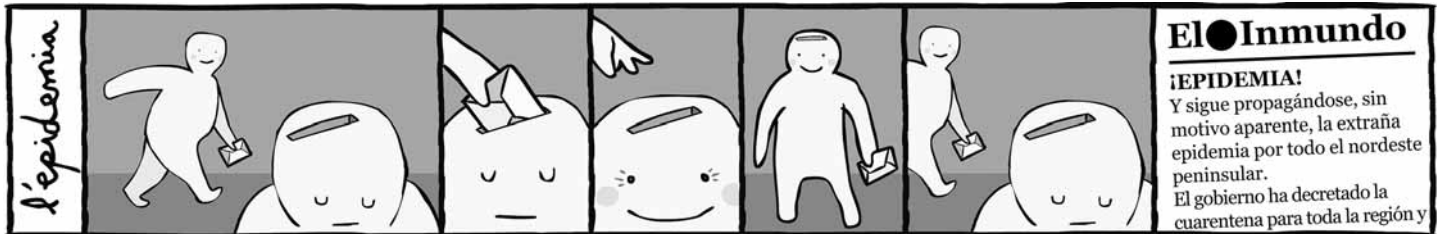
Protestes per la cimera de ministres a Palma | PÀG. 9

Justícia i Pau denuncia la guerra d'Afganistan | PÀG. 10

Signatures contra el projecte de l'edifici Cúbics | PÀG. 10

Tanquen locutoris per no tenir llicència de software | PÀG. 11

LLUIS RÀFOLS



CATALUNYA · LA TERCERA ONADA DE VOTACIONS QUE S'HA FET AL PAÍS OBTÉ UN 21 PER CENT DE PARTICIPACIÓ

Més 260.000 de persones han votat ja a les consultes sobre la independència

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

A Arenys de Munt (Maresme), van ser 2.600. El 13 de desembre, més de 200.000. I el 28 de febrer, més de 60.000. És a dir, més de 262.000 persones han decidit participar a les tres tongades de consultes sobre la independència que, fins avui, s'han celebrat a Catalunya. I encara queden més dates i municipis que hi volen dir la seva. Sobre el calendari, la propera convocatòria serà el 25 d'abril.

El diumenge 28 de febrer, 80 municipis van tornar a ser l'escenari d'una mobilització popular sense precedents a la qual encara queda molt de camí per recórrer. De les més de 290.000 persones cridades a les urnes, el 21% -més de 62.000- van exercir el seu dret de decidir. El sí va obtenir un 92% dels vots, mentre que el no va registrar gairebé el 5%.

El cens oficial aplicat al 13D i al 28F faria créixer la participació fins al 23% i el 30%, respectivament

Aquesta vegada, la jornada es va celebrar sense manifestacions de La Falange ni la campanya de persecució i menyspreu del govern espanyol. Però també amb uns mitjans de comunicació catalans que, majoritàriament, van decidir restar-li protagonisme. El fet que la participació d'aquesta tercera onada de consultes hagi estat sis punts inferior a la del 13 de desembre sí que va animar els rotatius, les ràdios i les televisions a convertir una xifra en el cavall de batalla contra els milers de persones que van acostar-se a les urnes.



Diverses persones exercen el seu dret a vot a una mesa de les consultes del 28F a Montblanc

El valor de les xifres

Les diferents plataformes ciutadanes que organitzen les consultes saben que el descens de la participació de sis punts no és motiu de celebració i que, de cara a les properes convocatòries, cal continuar treballant per implicar cada vegada més persones i, sobretot, animar-les a dir-hi la seva. Per això, consideren que els qui posen l'accent en els números "haurien de fer càlculs".

Les tres consultes sobre la independència celebrades fins avui han obtingut una participació del 40% (Arenys de Munt), el 27% (13 de desembre) i el 21% (28 de febrer), respectivament. Ho han fet sumant vots que a les votacions oficials no es poden exercir, com els de joves d'entre 16 i 18 anys i els de les persones migrades. Però el fet de treballar amb aquest cens no ha fet augmentar les xifres,

sinó tot el contrari. Segons les dades recollides per les diferents plataformes, si les consultes s'haguessin fet amb el cens dels processos electorals oficials, la participació hauria estat d'un 23% el 28F i de gairebé el 30% el 13D. Així doncs, les votacions organitzades amb voluntariat i sense ajuda institucional ni recursos públics obtindrien uns resultats que no estan tan allunyats dels que resulten dels comicis oficials, com a les darreres eleccions europees (celebrades el juny de 2009), on la participació no va arribar al 40%.

Radiografia municipal

Si bé el 28 de febrer hi havia menys municipis implicats en la consulta que no pas a la segona tongada, destacava el fet que hi participessin poblacions mitjanes, algunes de les quals tenen censos que arriben gai-

rebé a les 20.000 o 30.000 persones, com els casos de Molins de Rei (Baix Llobregat), Vilassar de Mar (Maresme) i El Vendrell (Baix Penedès). Els resultats han estat diversos. En els dos primers casos, la participació ha estat del 20% mentre que, al municipi del Baix Penedès, no ha arribat al 9%.

Altres poblacions on s'estava especialment pendent dels resultats pel nombre d'habitants amb dret de vot en la consulta eren Palafrugell (Baix Empordà), Palamós (Baix Empordà) i Sant Quirze del Vallès (Vallès Occidental). En el primer cas, hi ha participat un 13% de les persones censades i, en els altres dos, les xifres ronden el 17%.

El 'sí' ha obtingut el 100% al municipi de Navès i el 'no' un 23% al poble de Sales de Llierca

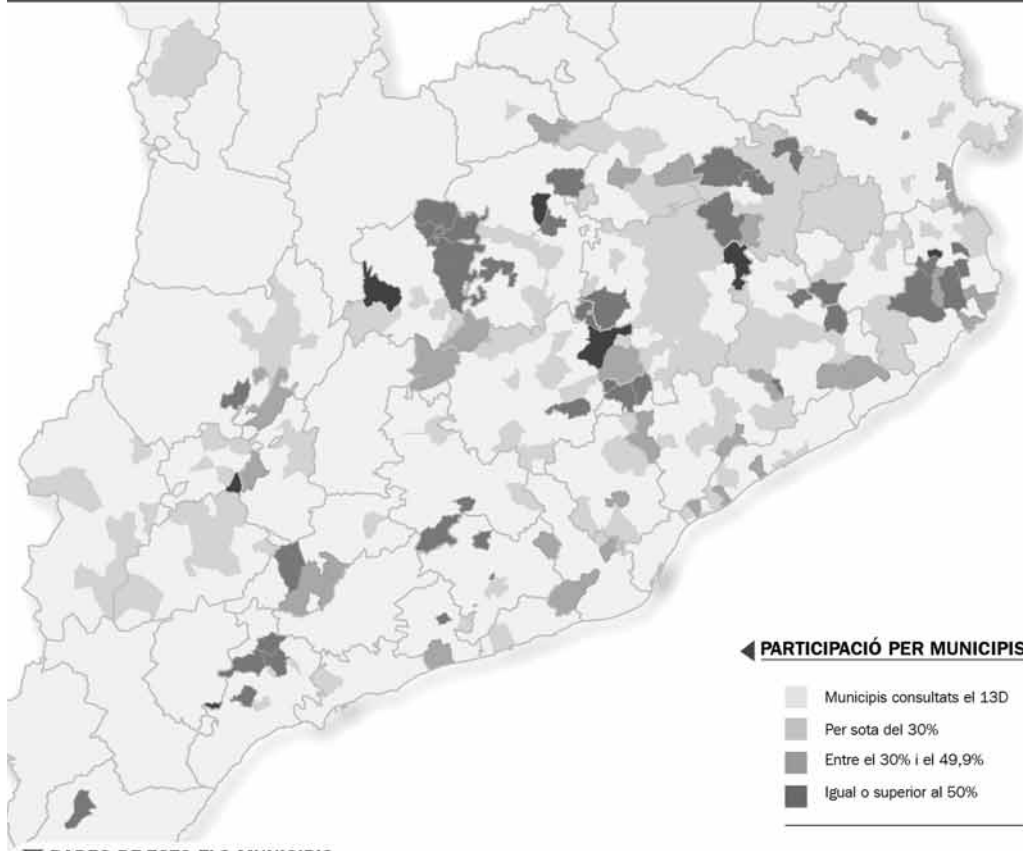
Més enllà de les xifres, moltes persones valoren les consultes no tant pels resultats, sinó per la capacitat de mobilització assolida, la més important des de la fi del franquisme. Paraules com les del portaveu de Molins Decideix ho diuen tot: "És un moviment que no s'atura aquí. Les consultes signifiquen un punt de no retorn en el camí de l'exercici del dret internacional de l'autodeterminació dels pobles i pels moviments socials a la vila. Aquestes consultes són un exemple de participació ciutadana i, només per això, ja ha valgut la pena dur-les a terme".

> Les dues cares de la moneda

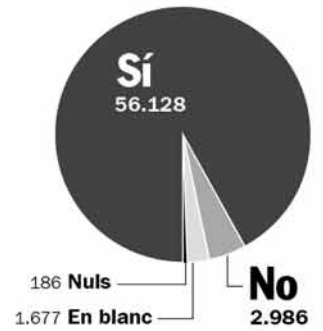
Com en qualsevol convocatòria a les urnes, també hi ha hagut dos extrems. La població on el vot negatiu ha tingut més pes ha estat Sales de Llierca (Garrotxa), amb un 23%, seguida de Cardona, amb gairebé el 18%. A l'altra costat, trobem Navès (Solsonès), on el sí ha tingut el suport del 100% de la població, i l'Espanyola (Berguedà), amb 84 d'un total de 86 persones. Pel que fa a la participació, La Torre de Fontaubella (Priorat) n'és la cara, amb xifres que arriben gairebé al 60%. La creu, en canvi, és El Vendrell.

, així està el pati

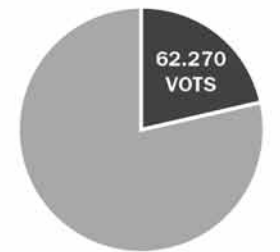
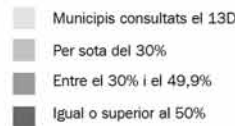
Consultes d'autodeterminació a 79 municipis



EL RESULTAT GLOBAL



PARTICIPACIÓ PER MUNICIPIS



DADES DE TOTS ELS MUNICIPIS

COMARCA	MUNICIPI	CENS	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Alt Empordà	Boadella i Les Escaltes	208	103	49.52 %	83 (80.58%)	9 (8.74%)	10 (9.71%)	1 (0.97%)
Alt Empordà	L'Escala	8450	1440	17.04 %	1333 (92.57%)	62 (4.31%)	41 (2.85%)	4 (0.28%)
Alt Empordà	Sant Pere Pescador	1851	469	28.41 %	420 (89.55%)	33 (7.04%)	13 (2.77%)	3 (0.64%)
Alt Empordà	Vilabertran	737	213	28.90 %	181 (84.98%)	11 (5.16%)	20 (9.39%)	1 (0.47%)
Alt Empordà	Vilamaniscle	140	-	-	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Alt Penedès	Gelidà	5416	979	18.08 %	885 (90.40%)	38 (3.88%)	52 (5.31%)	4 (0.41%)
Alt Penedès	Les Cabanyes	712	273	38.34 %	239 (87.55%)	22 (8.06%)	8 (2.93%)	4 (1.47%)
Alt Penedès	Sant Quinti de Mediona	1781	537	30.15 %	508 (94.60%)	15 (2.79%)	8 (1.49%)	6 (1.12%)
Anoia	La Llana	812	282	34.73 %	262 (92.91%)	8 (2.84%)	12 (4.26%)	0 (0%)
Anoia	Carne	702	337	48.01 %	295 (87.54%)	36 (10.68%)	6 (1.78%)	0 (0%)
Bages	Cardener	4527	1256	27.74 %	975 (77.63%)	226 (17.99%)	35 (2.79%)	20 (1.59%)
Bages	Molí	4674	1260	26.96 %	1177 (93.41%)	40 (3.17%)	34 (2.70%)	9 (0.71%)
Bages	Sant Feliu de Saserra	552	244	44.20 %	225 (92.21%)	15 (6.15%)	3 (1.23%)	1 (0.41%)
Bages	Santa Maria d'Olé	925	497	53.73 %	473 (95.17%)	13 (2.62%)	11 (2.21%)	0 (0%)
Bages	Talamanca	136	46	33.82 %	43 (93.48%)	3 (6.52%)	0 (0%)	0 (0%)
Baix Camp	Alforja	1539	502	32.62 %	452 (90.44%)	16 (3.19%)	29 (5.78%)	5 (1.00%)
Baix Camp	L'Alaixar	739	260	35.18 %	210 (80.77%)	3 (1.21%)	16 (6.15%)	1 (0.38%)
Baix Camp	Riudecanyes	920	332	36.09 %	308 (92.77%)	14 (4.22%)	10 (3.01%)	0 (0%)
Baix Camp	Vilaplana	565	255	45.13 %	239 (93.73%)	4 (1.57%)	11 (4.31%)	1 (0.39%)
Baix Ebre	Xerta	1137	507	44.59 %	391 (77.12%)	62 (12.23%)	50 (9.86%)	4 (0.79%)
B. Empordà	Corçà	1101	332	30.15 %	319 (96.08%)	5 (1.51%)	8 (2.41%)	0 (0%)
B. Empordà	Cruïlles	1070	356	33.27 %	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
B. Empordà	Forallac	1906	622	41.30 %	563 (90.51%)	20 (3.22%)	37 (5.95%)	2 (0.32%)
B. Empordà	Osalt	292	128	43.84 %	121 (94.53%)	4 (3.12%)	7 (5.34%)	0 (0%)
B. Empordà	La Bisbal d'Empordà	8478	2255	26.60 %	2119 (93.97%)	62 (2.75%)	72 (3.19%)	2 (0.09%)
B. Empordà	Palatregut	18449	2366	12.82 %	2226 (94.08%)	114 (4.82%)	23 (0.97%)	3 (0.13%)
B. Empordà	Palamós i Sant Joan	14929	2568	17.20 %	2447 (95.29%)	64 (2.49%)	55 (2.14%)	2 (0.08%)
B. Empordà	Palau-Sator	259	105	40.54 %	98 (93.33%)	0 (0%)	7 (6.67%)	0 (0%)
B. Empordà	Parlavà	345	191	55.36 %	180 (94.24%)	3 (1.57%)	8 (4.19%)	0 (0%)
B. Llobregat	Begues	4688	1044	22.27 %	932 (89.27%)	77 (7.38%)	33 (3.16%)	2 (0.19%)
B. Llobregat	Molins de Rei	20374	4308	21.14 %	3874 (89.93%)	281 (6.52%)	147 (3.41%)	6 (0.14%)
B. Llobregat	Torrelles de Llobregat	4142	845	20.40 %	787 (93.14%)	36 (4.26%)	20 (2.37%)	2 (0.24%)
B. Penedès	El Vendrell	29398	2611	8.88 %	2423 (92.80%)	167 (6.40%)	16 (0.61%)	5 (0.19%)
B. Penedès	Llorenç del Penedès	1743	566	32.47 %	509 (89.93%)	29 (5.12%)	12 (2.12%)	16 (2.83%)
Berguedà	L'Espinosa	232	86	37.07 %	84 (97.67%)	1 (1.16%)	0 (0%)	1 (1.16%)
Berguedà	La Nou de Berguedà	131	74	56.49 %	69 (93.24%)	2 (2.70%)	3 (4.05%)	0 (0%)
Berguedà	La Pobla de Lillet	1219	401	32.90 %	387 (96.51%)	12 (2.99%)	1 (0.25%)	1 (0.25%)
Berguedà	Vilada	470	194	41.28 %	189 (97.42%)	4 (2.06%)	1 (0.52%)	0 (0%)
Cerdanya	Alp	1444	307	21.26 %	272 (88.60%)	22 (7.17%)	13 (4.23%)	0 (0%)
C. Barberà	Barberà de la Conca	451	127	28.16 %	112 (88.19%)	5 (3.94%)	10 (7.87%)	0 (0%)

FONT: Coordinadora per la Consulta sobre la Independència

A. Matou

COMARCA	MUNICIPI	CENS	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
C. Barberà	L'Espuga de Francolí	3375	1013	30.01 %	935 (92.30%)	36 (3.55%)	38 (3.75%)	4 (0.39%)
C. Barberà	Montblanc	6012	1334	22.19 %	1278 (95.80%)	29 (2.17%)	23 (1.72%)	4 (0.30%)
Garrotxa	La Vall d'en Bas	2348	1037	44.17 %	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Garrotxa	La Vall de Bianya	1083	366	33.80 %	327 (89.34%)	14 (3.83%)	24 (6.56%)	1 (0.27%)
Garrotxa	Sales de Llierca	102	35	34.31 %	23 (65.71%)	8 (22.86%)	4 (11.43%)	0 (0%)
Garrotxa	Sant Feliu de Pallderols	1164	280	24.05 %	330 (86.84%)	26 (6.84%)	23 (6.05%)	1 (0.26%)
Garrotxa	Sant Joan les Fonts	2429	737	30.34 %	694 (94.17%)	20 (2.71%)	21 (2.85%)	2 (0.27%)
Gironès	Bescanó	3435	1343	39.10 %	1274 (94.86%)	31 (2.31%)	30 (2.23%)	8 (0.60%)
Maresme	Alella	7711	1423	18.45 %	1265 (88.90%)	116 (8.15%)	31 (2.18%)	11 (0.77%)
Maresme	Cabrils	5236	1084	20.70 %	1015 (93.63%)	49 (4.52%)	19 (1.75%)	1 (0.09%)
Maresme	St. Andreu de Llavaneres	8002	1146	14.32 %	1067 (93.11%)	48 (4.19%)	31 (2.71%)	0 (0%)
Maresme	Vilassar de Mar	15661	2928	18.70 %	2705 (92.38%)	154 (5.26%)	65 (2.22%)	4 (0.14%)
Noguera	Montgai	650	324	49.85 %	291 (89.81%)	7 (2.16%)	25 (7.72%)	1 (0.31%)
Osona	Orià	540	169	31.30 %	162 (95.86%)	1 (0.59%)	4 (2.37%)	2 (1.18%)
Osona	Rupi i Pruit	297	203	68.35 %	192 (94.58%)	3 (1.48%)	7 (3.45%)	1 (0.49%)
Pla d'Urgell	La Torre de Bellpuig	1015	507	49.95 %	478 (94.28%)	21 (4.14%)	5 (0.99%)	3 (0.59%)
Priorat	La Noya de Fontaubella	137	82	59.85 %	74 (90.24%)	2 (2.44%)	6 (7.32%)	0 (0%)
Ripollès	Campdevànoi	3060	764	24.97 %	737 (96.47%)	11 (1.44%)	14 (1.83%)	2 (0.26%)
Ripollès	St. Joan Abadeses	3130	937	29.94 %	887 (94.66%)	21 (2.24%)	24 (2.56%)	5 (0.53%)
Selva	Anglès	4578	1499	32.74 %	1449 (96.66%)	40 (2.67%)	7 (0.47%)	3 (0.20%)
Selva	Breda	3174	972	30.62 %	905 (93.11%)	43 (4.42%)	24 (2.47%)	0 (0%)
Selva	Maçanet de la Selva	5481	810	14.78 %	740 (91.36%)	54 (6.67%)	10 (1.23%)	6 (0.74%)
Selva	Riells i Viabrea	2905	464	15.97 %	417 (89.87%)	36 (7.76%)	10 (2.16%)	1 (0.22%)
Selva	Vidreres	5478	1034	18.88 %	956 (92.46%)	47 (4.55%)	29 (2.80%)	2 (0.19%)
Selva	Vilobí d'Onyar	2403	859	35.75 %	788 (92.90%)	31 (3.61%)	26 (3.03%)	4 (0.47%)
Solsonès	Castellar de la Ribera	131	76	58.02 %	66 (86.84%)	6 (7.89%)	3 (3.95%)	1 (1.32%)
Solsonès	Gulíers	130	47	36.15 %	45 (95.74%)	0 (0%)	2 (4.26%)	0 (0%)
Solsonès	La Coma i La Pedra	235	80	34.04 %	77 (96.25%)	0 (0%)	3 (3.75%)	0 (0%)
Solsonès	Llobera	187	91	48.66 %	77 (84.62%)	6 (6.59%)	8 (8.79%)	0 (0%)
Solsonès	Navès	235	72	30.64 %	72 (100.00%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Solsonès	Piñós	283	62	21.91 %	59 (95.16%)	0 (0%)	3 (4.84%)	0 (0%)
Solsonès	Sant Llorenç de Morunys	942	340	36.09 %	318 (93.53%)	7 (2.06%)	15 (4.41%)	0 (0%)
Urgell	Agramunt	4719	995	21.08 %	925 (92.96%)	31 (3.12%)	37 (3.72%)	2 (0.20%)
Urgell	Bellpuig	4036	1117	27.68 %	1039 (93.02%)	31 (2.78%)	46 (4.12%)	1 (0.09%)
Vallès Occ.	Sant Quirze del Vallès	14456	2392	16.55 %	2215 (92.60%)	136 (5.69%)	39 (1.63%)	2 (0.08%)
Vallès Or.	Caldes de Montbui	13659	2611	19.12 %	2380 (91.15%)	151 (5.78%)	78 (2.99%)	2 (0.08%)
Vallès Or.	Castellcir	499	239	47.90 %	217 (90.79%)	11 (4.60%)	11 (4.60%)	0 (0%)
Vallès Or.	Castellar del Val	1953	868	44.44 %	812 (93.55%)	25 (2.88%)	28 (3.23%)	3 (0.35%)
Vallès Or.	Llinars del Vallès	7278	1262	17.34 %	1155 (91.52%)	90 (7.13%)	17 (1.35%)	0 (0%)
Vallès Or.	Sant Feliu de Codines	4819	1390	28.84 %	1262 (90.79%)	76 (5.47%)	49 (3.53%)	3 (0.22%)

, així està el pati

BARCELONA · UNA VAGA DE FAM COL·LECTIVA I DIVERSES ACCIONS RECLAMEN PAPERS I DRETS PER TOT HOM

Les immigrants en vaga de fam al CIE de la Zona Franca són expulsades de l'Estat

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Les dotze persones immigrants que restaven en vaga de fam al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca (DIRECTA 172) van ser expulsades de l'Estat espanyol la setmana passada. Membres de la direcció del CIE van justificar el fet amb l'argument que aquestes persones podien "provocar motins i fer trontollar la convivència". A hores d'ara, es desconeix si hi ha més recluses en vaga de fam, a causa de l'escassa informació que arriba des de l'interior del complex penitenciari.

La lluita pels drets de les immigrants

Durant el cap de setmana passat i fins el dilluns 1 de març, diversos col·lectius dels moviments socials catalans van fer costat a les associacions d'immigrants i es van aplegar al voltant de la plataforma *1 de Març, tot@s sumamos* per denunciar l'augment de les polítiques xenòfobes a l'Estat espanyol i la UE i per visibilitzar la problemàtica que pateix la immigració a casa nostra.

Les accions van començar el 27 de febrer, quan 41 persones van iniciar una vaga de fam de 50 hores per exigir la fi dels CIE

La iniciativa va néixer a França amb motiu del cinquè aniversari de l'entrada en vigor del Codi de l'entrada i l'estada dels estrangers i del dret d'asil (CEDESA en les seves sigles en francès), equivalent a la llei d'estrangeria



ALBERT GARCIA

Inici de la cadena humana celebrada pel centre de la ciutat de Barcelona

geria espanyola. A Itàlia, Grècia i el mateix Estat francès, l'1 de març va ser una jornada de vaga general per la immigració, mentre que a l'Estat espanyol, davant la passivitat dels sindicats majoritaris, es va optar per crear diferents comitès territorials per convocar mobilitzacions a nivell local.

Les accions van començar el 27 de febrer al migdia a la plaça Catalunya de Barcelona, on 41 persones van iniciar una vaga de fam de 50 hores per reivindicar els drets a l'educació i la sanitat i per exigir el tancament dels CIE. La negativa de l'Ajuntament de Barcelona de permetre que les persones en vaga de fam pernoctessin a la plaça Sant Jaume, escudant-se en l'ordenança de civisme, no va impedir que les vaguistes es poguessin fer costat durant el seu dejú. El CSO La Teixidora, la seu de la CNT al Raval i les parròquies de Sant Medir (a Sants) i Sant Pere Cla-

ver (al Paral·lel) van cedir els seus espais per fer-ho possible. El mateix 27 de febrer a les quatre de la tarda, una cadena humana formada per prop de 150 persones va recórrer el trajecte entre la plaça Catalunya i la plaça Sant Jaume i va proferir crits contra

Una concentració celebrada l'1 de març a la plaça Sant Jaume va aplegar 300 persones

la llei d'estrangeria, va reclamar papers i padró per tothom i va fer èmfasi en la consigna *Nadiua o estrangeira, la mateixa classe obrera*. Aquesta mateixa acció es va tornar a repetir el 28 de febrer, però el recorregut es

va modificar i la marxa va sortir de la plaça Sant Jaume de Barcelona fins arribar a la rambla del Raval.

L'1 de març al matí va ser el torn del *flashmob*, una convocatòria organitzada amb l'objectiu d'agrupar persones disposades a fer una acció inusual en un espai públic. Les més de 30 participants van escollir la línia 1 del metro per denunciar, mitjançant la utilització de mascaretes blanques, la invisibilitat que pateixen les persones immigrants a la nostra societat.

Al migdia de l'1 de març, les immigrants i autòctones en vaga de fam van trencar el dejú amb un dinar popular a la rambla del Raval. Per finalitzar les jornades de lluita, a la tarda, es va fer una concentració a la plaça Sant Jaume que va aplegar 300 persones i que va comptar amb la participació d'una companyia de teatre de l'oprimit, una batucada i diversos cantautors.

TERRASSA · UNA SETANTENA DE PERSONES ES CONCENTREN L'1 DE MARÇ DAVANT L'AJUNTAMENT

La ciutat se suma a les mobilitzacions en defensa de les persones immigrades

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Una setantena de persones es van concentrar, el dilluns 1 de març a les set de la tarda davant l'Ajuntament de Terrassa, convocades per l'Assemblea d'aturades de Terrassa, l'Assemblea Popular de Terrassa (APT), l'Associació Espai Democràtic Intercultural (AEDI) i l'Associació Immigrants sin Fronteres. La convocatòria estava emmarcada dins les mobilitzacions que s'han dut a terme a França i Itàlia, també el

Es va recordar que els bancs i els empresaris són els veritables culpables de la crisi actual

dia 1 de març, contra el racisme i pels drets de les persones immigrades.

L'acte va comptar amb la presència de molta gent treballadora arriba-

da recentment i de membres de l'Associació de Veïns i Veïnes, sindicats i moviments socials de Terrassa. Durant la concentració, es van cridar diverses consignes que recordaven la responsabilitat del capitalisme en la crisi i situaven els empresaris i els bancs com els veritables causants de la situació actual. Alhora, es va recordar que gran part de la població catalana és filla o néta de la immigració, tot responen els discursos que responsabilitzen les persones nouvingudes de la situació de crisi, i es va exigir la derogació de la llei d'estrangeria.

La concentració va acabar amb diversos parlaments de treballadores immigrants i membres dels col·lectius organitzadors de l'acte, que van posar èmfasi en la responsabilitat de les classes dominants i els poders econòmics en la crisi. Una acció simbòlica va cloure l'acte amb el llançament d'una bossa d'escombraries plena de papers en una oficina de La Caixa i emplaçant la població a continuar amb les mobilitzacions organitzades per l'Assemblea d'aturades de Terrassa i l'APT.

BALEARS · REPRESSIÓ

Setge a Palma per la reunió de ministres de Defensa

Enric Borràs Abelló
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de mig miler de policies arribats de la península van tancar hermèticament Palma arran de la reunió informal de ministres de Defensa de la Unió Europea que es va celebrar els dies 24 i 25 de febrer. Helicòpters que sobrevolaven la ciutat, llanxes de la Guàrdia Civil que vigilaven la badia, controls als principals carrers, un policia a cada cantonada del barri on es va fer la reunió... Palma estava assetjada. Moltes ciutadanes se'n van queixar i la visió de tanta policia amb el subfusell a la mà i l'armilla antibales no els va fer sentir especialment segures. A Gomila, el barri on s'ubica el centre de convencions que va acollir la reunió, el veïnat havia de mostrar la documentació per poder passar per alguns carrers. Davant la porta de l'edifici, mentre va durar la reunió, s'hi van desplegar desenes de policies armats, un camió de bombers, una unitat de la brigada canina i diversos policies de país. Els controls arbitraris van causar cues i retencions a primera hora del matí, a l'hora punta, quan la gent anava a la feina. De fet, fins i tot van aturar i escorcollar el coordinador d'Esquerra Unida, David Abril, que és director general de Biodiversitat del govern de les Illes Balears. Ningú no ha explicat, encara, què va costar aquest desplegament, però tot va ser poc per protegir els ministres dels 27 països de la Unió i els cinc ministres convidats de països del Magreb. Per distreure els ministres, es va fer un sopar de gala i un concert que van costar 90.000 euros.

Com que no era una reunió formal, no van tancar cap ordre. Però sí que es va arribar a un principi de pacte per pagar 1.500 milions euros més a l'empresa EADS per la construcció de l'avió de guerra A400M, que ja tenia un pressupost de 20.000 milions. A més, es va arribar a un compromís amb el secretari general de l'OTAN, Anders Fogh Rasmussen, per estrènyer les relacions entre la Unió Europea i l'aliança atlàntica.

El Comitè de Benvinguda als Ministres de la Guerra, una plataforma articulada per l'ocasió, va coordinar els actes de protesta, el més vistós dels quals va ser la manifestació que es va fer a l'hora baixa del 24 de febrer. Hi van participar un miler de persones, que van marxar sota l'eslògan *Aturem l'Europa del capital i de la guerra, per la solidaritat entre els pobles*. A més, tot just el cap de setmana anterior, tres autotocs van dur unes 150 persones al peu del Puig Major, el cim més alt de Mallorca, que roman tancat a les visites perquè, al capdamunt, hi té una base de radars i comunicacions militar. La columna es va saltar el control militar que hi ha al mig de la carretera i es va enfilar, a peu, fins a l'entrada de la base, on va desplegar una pancarta que deia *Cap exèrcit defensa la pau*. Segons les organitzadores, es tracta de la primera vegada que una acció de protesta aconseguix saltar-se el control militar i pujar el Puig Major.

, així està el pati

MADRID · MILITARISME

L'augment de les tropes a l'Afganistan podria incomplir el dret espanyol i internacional

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'entitat pacifista Justícia i Pau ha interposat un recurs contenciós-administratiu al Tribunal Suprem contra la decisió del govern espanyol d'enviar un contingent de 511 militars a l'Afganistan. L'entitat afirma que "la participació de les Forces Armades espanyoles a la missió de l'OTAN a l'Afganistan (la Força Internacional d'Assistència per la Seguretat de l'Afganistan, ISAF en les seves sigles en anglès) suposa la participació en una guerra contrària al dret espanyol i al dret internacional". El procés de resolució del contenciós oscil·la entre un i tres anys. Tanmateix, l'entitat espera que el Tribunal Suprem dicti la paralització de l'enviament de tropes com a mesura cautelar o que s'ordeni la seva tornada a casa i no descarta querellar-se contra el govern espanyol.

Arguments poderosos

En un recurs d'onze pàgines, l'entitat esgrimeix quatre arguments principals que qüestionen seriosament l'enviament de tropes, tenint en compte el fet que, a l'Afganistan, s'hi està lliurant una guerra. En primer lloc, afirmen que l'enviament de tropes "és inconstitucional", ja que la Constitució espanyola afirma que la declaració de la guerra i la pau correspon al rei, prèvia autorització de les Corts Generals. Tot i que la decisió del consell de ministres va ser autoritzada pel Congrés dels Diputats -amb els únics vots contraris d'ERC i ICV-IU-, aquesta no ha estat referendada ni pel Senat ni pel cap d'Estat. En segon lloc, asseguren que "la ISAF vulnera el Tractat de l'Atlàntic Nord", que només contempla l'ús de la força en legítima defensa davant un atac armat a Europa o a l'Amèrica del Nord, ja que -com és obvi- l'Afganistan no és un país europeu ni nord-americà. En tercer lloc, fan evident que la ISAF "es troba subordinada a l'operació *Llibertat duradora*" -el general nord-americà Stanley A. McChrystal és el comandant d'ambdues- i que "l'operació del Regne Unit i els Estats Units és una guerra d'agressió". La guerra, segons l'entitat, "incompleix de forma manifesta la prohibició de l'ús de la força en les relacions internacionals i les condicions a les quals se sotmet el dret de legítima defensa" establertes a la Carta de les Nacions Unides. Per últim, l'entitat nega al Consell de Seguretat de les Nacions Unides la potestat per convalidar una guerra d'agressió amb les seves resolucions d'autorització de l'ús de la força per part de la ISAF, ja que "això viola el contingut de la Carta de les Nacions Unides".

BADALONA · LES NÒMINES DE 58 CÀRRECS DE CONFIANÇA ARRIBEN ALS 3,5 MILIONS D'EUROS

La CUP denuncia els elevats sous que cobren els càrrecs de confiança de l'Ajuntament

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Segons el dossier informatiu elaborat per la CUP de Badalona, l'Ajuntament d'aquesta localitat compta amb 58 càrrecs de confiança, setze dels quals cobren complements d'antiguitat. De tots els càrrecs de confiança, un grup fa feina dins l'organograma municipal i un altre grup especial treballa dins els grups municipals i pels grups municipals; cobren una mitjana de 3.771 euros al mes.

CiU volia eliminar setze càrrecs de confiança, però ara que mana, permet que n'hi hagi 58

Dels grups polítics amb representació, el PSC és el gran beneficiari de recompensar la militància amb feines estables i ben remunerades. El grup de CiU, quan estava a l'oposició, demanava eliminar setze dels 51 càrrecs de confiança que hi havia llavors i, ara, amb CiU al govern, els càrrecs han augmentat fins a 58. ERC, amb tan sols un regidor, ha contractat fins a cinc militants del partit. Els grups de l'oposició -ICV-EUIA i PP- fan el doble joc, ja que els primers han estat responsables directes mentre han format part de l'equip de govern -fins el 2007- i els darrers fan comunicats de crítica, però voten a favor de les mesures. Segons ha pogut extreure la CUP, la partida pressupostària total és de 3.414.974 euros. Cal tenir en compte, també, que aquesta xifra podria ser

Regidories i càrrecs de confiança a Badalona

Medi Ambient i Mobilitat	6.717.512
Cultura	5.296.645
Educació	4.619.827
Salut	4.619.827
Esports	3.772.862
58 càrrecs de confiança	3.414.974
Juventut	573.121
Polítiques d'Igualtat	443.677
Patrimoni Cultural	133.394

FONT: CUP Badalona; Els càrrecs de confiança i les retribucions de la classe política a Badalona.

A.Mateu

més elevada perquè, dins els 58 càrrecs electes comptabilitzats, no s'inclouen els càrrecs d'òrgans externs com els de les empreses municipals ENGESTUR o Badalona Comunicació. Una altra dada que destaca és la comparació del nombre de càrrecs de confiança que hi ha a d'altres ciutats: Badalona (58), Santa Coloma de Gramenet (12), Terrassa (7) i Sant Adrià (1).

L'alcalde Jordi Serra i Isern (PSC) cobra més de 10.000 euros al mes, un sou que, segons dades estadístiques oficials, se situaria sis vegades per sobre del salari mitjà català. A la vegada, la suma dels complements per assistència al ple municipal arribaria als 38.000 euros, cosa que indicaria que

cada regidor o regidora cobra més de 400 euros l'hora per assistir al ple municipal (segons dades de 2007).

La CUP exigeix transparència

Mitjançant la campanya *QUINS SOUS!*, la CUP té la intenció de denunciar l'excés de càrrecs de confiança i els sous desorbitats, a més de provocar la reflexió dels sectors més conscients de la ciutat. També denuncia l'obscuretat d'informació per part de l'Ajuntament, que s'ha negat a donar dades pressupostàries, i explica que les dades de l'informe han estat extretes de la consulta de les actes dels plens municipals i dels documents del pressupost municipal. La CUP també exigeix que l'Ajuntament publiqui to-

ta la informació detallada i crítica que aquestes partides no s'hagin vist gens afectades per la retallada general del pressupost municipal, al qual la CUP va presentar al·legacions el mes de desembre de 2009. Al mateix temps, es proposen una sèrie de mesures per reduir l'opulència desmesurada dels pressupostos en matèria de retribucions als càrrecs i polítics: la reducció del 80% de les partides de personal eventual (que suposaria un estalvi de 2.732.000 euros); l'eliminació de sis tinentes d'alcalde; la reducció dels sous dels càrrecs electes -30% per l'alcalde i 20% per tinentes d'alcalde i d'altres-, i la reducció del 70% del complement d'assistència als plens, les juntes i les comissions.

GRAMENET · EL PLA ÉS 'L'ESTRELLA' DEL GRUP D'OBRES INCLOSES EN EL SUMARI DEL 'CAS PRETÒRIA'

El veïnat recull més de 500 signatures per aturar les obres del projecte Cubics

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Les entitats que conformen la Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam (Gramenet del Besòs) han iniciat una recollida de signatures amb la intenció de suspendre temporalment l'aplicació del pla urbanístic per poder definir el seu futur amb el conjunt de la ciutadania. La campanya ja compta amb més de mig miler de signatures i s'allargarà fins el 30 de març. La Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam considera que aquests edificis "haurien de passar a propietat municipal" i s'haurien de "destinar a equipaments socials i habitatges de lloguer de protecció per joves i famílies amb pocs recursos". Aquesta demanda, però, ja es recollia

al manifest que es va fer públic el mes de novembre passat, arran de l'esclat del cas Pretòria a Gramenet. Entre altres punts, el manifest recollia la dissolució del consistori i la paralització dels projectes urbanístics sospitosos de corrupció. D'aquests projectes urbanístics, el que va fer esclatar la trama de corrupció amb l'ordre del jutge de l'Audiència Nacional espanyola Baltasar Garzón va ser el projecte Cubics-Pallaresa. El 3 de febrer, la Plataforma ja va fer arribar una petició al delegat del govern a Catalunya on s'indicava que l'operació Pallaresa i l'aprovació de les modificacions del Pla urbanístic conseguint han comportat la disminució de la seva superfície comercial i de l'establerta per habitatge protegit i també un augment de beneficis pel promotor per l'habitatge a preu de mercat. Amb aquesta operació



Acte de recollida de signatures per aturar les obres del projecte Cubics

de compra i venda dels terrenys, la societat Costa Rica Marwood Internacional va rebre un total d'1,3 milions d'euros

(la meitat dels quals van ser transferits a Suïssa i, l'altra, a una operació de compensació).

, així està el pati

RIPOLLÈS · ADUR ARISTEGUI I JON ROSALES ACUSEN ELS AGENTS DE LA GUÀRDIA CIVIL D'INTENT DE VIOLACIÓ

S'obre una investigació per la denúncia de tortures a dos bascos detinguts a Molló

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Adur Aristegui i Jon Rosales, dos joves d'Elorrio i Getxo respectivament, van ser detinguts el 17 de febrer, a dos quarts de dues del migdia, a Molló, municipi gironí fronterer amb França i proper a Camprodon. Els detinguts estaven de vacances a la zona des del 14 de febrer. La detenció va ser duta a terme per una patrulla de l'Àrea General de Recursos Operatius dels Mossos d'Esquadra de forma casual, quan els detinguts -Adur Aristegui es trobava en llibertat provisional i tenia prohibit "l'abandonament del territori espanyol"- circulaven per una carretera comarcal. Els fets es van produir l'endemà que l'Audiència Nacional espanyola emetés una ordre de cerca i captura contra Jon Rosales, després que Ibai Beobide -detingut la setmana anterior al País Basc per per-



Dos vehicles de la Guàrdia Civil s'enduen Adur Aristegui i Jon Rosales de la comissaria dels Mossos de Ripoll

El dret espanyol indica que els detinguts haurien d'haver estat lliurats al jutge, però van ser lliurats a la Guàrdia Civil

tinença a ETA- declarés a la Guàrdia Civil, suposadament, que Rosales era un dels seus col·laboradors. Tot i que, segons el dret espanyol, els detinguts haurien d'haver estat lliurats directament al jutge instructor -llevat que hi hagués una ordre expressa del tribunal especial espanyol-, aquests van ser lliurats a la Guàrdia Civil al voltant de dos quarts de vuit del vespre, després que la policia autonòmica requirís un metge forense perquè els fes un informe exhaustiu. Fonts del moviment proamnistia senyalen aquest fet com un moviment dels Mossos per cobrir-se les espalles en cas que els detinguts fossin torturats per la Guàrdia Civil. Cal dir que, contràriament al que han afirmat els *mass media*, els detinguts duïen la documentació en regla.

Testimonis d'una realitat cruel

Segons els familiars dels detinguts, els Mossos d'Esquadra els van tractar correctament i van seguir el procediment de lectura dels drets -entre ells, el nomenament d'un metge de confiança. Tanmateix, quan van arribar a la caserna de la Guàrdia Civil, els militars els van dir que estaven sota legislació *antiterrorista* i que tots els drets prèviament llegits pels Mossos quedaven suspesos. Els detinguts han negat les acusacions de col·laboració amb banda armada davant el jutge i han denunciat els maltractaments soferts. Tot i que encara no es compta amb els testimonis íntegres, aquest setmanari ha pogut conèixer algunes de les tortures que han sofert a través del relat



Agents d'una patrulla ARRO dels Mossos fan un control de trànsit a Molló

de les famílies. En el cas d'Adur Aristegui, "van posar una manta a terra i van obligar-lo a jeure, mentre el tenien lligat de peus i mans. Li van treure els pantalons i els calçotets i un guàrdia civil se li va posar a sobre, mentre un altre intentava introduir-li un pal d'escombria amb un preservatiu per l'anús, sense arribar a aconseguir-ho". Jon Rosales va patir la mateixa vexació,

amb l'afegit d'un intent de violació per part de quatre agents. Un altre mètode de tortura va ser el de la *bossa*, una pràctica que -segons les famílies-, a Aristegui, "li ha estat aplicada en més d'una ocasió fins a deixar-lo sense respiració i gairebé fer-li perdre el coneixement". Els detinguts també han rebut "molts cops al cap amb la mà oberta", als testicles i "per tot el cos

amb quelcom semblant a un diari embolicat". Les famílies asseguren que els detinguts "han estat amenaçats amb elèctrodes, mentre sentien sons d'electricitat". En tot moment "han romàs amb els ulls tapats amb un anti-faç". Adur i Jon es troben empresonats provisionalment sense fiança i ja sota règim de comunicació.

Impediments al procés democràtic

El moviment proamnistia d'Euskal Herria ha denunciat els casos de tortures. Asseguren que aquestes pràctiques són "els mètodes més eficaços de l'Estat per aconseguir els objectius polítics". Segons relaten, les tortures constitueixen el mecanisme a través del qual s'obté "informació", però també "autoinculpacions que s'usen com a proves contra les persones detingudes". La majoria es produeixen durant el període d'incomunicacions i són utilitzades "per estendre la por". El moviment basc ha denunciat el "silenciament mediàtic sistemàtic" en relació als casos de tortura i el dels "partits i institucions" davant "aquesta cruel realitat". Des de principis d'any, hi ha hagut 21 denúncies per tortures en règim d'incomunicació a mans de l'Ertzaintza, la Guàrdia Civil i la policia espanyola, quatre de les quals han requerit l'ingrés hospitalari de les persones afectades.

S'investiguen les tortures

Davant la versemblança dels relats de Jon i Adur -però també d'altres detinguts com Ibai Beobide i Euri Albizu-, el jutge de l'Audiència Nacional espanyola Ismael Moreno ha deduït testimoni de les seves declaracions al jutjat degà d'instrucció de Madrid per iniciar una investigació "per si fossin constitutius d'un delictes de tortura i maltractament". Mitjançant aquest procediment, es derivaran els informes mèdics subscrits pel metge forense que donen compte de les denúncies de maltractaments i tortures.

LA BISBAL · RACISME

La policia confisca 30 ordinadors a cinc locutoris amb el pretext que no tenien les llicències en regla

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Un fort desplegament policial integrat per la policia local i els Mossos d'Esquadra, acompanyat d'un perit de l'empresa Microsoft, va clausurar cinc locutoris a la Bisbal d'Empordà. L'operació policial va requisar una trentena d'ordinadors i quinze mòbils dels locals per una suposada infracció en la tinença del permís d'activitats i pel fet de no tenir totes les llicències de programari necessàries. Segons declaracions dels Mossos, els escorcolls eren una operació rutinària per comprovar la legalitat d'aquests negocis i no s'emmarquen dins una campanya de lluita contra la pirateria. Segons el Gramc (Grup de Recerca i Actuació amb Minories Culturals), el desplegament -que fins i tot va incloure una unitat canina- "és una mostra clara de racisme institucional", ja que utilitza "una demostració de força gratuita" per qüestions administratives.

La policia va convocar la premsa abans d'efectuar els escorcolls

Des del col·lectiu, denuncien l'actuació del cos de la policia catalana, que va convocar la premsa abans dels escorcolls per "crear un xou mediàtic a partir d'un cas purament burocràtic" i va utilitzar "l'excusa administrativa per infondre el discurs del tràfic de drogues a través de la unitat canina". En aquest sentit, l'endemà mateix, dos dels propietaris dels locutoris van presentar la documentació exigida. Els tres restants no la tenien en regla perquè no havien informat del canvi de titularitat de la llicència, fet que els obligarà a tramitar de nou tota la documentació. Els establiments tornen a estar en funcionament, tot i que els ordinadors requisats es troben sota la custòdia dels jutjats, que determinaran la sanció que cal aplicar per no tenir les llicències de programari.

Pel Gramc, actuacions com aquesta "són un acte de racisme institucional pur", ja que "des de les nostres institucions i des d'entitats democràtiques es discrimina volgutadament i explícitament un sector de la població pel seu origen nacional, per la llengua que parla, per la religió que practica o per la seva aparença física". En aquest sentit, denuncien que l'operació s'hagi fet "amb el suport d'un Ajuntament que en el seu moment va firmar el pla de barri", a través del qual, entre altres actuacions i programes, es comprometen "a fomentar la integració de les persones estrangeres, la convivència ciutadana i la lluita contra la pobresa".

> Intent de boicot a Ibarretxe a la UAB

L'exlehendakari Juan José Ibarretxe va oferir una conferència a la UAB, el 25 de febrer, després d'acceptar la invitació de Salvador Cardús, degà de la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia. Un auditori atapeït, amb 300 persones, escoltava la presentació de l'acte a càrrec d'Anna Ripoll -rectora de la UAB- quan un grup de prop de 40 estudiants va intentar accedir a la sala cridant consignes a favor de la repatriació dels presos polítics bascos, exigint "democràcia i independència" per Euskal Herria i qualificant Ibarretxe de "torturador" i "espanyol". Després d'uns minuts de tensió i malgrat les agressions protagonitzades per membres de seguretat de la UAB, escortes d'Ibarretxe i mossos vestits de paisa, la meitat de les estudiants va aconseguir accedir a l'espai i boicotejar l'acte durant mitja hora. Quan va reprendre el curs de la conferència, la xerrada es va tornar a veure interrompuda per tres individus que van desplegar una pancarta on es podia llegir: *Vosaltres, feixistes, sou els terroristes*. Les protestes van acabar amb l'expulsió dels activistes de la sala.

, així està el pati

VILASSAR DE MAR · LES TREBALLADORES HAN FET CONCENTRACIONS I HAN PORTAT A JUDICI LA DIRECCIÓ HEREVA DEL TALLER

Acsa acomiada tota la plantilla i encara no ha pagat quatre nòmines a les operàries

Bruno Monse
maresme@setmanaridirecta.info

Accensi-Acsa va ser una de les empreses pioneres en la confecció de pells a l'Estat espanyol. Fundada a finals dels anys 70, el petit taller de Vilassar de Mar va arribar a la xifra de 100 treballadores i, fruit del creixement que havia experimentat, va començar a exportar als EUA, al Japó i d'altres destinacions internacionals. Fem un salt a finals de 2009 i ens plantem al carrer Sant Olegari 11 de Vilassar, on trobarem els tallers buits, adhesius que reclamen cobrar i una pancarta que recobreix part de la façana on es pot llegir: 16 famílies a l'atur.

La plantilla no té feina des del dijous 4 de febrer

Dos dels tres fundadors de l'empresa, que ja són morts, havien delegat les funcions de gestió als seus fills respectius. Arribats al maig de 2009, el cap de l'empresa, Xavi González, va decidir proposar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), que va ser rebutjat per les treballadores. El següent expedient, però, va ser negociat. A hores d'ara, les acomiadades ja han canalitzat les queixes per diverses vies. D'una banda, han accedit als mitjans locals i han convocat concentracions a les portes del negoci i, de l'altra, també han portat a judici la direcció hereva del taller. Se'ls nega el cobrament de l'atur perquè l'empresa no presenta els informes TC1 necessaris que demostrin la cotització a la Seguretat Social durant els últims sis mesos de feina fixats pel segon ERO pactat. Com si l'atur sense subsidi fos poc, també els falten les nòmines de quatre mesos. Des del 4 de febrer, es troben totes al carrer.



MANEL CORTES

ENTREVISTA · MANEL CORTES, DESPRÉS DE 32 ANYS ES TROBA AL CARRER I SENSE PODER COBRAR EL SUBSIDI

“Hem demanat els papers que permeten accedir a l'atur i no rebem resposta”

Manel Cortes era un dels treballadors més veterans de l'empresa. Juntament amb les seves companyes, es va mobilitzar en contra de les dures condicions del tancament i va ser escollit portaveu del grup espontàniament.

Manel, quants anys feia que treballaves al negoci?

Portava 32 anys treballant en aquesta feina i havia estat un dels primers a començar.

La relació entre empresari i treballadores sempre ha estat distanciada? Quan i per què es produeix l'empitjorament i la ruptura del contacte?

ACSA sempre ha estat una empresa

de relacions i, a l'època del declivi, també de magnituds molt familiars. Amb els pares del negoci, la relació era bona. Aquesta companyia es va traslladar a la nova direcció de l'empresa. De fet, els nous caps havien estat antics companys de feina. L'empitjorament arriba amb la primera proposta d'ERO, que és inviable per les treballadores. A

mesura que els interessos d'ambdós col·lectius s'anaven distanciant, també ho vam anar fent les persones pertanyents a un o altre grup.

Si no els suposa una despesa, com t'expliques que la direcció no us vulgui entregar els documents que us calen per rebre el subsidi d'atur?

No m'explico aquesta actitud. Hem demanat els papers que ens permeten accedir al subsidi d'atur repetidament i no rebem resposta. En primera instància, volíem pensar que es devia al desconeixement del tema i

dels documents concrets, però deixar les nostres peticions sense resposta, ni tan sols negativa, no és acceptable.

Ara que ets a l'atur, què n'esperes, del teu futur professional?

El sector de la confecció de pells al qual m'he dedicat tota la vida està en un moment de forta depressió. A conseqüència dels efectes de la globalització, la producció no surt a compte a casa nostra. No m'imagino una reinserció laboral en aquest sector. Aprendre un nou ofici és la tasca que cal batre i no serà pas fàcil.

CATALUNYA · EL JUDICI ES FARÀ EL 2011, I AIXÒ POT ENDARRERIR L'APLICACIÓ DEL DECRET DE CONCILIACIÓ LABORAL I FAMILIAR

Un treballador demanda la Generalitat per no garantir la conciliació laboral a les OTG

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

La Generalitat de Catalunya, l'any 2006, va aprovar una normativa –el decret 295– segons la qual l'Administració es comprometia a dur a terme accions per afavorir polítiques de conciliació laboral i familiar entre les seves treballadores. Un dels punts d'aquest decret ofereix la possibilitat –si es vol així– de començar la jornada diària fins a 30 minuts després de l'inici de l'horari de permanència obligada per poder fer-se cà-

rrer dels fills menors de dotze anys. Això facilita que les famílies puguin portar els infants als centres escolars. Perquè el personal que treballa a l'administració es pugui acollir a aquest dret l'únic, ha de fer explícita la seva intenció de fer-ho i que l'administració confirmi que li permet.

No obstant això, les treballadores que fins ara han demanat accedir a aquest dret, no han rebut cap resposta de l'administració –més concretament, de la direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya– davant les seves peticions, una clara

negació *de facto* d'aquest dret. Per Lluís Perramon, treballador de l'administració, “el silenci administratiu és conseqüència del fet que l'administració està obligada a motivar les respostes basant-se en la normativa” i que, en aquest cas, “difícilment ho podria fer”.

Davant aquest silenciament per part de l'administració, el mateix Lluís Perramon, ha presentat una demanda per exigir els seus drets a través dels serveis jurídics de la Federació Comarcal del Maresme de la CGT.

Cal dir que l'administració és conscient que el fet d'iniciar un procés judicial pot endarrerir molt l'aplicació del decret, ja que aquesta petició s'ha de fer a través dels jutjats contenciosos administratius, que són dels més lents. La prova d'això és que el judici no es farà fins l'any 2011, cosa que podria implicar que els treballadors que fessin valdre aquest dret perdessin diversos anys de la seva aplicació. Davant aquesta situació, s'han demanat mesures cautelars perquè aquest dret es faci efectiu el més aviat possible i s'espera que, d'a-

quí uns dies, el jutge determini si s'accepten aquestes mesures.

Si finalment es guanya el judici, l'administració estarà obligada a facilitar aquest dret a la resta de treballadores i a fer desaparèixer aquest greuge comparatiu.

Cal dir que, a les oficines de treball, els 30 primers minuts de la jornada laboral no són d'atenció al públic i, per tant, exercir aquest dret no suposaria cap problema per les persones usuàries d'aquest servei que gestiona i ofereix la Generalitat de Catalunya.

Un dret de decidir amb data de caducitat

Finals de 2007. Professionals empresonades. Dones citades als jutjats. La policia entra a les clíniques i es presenta a les cases de les dones. Tornen els anys 80. I en aquest context repressiu, germina la Campanya pel Dret a l'Avortament, hereva de la Comissió pel dret a l'avortament dels anys 80, per vindicar un avortament lliure i gratuït, amb l'adhesió de 120 col·lectius femenins i mixtes d'arreu dels Països Catalans. Ara, amb un context renovat, en què la nova llei de l'avortament s'acaba de ratificar al Senat espanyol, les membres d'aquesta campanya continuen alertant de la desprotecció a què som abocades les dones que volem exercir l'avortament lliure. Quins canvis incorpora la nova llei? Quins eixos vertebrats la lluita del moviment a favor de la despenalització de l'avortament, ara que ha canviat l'escenari polític?

Betlem Cañizar, Marisa Fernández i Montserrat Cervera (Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït)
afons@setmanaridirecta.info

L'autonomia reproductiva de les dones és un dret reconegut internacionalment, des que la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament d'El Caire (1994) va superar els conceptes de planificació familiar i anticoncepció i va definir la salut sexual i reproductiva com l'opció de dur una vida sexual responsable, satisfactòria i segura. També en aquesta conferència, es va establir la capacitat de reproduir-nos i de decidir lliurement quina descendència desitgem i en quin moment ho volem. Malgrat això, l'avortament és una pràctica molt estesa a casa nostra. Només a Catalunya, cada any es produeixen unes 20.000 intervencions.

La proposta aprovada al Congrés no reconeix drets, no despenalitza l'avortament i, a més, limita el dret de les dones a decidir lliurement i de forma responsable sobre la maternitat

La gran majoria, a centres privats i finançades per les pròpies dones. L'aprovació al Congrés, el novembre passat, de la nova llei de l'avortament (batejada com a *Ley Orgánica de Salud Sexual y Reproductiva y de la Interrupción Voluntaria del Embarazo*)

ha atiat el debat sobre el dret d'avortar lliurement. La setmana passada, a més, va ser ratificada al Senat, sense que prosperessin els vetos que havia interposat el PP i altres grups. Tot i incorporar algunes millores respecte a la llei anterior, aprovada l'any 1985, per molts sectors feministes i socials, la nova llei no resol del tot la desprotecció de les dones i dels metges en relació a aquesta pràctica. I moltes associacions feministes continuen alertant de la hipocresia del sistema, que permet que el mateix metge que es nega a practicar un avortament dins la xarxa pública pugui practicar-lo en una clínica privada.

Radiografia de la nova llei

La nova llei aprovada al Congrés no garanteix, en efecte, la llibertat d'elecció de les dones. Des del punt de vista estrictament jurídic, podem dir que el resultat d'aquest canvi legislatiu ha estat molt limitat, ja que, tot i les millores, ha desapropiat l'oportunitat de dur a terme una proposta legal pionera. Molts dels propòsits inicials de la llei s'han convertit en declaracions de principis genèriques que no es corresponen amb la part dispositiva. Influenciada per les postures més conservadores, la proposta no reconeix drets, no despenalitza l'avortament i, a més, limita el dret de les dones de decidir lliurement i de forma responsable sobre la maternitat. Vegem-ne algunes raons.

D'una banda, el projecte parteix d'un error conceptual inicial que contamina la llei: la separació entre el concepte de salut sexual i reproductiva i el concepte d'avortament. La interrupció voluntària de l'embaràs és una part indivisible de la salut reproductiva, tot i que el text diferencia ambdós conceptes, tant en el títol com en el contingut.

Quaderns d'Il·lacrúa 08



DIRECTA 174
3 de març de 2010

MIRALLS

Empar Salvador:

La dolorosa lluita per exhumar el genocidi franquista

pàg. 4 i 5

BON VIURE

L'empresa, per qui la treballa

pàg. 7



Si ens fixem en el text, veurem que garanteix l'avortament durant les catorze primeres setmanes de gestació, si les dones així ho decideixen, sense haver de justificar cap motiu. I aquest és l'avenç principal respecte a la regulació que hi havia fins fa poc, ja que, durant les catorze primeres setmanes, no caldrà tutela facultativa.

Vist des d'una perspectiva possibilista, certament, la majoria de les dones podran avortar de forma legal sense haver d'al·legar res més que el desig de fer-ho, ja que prop del 88% dels avortaments es produeixen abans de les dotze setmanes de gestació. Però, com dèiem, des d'una perspectiva de reconeixement de drets i d'autonomia de les dones, el resultat és més limitat.

A més, moltes defensem que el temps de gestació no l'ha de determinar el Dret, i catorze setmanes és un període clarament insuficient, lluny dels models de viabilitat fetal, que situen el llindar on acaba el dret de decidir en el moment en què el fetus és autònom per viure fora del cos de la mare, a les 24 setmanes (amb tot, també caldria diferenciar el moment de la viabilitat fetal del moment en què el fetus està prou desenvolupat per tenir una vida de qualitat).

Més enllà de les catorze setmanes, la decisió de la dona passa a dependre de terceres persones. Concretament, entre les catorze i les 22 setmanes de gestació, s'exigeix un dictamen mèdic que diagnosticui un risc greu per la vida o la salut de la dona o un risc d'anomalies del fetus. En aquest aspecte, la nova llei és més restrictiva que la precedent, ja que, fins ara, la llei anterior no establia cap termini si hi

havia risc per la salut de la dona. No podem obviar, a més, que moltes anomalies del fetus es detecten a partir de la vint-i-dosena setmana d'embaràs. Totes aquestes limitacions a la pràctica de l'avortament a partir de les catorze setmanes –i, sobretot, a partir de les 22 setmanes– poden tenir conseqüències greus per les dones que es troben en situacions especialment difícils i la manca de cobertura legal d'aquests supòsits pot desembocar en l'anomenat *turisme abortiu* i en pràctiques abortives clandestines.

Entre les mesures més positives que es garanteixen, hi ha la prestació de l'avortament a la salut pública i l'educació afectiva i sexual a les escoles

També queden fora de la llei les circumstàncies socials i econòmiques, incorporades a les lleis d'altres països, que permeten l'avortament legal quan les circumstàncies socials o econòmiques impedeixen dur endavant una criança amb les condicions suficients.

La nova llei també estableix el procediment següent: si una dona vol avortar abans de les catorze setmanes, se li ha de donar informació sobre drets, prestacions i ajuts a la maternitat tres dies abans. Aquest període de reflexió previ de tres dies que estableix el nou text és, per moltes persones, una tutela inadmissible sobre les dones i un qüestionament de la seva capacitat per prendre decisions. L'alternativa seria facilitar aquesta infor-

Protesta simbòlica de l'avortament a la República a Nou Barris, Barcelona - Arxiu

mació a totes les dones en edat reproductiva i no a les que ja han pres la decisió d'avortar.

Una altra qüestió rellevant i polèmica del text és el fet que la interrupció voluntària de l'embaràs no ha sortit del Codi Penal –com demanàvem molts sectors feministes– i, per tant, les dones i les professionals poden acabar als tribunals davant de qualsevol interrupció d'embaràs més enllà de les catorze setmanes. L'avortament és un acte mèdic que no s'hauria de criminalitzar mai, llevat que es practiqui per imprudència o contra la voluntat de la dona.

Finalment, un darrer punt polèmic és l'edat legal en què es pot avortar sense demanar permís als progenitors o tutors. Inicialment, el projecte de llei equiparava l'edat del consentiment als setze anys, en coherència amb la llei d'autonomia del pacient, però finalment la proposta ha quedat edulcorada i les opcions morals han prevalgut per sobre dels drets de les dones. S'ha creat un tractament especial respecte el règim general, de manera que una dona de setze anys no necessitarà informar els seus progenitors sobre una intervenció quirúrgica greu ni sobre la voluntat de contraure matrimoni, però els haurà d'informar sobre una interrupció de la gestació, per lleu o senzilla que sigui.

L'aplicació de la llei

Un cop aprovada, cal veure com s'aplicarà la llei i quin paper jugarà l'administració. Entre les mesures més positives que es garanteixen a partir d'ara, hi ha la prestació de l'avortament a la salut pública i l'educació afectiva i sexual a les escoles,

ambdues, competències de la Generalitat de Catalunya. Tot plegat, doncs, podria quedar en fum si no hi ha voluntat política o els pressupostos adients per dur-les a la pràctica. En aquest sentit, les darreres declaracions del Departament de Salut de la Generalitat que al·leguen que no hi ha diners i que possiblement se seguirà optant pel copagament –és a dir, que paguin totes excepte en els casos d'extrema necessitat– són alarmants.

Tampoc no podem obviar que el fet que les dones puguem decidir interrompre una gestació no desitjada durant les primeres catorze setmanes no garanteix que totes les autonomies de l'Estat incorporin aquest dret a la sanitat pública, com els col·lectius de dones han demanat des dels anys 70, ja que la sanitat i l'educació són competències autonòmiques. Aquest tema és transcendental perquè, si l'Estat no en garanteix la pràctica pública, es produiran desigualtats en l'aplicació de la llei per raons essencialment econòmiques. I això ja està passant perquè, malgrat el supòsit que permet avortar a causa del risc per la salut mental de les dones –supòsit pel qual avortaven la majoria de dones–, cap metge de la salut pública estava disposat a signar l'informe que acredités aquest risc. Tant és així que, a la sanitat pública, fins ara, només s'han produït el 3% d'avortaments emparats en el supòsit de perill de la vida de la mare o de la salut del nadó.

Actualment, també es palesa la desigualtat territorial: mentre a Andalusia o al País Valencià, una part important d'avortaments es fan als centres privats, però reemborsats per l'administració pública, a Catalunya, es viu una situació

No oblidem que el control sobre el cos de les dones i la seva capacitat reproductiva és bàsic per al sosteniment de la societat patriarcal

d'exceptió en què cal demostrar la pobresa a una entitat sense afany de lucre perquè aquesta valori la concessió descompte, finançat per la Generalitat.

Per tot això, doncs, cal esperar els governs de cada territori perquè reservin els pressupostos per poder finançar aquest traspàs de la salut privada a la pública, en tots els casos que contempla la llei. Recordem que els països on hi ha un percentatge d'avortaments més baix són els que compten amb una població amb una bona educació sexual i afectiva i, per tant, amb pràctiques sexuals menys desiguals i amb un bon ús dels anticonceptius.

Poder femení

La capacitat d'incidència política (en la política representativa) del moviment feminista és limitada, però també potent. En general, els col·lectius de dones s'organitzen en xarxes, de forma força horitzontal, sense grans estructures que les apleguin ni gaires recursos econòmics. Sovint, el treball d'aquests col·lectius és un treball de base, quotidià i poc visible, però que també és efectiu a llarg termini.

Durant aquests dos anys que ha durat el debat de la nova llei de l'avortament, no s'han organitzat manifestacions de milions de persones al centre de Madrid, no s'han finançat autocars ni entropes per les famílies manifestants. No s'han editat butlletins ni s'ha utilitzat cap xarxa d'escoles o d'empreses afins. Durant aquest temps, però, sí que s'han recollit

autoinculpacions i signatures; s'han fet reunions amb partits polítics i departaments del govern; s'ha comparegut al Parlament i s'han convocat manifestacions i xerrades per explicar la situació de les dones en relació al dret d'avortar i per defensar el dret de decidir de les dones i els professionals que queden al marge de la interpretació d'una llei que penalitza l'avortament.

Malgrat el boicot inicial dels mitjans de comunicació, que van recollir les argumentacions i denúncies dels col·lectius antiavortistes sense contrastar, finalment l'avortament i el dret de decidir s'han situat a l'agenda política. Parlar del dret d'avortar, en realitat, és parlar del dret al propi cos, d'autonomia i dret de decidir. No oblidem que el control sobre el cos de les dones i sobre la nostra capacitat reproductiva és bàsic per al sosteniment de la societat patriarcal i la família tradicional.

Avui, tot i que el canvi legal no tingui el mateix grau de rellevància per totes, col·lectius, moviments socials i partits polítics han tornat a treballar a partir d'un consens bàsic, que té les seves arrels en les reivindicacions històriques del moviment feminista: la despenalització de l'avortament (l'avortament fora del Codi Penal); el reconeixement legal i social del dret de les dones de decidir; l'educació sexual i afectiva a tots els nivells de l'ensenyament; l'anticoncepció a l'abast de tothom, i la necessitat que la interrupció de l'embaràs sigui una prestació sanitària més dins la sanitat pública.

Una llei menys ambigua

Redacció Directa

La nova llei d'interrupció voluntària de l'embaràs entrarà en vigor d'aquí quatre mesos, després que la setmana passada superés el darrer tràmit al Senat, amb el rebuig dels vetos que havien presentat el PP, la Unió del Pueblo Navarro i un senador d'Unió Democràtica.

Tot i les previsibles crítiques dels sectors ubicats més a la dreta de l'espectre polític i els retrets per manca de valentia de part dels moviments feministes, els principals impulsors del text, els socialistes espanyols, defensen que ara la llei regula què és legal i què no ho és, després de molt de temps amb un marc legal que quedava poc clar i era més ambigu (Muñoz, 2009). Alguns dels elogis dels partidaris del nou text (del PSOE, ERC, ICV, IU, el PNV, NaBai, BNG, a més de dos dels diputats de Convergència, Mercè Pigem i Carles Campuzano) són recollits tot seguit.

Un dels avenços que s'han remarcat més és que la llei permet avortar lliurement fins les catorze setmanes de gestació. A partir d'aquest llindar, es mantenen les restriccions existents. Així doncs, durant el període comprès entre les catorze i les 22 setmanes, només es podria avor-

tar si existís perill per la vida de la dona o del fetus. A partir de les 22 setmanes, només es podria interrompre l'embaràs si es diagnosticués que el fetus té una malaltia o presenta anomalies greus i incurables.

Fins fa ben poc, l'avortament –inclos al Codi Penal– només s'admetia en tres supòsits: primer, es permetia avortar si hi havia malformació del fetus, fins les 22 setmanes; segon, si la dona havia estat violada, fins les dotze setmanes; tercer i últim, si hi havia perill per la salut física o psíquica de la dona, un darrer escenari que no requeria terminis. A l'hora de la veritat, dels 100.000 avortaments que es calcula que es practiquen anualment a l'Estat, un 97% s'acollien al tercer supòsit, un camí que requeria l'informe que al·legava el perill per la dona de la mà de dos metges diferents del que practicava la intervenció (Díez, 2009). La diputada de Convergència, Mercè Pigem, assegura que la nova llei posa fi a la utilització "abusiva" d'aquest tercer supòsit (Europa Press, 2009). Si bé en aquest punt la llei sembla més restrictiva, en d'altres elimina entrebancs: tal com van recordar a finals de l'any passat els grups d'IU i ERC, es va acordar eliminar un dels dos informes dels metges que s'havia de fer per poder avortar entre les setmanes 14 i 22.

Un altre aspecte destacat com a positiu és que la nova legislació reconeix el dret de l'objecció de consciència dels professionals sanitaris directament implicats en l'avortament, com el personal de cirurgia i les infermeres. Per evitar les anomenades *objeccions col·lectives* de tot un hospital o un centre, com havia passat en alguns casos, l'objecció s'haurà de fer individual i per escrit. La pràctica dels avortaments, diu la llei, s'haurà de garantir als centres públics (Europa Press, 2009).

Tot i que la recent votació al Senat ha significat el sí a la llei sense cap més canvi, la seva aplicació (lligada al finançament existent per poder-la aplicar) serà tot una altra qüestió. Sense anar gaire lluny, dues universitats catòliques (una de Navarra i la Fundació San Pablo CEU) van anunciar recentment que es negarien a ensenyar com "interrompre" un embaràs (El País, 2010). La polèmica portarà cua.

Concentració contra l'avortament el passat 25 a la clínica Aragó, en primer pla es pot veure una pancarta a favor del dret al propi cos
-
Albert Garcia



FONTS:

- > Muñoz, L. (2009) "Avantprojecte Llei avortament. Llei salut sexual reproductiva i interrupció voluntària de l'embaràs", Article de la diputada al Congrés del PSC, Lourdes Muñoz.
- > Europa Press (2009) "El Congreso aprueba la ley del aborto, "histórica reivindicación feminista", Libertad digital, 17 desembre 2009, disponible a <<http://www.libertadigital.com>>
- > Europa press (2009) "La nueva ley del aborto garantiza la educación sexual en los colegios", El País, 9 desembre 2009.
- > Díez, A. (2009) "El PSOE se decide por una ley de plazos en que el aborto es libre", El País, 12 febrer 2009.
- > Ceberio, M. i Amión, J.A. (2010) "Yo sólo enseño aborto espontáneo", El País, 1 febrer 2010.



Empar Salvador La dolorosa per exhuma genocidi fra

Empar Salvador va néixer a Sogorb el 1947. És filla, neboda i néta de republicans. Va començar a militar contra el franquisme als dotze anys, quan va entrar a treballar –com molts altres nens i nenes– a la fàbrica Geyper de València. D'aquestes vivències, li van néixer les ganes d'investigar el terror franquista de la immediata postguerra. Després d'anys de treballar en solitari i d'amagat, l'any 2004 va descobrir les fosses comunes més grans d'Europa al cementiri general de València. D'aquesta manera, va començar una lluita, encara no acabada, per restituir la dignitat de les persones assassinades pel feixisme a València. Aquell mateix any, va fundar el Fòrum per la Memòria del País Valencià, del qual encara és presidenta. Ha escrit el llibre *El genocidio franquista en Valencia. Las fosas silenciadas del cementerio* (Icaria Ed., 2008).

Jordi García Jané
entrevista@setmanaridirecta.info

Com vas començar a investigar sobre la repressió feixista a València?

Per la família, sabia que la repressió a la ciutat havia estat ferotge i volia investigar què havia passat amb tota la gent republicana que s'hi havia anat concentrant durant la guerra, fugint d'al-

tres zones que ja havien caigut en mans dels feixistes. València va ser l'última ciutat republicana que va caure; ací hi havia el govern i el parlament republicans; hi funcionaven infraestructures com hospitals o colònies per criatures; s'hi estaven les unitats de l'exèrcit republicà que protegien les institucions... Del destí de tota eixa gent, ningú no n'havia parlat mai i jo volia conèixer-lo i donar-lo a conèixer.

I com vas trobar les fosses comunes on havien enterrat els republicans?

Les coses, a la vida, de vegades vénen sense saber com. El 2004, un any abans que es complís el 60è aniversari de l'alliberament dels presos dels camps d'extermini nazis, un grup de persones ens vam posar a preparar una exposició sobre els valencians i les valencianes assassinades als camps. Mentre feia el treball de documentació, vaig sentir parlar de Casimir Climent, un deportat valencià a Mauthausen al qual –com que sabia alemany– la Ges-

“A València, els franquistes van cometre genocidi; ací hi havia menjar, sanitat i casa per als falangistes, però per als republicans no hi havia res.”

tapo havia destinat a les oficines del camp perquè fera les fitxes dels deportats que hi arribaven. Casimir va tenir la idea de duplicar les fitxes dels deportats espanyols, creient que potser així quedaria constància de quants espanyols havien passat per eixe camp. Pensant on amagar-les, al final se li ocorregué ocultar-les al magatzem de material, intercalades amb les fitxes sense omplir. I, efectivament, quan els nazis, veient que arribaven els aliats, manaren cremar les instal·lacions, no se'ls va acudir calar foc al magatzem. Així se salvaren les fitxes i, gràcies a això, avui podem saber el nom dels espanyols que van passar-hi després que hi arribés Casimir. Quan vaig llegir aquesta història, ho vaig veure tot claríssim: Casimir m'estava ensenyant que, quan vols amagar una cosa i que passe desapercibuda, l'has d'ocultar mesclada amb altres coses iguals que eixa. I com que jo estava buscant morts...

Vas pensar que havien de ser al cementiri...

Exacte, era l'any 2004 i vaig trepitjar per primera vegada el cementiri de València.

Però, d'entrada, no hi devies trobar res...

Clar! Durant molts dies em vaig pegar per allà voltes i voltes fins que vaig comprendre que havia de fer-me un plàning i pentinar tot el cementiri sistemàticament. Aleshores, vaig estar molts mesos anant-hi, mirant de passar desapercibuda, fins que vaig estar segura que, efectivament, els morts republicans havien de ser allà i que, si no els trobava, era perquè encara no els sabia veure. Lentament, vaig començar a trobar signes: algun número, unes lletres en terra... En un principi no em deien res, però jo ho fotografiava tot. Després, vaig trobar els llibres de registre.

En acabar el 2004 ja sabia moltes coses i havia localitzat la fossa número 1. Al llarg del 2005, pràcticament les vaig localitzar totes, però encara no sabia com fer-ho públic. Quan vaig trobar els llibres de registre, ja no hi hagué marxar enere i, el 2007, ho vaig fer públic.

En total, són sis fosses comunes i més de 20.000 persones mortes...

Pot ser que hi haja més fossars encara amagats; només els que he descobert jo ja són sis –amb una superfície total de 41.020 metres quadrats–, on s'han pogut documentar 23.661 persones, totes mortes entre l'1 d'abril de 1939 i el 31 de desembre de 1945, segons els llibres de registre d'enterraments que van fer els mateixos feixistes, sense comptar els milers que estan sense documentar. Per descomptat, els seus registres no especifiquen que eixes persones estiguen tirades als fossars. Vaig haver d'anar trobant una relació entre les dades del registre i el que anava descobrint als fossars. En aquests llibres de registre, a partir dels primers dies d'abril del 39, es comença a blanquejar el motiu de la mort: ja no s'hi escriu *ejecutado*, sinó *asfixia por suspensión, fractura de cráneo, shock traumático*... Hi ha de tot: criatures, persones majors, homes, dones... A més, s'hi troben moltíssimes restes no registrades. Al fossar de la secció vuitena dreta, dels tres quadres que té, només hi ha enregistrades les persones del quadre número 1. Sobre les qui hi puga haver als quadres 2 i 3, no en tenim ni idea.

Has dit que també hi havia infants?

Hi ha un fossar amb 8.000 cadàvers registrats que anomenem el fossar dels xiquets i xiquetes, perquè la majoria ho són.

ador: la lluita ar el anquista

FOTOGRAFIES:
Helena Olcina
i Amigó

Com que València va ser la darrera ciutat a caure, els feixistes van entrar amb molta ràbia i van prendre una sèrie de mesures socials, econòmiques i polítiques contra els supervivents republicans que varen fer que molts moriren de fam, de set, de malalties no assistides... entre ells, molts xiquets. Per això també parlem de genocidi. Genocidi és quan tu elimines un grup social per raó de les seves idees, la seva raça o la seva religió. I genocidi van cometre els franquistes a València; ací hi havia menjar, sanitat i casa per als falangistes, però per als republicans no hi havia res.

“L'Ajuntament de València vol utilitzar les morts del franquisme per fer un monument als seus botxins!”

Què va passar quan es va fer pública la teva descoberta?

Es va produir un gran enrenou. Tothom s'imaginava alguna cosa però, és clar, fins aleshores no s'havia pogut provar res. Després em vaig assabentar que molts polítics de tots els signes ja ho sabien; però va imperar el pacte de silenci fet durant la transició. Pensa que, durant els catorze anys que el PSPV va governar a València –alguns amb coalició amb el Partit Comunista o Esquerra Unida– no es van fer públiques les fosses; al contrari, hi van construir al damunt i se'n van carregar dues. Encara avui, aquests dos partits no ens donen suport; la resta de l'esquerra sí: antifeixistes, nacionalistes, anarquistes...

Quin ha estat el paper de l'actual govern del PP a l'Ajuntament de València?

Nefast. Pocs dies després de publicar un informe sobre les fosses, van col·locar tanques al voltant de l'única fossa que encara no havia estat destruïda i van començar les obres per construir-hi 1.030 nínxols al damunt. Després van intentar treure els llibres de registre on hi havia anotades les persones tirades a les fosses; per sort, vam muntar guàrdia fins que va arribar una notària, va aixecar acta sobre els llibres i vam anar al jutjat. Allà, vam interposar una denúncia, la primera a Espanya que denuncia l'administració per destruir allò que està obligada a

protegir. Vàrem guanyar i vàrem aconseguir la suspensió judicial de les obres.

També van intentar llençar les restes de les víctimes a Sagunt per reconstruir la muralla...

Allò va ser molt bèstia. Tot i que havíem aconseguit la suspensió de les obres, ells van continuar. Un dia van carregar camions amb la terra i se'n volien desfer llençant-la a un abocador. Per sort, ens en vam assabentar i, a través d'un regidor d'Esquerra Unida –i, després, d'una altra persona d'aquest mateix partit–, se'ls va poder seguir amb vehicles fins que els camions van acabar a Sagunt. De l'abocament que van fer, van eixir restes de tot tipus: cranis, ossos, etc. Després hi anà la policia i acordonà la zona fins que els pilons de terra van tornar a València.

En aquests moments, volen fer un jardí al damunt amb un monòlit amb la inscripció *En memoria de todos los que dieron su vida por la España que creían mejor*. O sigui, l'Ajuntament de València pretén utilitzar els morts del franquisme per fer un monument als seus botxins! Estem recollint signatures en contra i presentarem una nova denúncia, perquè tot i estar pendents d'un recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional per impedir que destruïxin la fossa, continuen fent obres.

“Les exhumacions s'han de fer judicialment, no es poden deixar en mans de les associacions, com vol el govern espanyol. En cap altre Estat del món són els particulars els que han de fer les exhumacions dels cossos de les víctimes”

Què creus que s'ha de fer amb aquestes fosses?

Hem demanat que s'exhumin judicialment amb l'objectiu que s'investigue l'abast de la repressió a València i per poder recuperar les restes dels familiars que estan identificats. Ara bé, pensem que les exhumacions s'han de fer judicialment, no es poden deixar en mans de les associacions, com vol el govern, perquè tal com diu Amnistia Internacional, són un deure de l'Estat. En cap altre Estat del món són els particulars els que han de fer les exhumacions dels cossos de les víctimes.

Hi ha familiars identificats?

Sí. La denúncia davant el Tribunal Constitucional la vam interposar nosaltres i divuit familiars i la que vam posar contra l'Ajuntament de València per demanar la paralització de les obres anava signada per familiars d'eixa fossa en concret. Al principi no se sabia ni que existien les fosses i tota eixa gent era com desapareguda. Al final, en fer públics els noms, es pogué començar a identificar gent.

Feixisme sota pal·li

Quin ha estat el paper de l'Església catòlica en el tema de les fosses?

De complicitat amb l'Ajuntament. Ara, l'arquebisbat de València vol construir un macrosantuari en una superfície de quasi 4.000 m² que li regala l'Ajuntament per aixecar la Basílica de los Santos Mártires en honor a *los mártires de la persecución religiosa*, una cortina de fum per ocultar la seva implicació en tots els crims que va cometre el franquisme a València.

En què va col·laborar l'Església d'aquella època?

En moltes coses. Pensa que, el 30 de març del 1939, quan van entrar els franquistes, l'Església de seguida va posar tots els seus edificis a disposició dels feixistes perquè servissin de presons. A més, als dos col·legis de València on

vaig estar de petita, recordo que hi havia moltes xiquetes separades dels seus pares republicans. Les que les monges no aconseguïen vendre a uns nous pa-

“Les monges carcelleres van ser el pitjor malson de les preses d'aquest país”

res –a tot l'Estat es calcula que van ser unes desenes de milers–, les feien treballar perquè aquells col·legis, de fet, eren camps de concentració per criatures. Una altra col·laboració directa de l'Església amb el terror franquista va ser

Per la vostra tasca, sembla que us fan la vida impossible... Ací a València ens passa de tot, com amenaçar-nos per telèfon. Estem tractant un tema molt delicat, en què hi ha molta gent interessada a fer-nos callar. Però no som els únics que patim el fustigament; n'hi ha d'altres que el patixen tant o més que nosaltres.

El desembre passat, vaig anar a fer una xerrada a Asp i es van presentar una vintena de neonazis amb banderes espanyoles i creus gammades a rebentar l'acte. La policia es va negar a identificar-los. Això impressiona, però, la veritat, encara m'impressiona més la impunitat amb què actuen.

Durant aquests anys has viscut experiències molt intenses. T'han canviat la vida d'alguna manera?

Mentre investigava, moltes vegades vaig tenir ganes de deixar-ho, però després hi tornava. D'alguna manera, jo sempre he sabut que això no tenia marxa enrere i que calia continuar. Hi ha coses que mai no podré oblidar ni superar. La meua vida ja no és la mateixa, tu no pots fer una descoberta com eixa i que no t'afecte.



L'ànima del riu

La salut d'un territori es pot mesurar segons la vitalitat dels rius. Si les persones coneixen el Ter i els seus paisatges, és més fàcil que el puguin defensar d'abocaments industrials, mortal-

dades de peixos i tals abusives de bosc de ribera. Vincular-se emocionalment amb el riu és una via per preservar el seu ecosistema i lluitar per un model de territori més coherent.

Carles Masjà
petjades@setmanaridirecta.info

Fer que la gent deixés de donar l'esquena al riu. Amb aquest esperit es va crear l'embarcador del Ter a Manlleu, fa dotze anys, una de les iniciatives de l'entitat ecologista Grup de Defensa del Ter. Va començar com un espai de lloguer de piragües, però després va acollir altres projectes relacionats amb la defensa del territori. "La idea inicial era que la gent tingués experiències emotives relacionades amb el Ter i anés vençant la idea tòpica que el riu s'ho emporta tot i que és una mena d'abocador", explica Sergi Solà, membre del col·lectiu.

"La idea inicial era que la gent tingués experiències emotives relacionades amb el Ter i anés vençant la idea tòpica que el riu s'ho emporta tot i que és una mena d'abocador"

Més tard, l'embarcador es va convertir en un espai de bar-terrasa, amb actuacions teatrals incloses, que van revitalitzar la riba del Ter. "Com a entitat ecologista, estem segurs que s'ha aconseguit un primer objectiu: acostar el riu als veïns", afirma Solà. Per evitar que l'espai acabés com una zona d'oci més, des de l'any 2006, es van començar a organitzar cursos d'agricultura agroecològica en uns terrenys situats a vint metres de l'embarcador que eren propietat de l'ajuntament i que el Museu Industrial del Ter s'havia d'encarregar de gestionar. Com a novetat, enguany també s'ha organitzat un curs a Torelló, que s'allargarà fins al mes de juny. Aquesta aposta pel consum local s'ha potenciat a través dels productes ecològics que ofereix el servei de bar de l'embarcador (sucos, pa, embotit, formatges, vi, cafè i sucre de comerç just, cervesa artesana, amanides dels hortolans locals...), cosa que ha comportat menys massificació de persones i un públic més conscient.

Cicatrius

Osona és un dels centres neuràlgics de la indústria del porc: compta amb una cabana viva de més d'un milió de porcs en un territori que té prop de 150.000 habitants. La comarca ha configurat el seu creixement econòmic al voltant del porcí, un model agroalimentari intensiu que també deixa les seves cicatrius sobre el territori. Sense el lobby de la indústria del porc —escorxadors, pinsaires i grans empreses càrnies— no s'entendria la creació d'infraestructures com el túnel de Bracons.

Altra cicatriu —menys visible— d'aquest model ramader industrial és la contaminació dels rius i de les aigües per culpa dels excedents de purins que genera la sobreexplotació dels porcs. En conseqüència, durant els últims anys, s'han abandonat pous, fonts i aqüífers arran de les altes concentracions de nitrats, tal com han constatat els grups de voluntaris que, des de 1996, cada any recullen mostres de les fonts d'Osona i el Lluçanès i

Acció per denunciar l'excés de purins en una carretera d'Osona



les fan analitzar en un laboratori autoritzat. Segons aquestes mostres, la majoria de fonts estan contaminades, ja que presenten uns índexs superiors als 50 mg. de nitrats per litre. I les previsions indiquen que, si s'atruessin aquests abocaments excessius, caldrien decennis per recuperar la potabilitat dels aqüífers.

Arran de les iniciatives del Grup de Defensa del Ter de vincular el riu i el consum de productes ecològics i de proximitat amb l'oci, s'han multiplicat els contactes amb alguns col·lectius de la zona, com el Grup d'Osona pel Decreixement, Veterinaris Sense Fronteres i les cooperatives

de consum La Calèndula (Torelló), La Xiriviva (L'Esquirol-Roda-Manlleu) i La Remolatxa (Vic). Altres entitats que comparteixen la defensa del territori osonenc són Ara o Mai, de Centelles —que lluita per evitar la construcció de l'autovia de Sant Feliu de Codines— i Salvem el Torrental (Calldetenes), que denuncia el soterrament de la riera per la "via ràpida". La conservació del riu i el seu entorn, juntament amb altres activitats com l'horticultura, és una bona manera de promoure pobles amb menys ciment, recuperar el vincle emocional amb la natura i, en definitiva, tocar més de peus a terra.

Lloguer de barques a la zona de l'embarcador del Ter a Manlleu

FOTOGRAFIES: Grup de Defensa del Ter

Senderisme d'aigua dolça

La forma més natural de relacionar-se amb l'entorn i apreciar-lo és caminar. Una bona experiència per conèixer els voltants del riu és recórrer el camí Vora Ter (GR-210), que fa deu anys que el Grup de Defensa del Ter i una entitat excursionista es van encarregar de recuperar i senyalitzar. Aquest sender de més de 200 quilòmetres, encara inacabat, ressegueix el riu des del seu naixement a Ulldeter (Ripollès) fins a la seva desembocadura, a la Gola, al poble de l'Estartit (Baix Empordà). El tram osonenc habitat (Montesquiu-Presa de Sau) recorre uns 60 quilòmetres entre antigues colònies industrials, ponts i paisatges d'alt valor natural enclavats als seus meandres. Des del camí Vora Ter, també és possible fer altres variants, com el camí que segueix el riu Ges (PR-C47), o la ruta dels Sorreigs (PR-C46). Els senders transcorren per la zona de servitud del riu, un espai de cinc metres a banda i banda que és de domini públic i que, igual que els camins de ronda de les zones costaneres, inclou el dret de pas per les finques privades. Aquesta franja és important perquè fa de corredor biològic i és refugi de la biodiversitat dels ecosistemes dels rius. Malauradament, és un espai que sovint també es veu amenaçat per obres d'infraestructures, construccions i tals els legals.



L'empresa, per qui la treballa

A causa de la crisi, augmenten els casos d'empreses reconvertides en cooperativa pels seus treballadors

Olga Ruiz
bonviure@setmanaridirecta.info

Quan el Paco Delgado, de 40 anys, va saber que el taller de mecanitzats on treballava estava a punt de fer fallida, va tenir clar que no solament no aniria a l'atur sinó que, juntament amb els seus companys, trobaria la forma de quedar-se amb l'empresa i tornar a tenir feina. Vuit mesos després, 14 dels 33 antics treballadors de Talleres Socar, un dels referents en el sector del mecanitzat de precisió a Sabadell, són propietaris de la seva empresa, la cooperativa MEC 2010. La capitalització de l'atur els va permetre comprar les màquines i llogar una nova nau. El suport institucional per dur el procés a bon terme ha estat important, però ha estat sobretot la seva motivació i il·lusió el que ha permès als treballadors de MEC 2010 "llançar-se a la piscina i no tirar la tovallola", tal com explica Paco Delgado, avui president de la cooperativa.

Com MEC 2010, desenes de treballadors de Catalunya i de la resta de l'Estat han optat per plantar cara a l'atur i quedar-se amb els mitjans de producció per crear les seves empreses, gestionades com a cooperatives. Molt freqüents als anys 70 i 80, les transformacions d'empreses mercantils en cooperativa van caure en picat durant la dècada següent. Avui, en plena crisi econòmica, la tendència s'ha invertit i, sense viure cap riuada, aquestes transformacions són un degoteig constant arreu del país. Com a xifra significativa, Ara_Coop, la cooperativa especialista en creació de cooperatives, ha registrat un augment del 50% de les demandes d'informació per part de treballadors o propietaris per reconvertir-se en empresa autogestionada.

A Madrid, la Confederació Espanyola de Cooperatives de Treball Associat (COCETA) assegura que, només el 2009, hi ha hagut prop de 40 transformacions a tot l'Estat. Catalunya és, probablement, el país amb més casos de transformacions en cooperativa i, durant el darrer any, deu empreses ho han aconseguit. L'administració pública catalana ha pres bona nota de la dada i, l'any 2009, va crear per primera vegada una línia especial d'ajuts per donar suport a les transformacions en cooperativa.

Millora dels resultats econòmics

Les raons que poden dur a fer aquesta mena de transformació són diverses: tancament, reconversió de negoci, jubilació o generació d'activitat econòmica en el cas de les associacions. Pràcticament en tots els casos es confirma que el fet de cedir l'empresa als treballadors afavoreix una dinàmica de funcionament que porta a una millora dels resultats econòmics. Molt sovint, per als treballadors, el pas a ser propietaris del seu negoci representa entrar en una dinàmica que afavoreix el compromís i la implicació en la supervivència de l'empresa.

Per als propietaris, cedir l'empresa als treballadors vol dir no perdre la marca ni el servei ofert i, en molts casos, quedar-se com a socis treballadors.

El cas de la Margarida Isern, a Palafrugell, n'és un bon exemple. Abans de jubilar-se i tancar definitivament la seva llar d'infants, enviar a casa vuit treballadores i eliminar 41 places escolars, l'antiga propietària del centre va assistir a una xerrada sobre cooperatives impartida per Ara_Coop que li va permetre conèixer les alternatives al tancament. Ella mateixa va plantejar la transformació del centre en una cooperativa a les educadores. Van seguir assessoraments més específics amb Ara_Coop i, el mes de maig de 2009, Els Cargolets es va registrar oficialment com a llar d'infants cooperativa.

Per fer realitat la transformació, el meitat de les educadores han deixat de ser assalariades i han capitalitzat l'atur per convertir-se en sòcies. L'antiga propietària i gerent d'Els Cargolets aporta els seus locals com a participació i es queda al consell rector com a sòcia col·laboradora.

- Pràcticament en tots els casos, es confirma que cedir l'empresa als treballadors afavoreix una dinàmica de funcionament que porta a una millora dels resultats econòmics

La plantilla de Cuin Factory va passar fugaçment per l'atur abans d'esdevenir propietària d'una fàbrica de mobles de cuina a Vilanova i la Geltrú. L'estiu de 2009, Francisco Javier Jiménez (42 anys) va anunciar que baixava la persiana definitivament a causa de la crisi i va fer fora els treballadors. Un mes després, però, va apostar per la gestió compartida i, en un temps rècord, es van constituir en cooperativa. Avui, Jiménez segueix com a director, però comparteix el dia a dia de la gestió amb l'antiga plantilla assalariada i afirma que dorm "més tranquil que mai". "Abans prenia totes les decisions sol i això em portava molta ansietat; ara he de rendir comptes a la resta de socis", afegeix. De moment, tots cobren un mateix sou de 900 euros.

Paco Delgado, de MEC 2010, també reconeix que han passat mesos molt durs durant els quals han treballat sense cobrar ni saber si se'n sortirien. "Per sort, ara ens va bé i fa poc hem hagut de penjar el cartell de 'No acceptem més comandes'. El meu somni seria tenir sous dignes per tots els companys que s'han embarcat en aquesta aventura".

Un dels denominadors comuns als inicis de la reconversió de les empreses



són els seus ajustats i això també passa a la cooperativa Arkenova, sorgida d'una part de la plantilla d'Ibersolar, que fa un any es va trobar al carrer a causa d'un Expedient de Regulació d'Ocupació.

Des de Mol-Matric, una de les cooperatives pioneres del país que es va transformar els anys 70 i que, avui, és una empresa líder en el sector de la matriceria per l'aeronàutica i les energies renova-

bles, el ressorgiment de les transformacions es veu amb alegria i prudència a parts iguals. Com explica el seu president, Fernando Cid: "Cal estar disposat a fer un gran esforç per la cooperativa quan es comença o quan les coses no van bé, però també –i molt– quan van bé. Ara bé, jo continuo creient-me el model i defensant-lo, perquè crec que la cooperativa és la millor forma d'empresa".

Imatges de la cooperativa de components per a l'automòbil Mol-Matric, a Barberà del Vallès

FOTOGRAFIES:
Mol-Matric

Sense veu



FOTOGRAFIA: Guillem Valle

El 24 de gener de 1848, James Marshall va trobar or a Coloma, Califòrnia. L'any següent, milers de persones (més tard anomenats *forty-niners*) van arribar a San Francisco per fer-se rics de cop. El tret de sortida del capitalisme, el "jo també puc ser ric": la febre de l'or.

Un segle i mig després, veiem, en un pla picat, un congolès sotmès que ens mira amb un ull rabiós. L'altre li tapa la punta de la llanterneteta que duu lligada al cap per poder veure-hi sota terra. La part dreta de la imatge és negra, absolutament opaca. La part esquerra, on el miner ens interroga, està barrada amb les ombres de la trapa de l'entrada de la mina. A les mines del Congo, s'hi extreu coltan i cassiterita, minerals que serveixen per construir ginys electrònics d'ús massiu com el mòbil que dus a la butxaca o a la bossa. Al Congo, hi ha guerra civil des de l'any 1997 i el principal eix de la pugna són les mines; hi ha molts diners en joc i el govern, dèbil i corrupte com els del seu voltant (Uganda, Ruanda, Burundi), no garanteix la seguretat de la població, que queda a mercè de les bandes armades que controlen les mines.

Del San Francisco de 1849 al tot arreu d'ara. De les beceroles del capitalisme a la globalització, un sistema econòmic alçat sobre desequilibris extrems: vides submergides en la

fosc i la violència perennes a canvi de materials que, molts quilòmetres enllà, permetran que et puguis fer una foto a la festa d'aquest dissabte a la nit a l'Apolo i penjar-la l'endemà de ressaca al Facebook. A la major part del món, ni mòbil ni festa ni foto ni Facebook. Més aviat: a mitjanit, entren a la barraca que et serveix de casa, violen la teva cunyada, maten el germà que prova de defensar-la i, l'endemà, a la mina setze hores.

Àfrica, Acfria, Acfrica, Àrfica, Àrfica, Àcrifa, Acrifa, Arrifca, Arrifca, Àcrifca, Àcrifa, Àcrifa. Criafa, Facrifa, Fircaa.

T'ennuegues. Dius un i altre cop el nom del continent d'on venim i t'ennuegues perquè està destrossat, extorquit, destruït. El diràs fins quedar-te sense veu. Fins a aturar el desastre.

Martí Sales

A les mines del Congo, s'hi extreu coltan i cassiterita, que serveixen per construir ginys electrònics com el mòbil que dus a la butxaca

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MITJANS DE COMUNICACIÓ DE MASSES

Els mitjans estigmatitzen i utilitzen una semàntica racista en relació al jovent

El sensacionalisme amb què actuen la majoria de mitjans de masses agreuja la imatge de la joventut i fa el joc als qui demanen l'augment de presó per les persones menors d'edat

Nerea Miralles Aguilar

Un article publicat a *El País* sota el títol "Quan sobren els joves" sentència: "A tothom ens toca part en aquesta tragèdia". L'article fa referència a la ja coneguda generació ni-ni, joves que, segons l'ideari social, no estudien ni treballen i no troben cap motivació a les seves vides. Els *realities* i les sèries de televisió mostren un panorama regnat per l'escepticisme, destinat al fracàs escolar i laboral i sovint sense voluntat de canviar la pròpia situació.



Les associacions juvenils acusen els mitjans de masses d'haver abandonat del tot la seva responsabilitat social

Associacions de joves com el Consell de la Joventut de Barcelona (CJB) i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) ja han tramitat queixes al respecte, amb l'argument que aquests programes "contribueixen a alimentar una imatge negativa del jovent que no és, en cap cas, representativa". Al mateix temps, acusen els mitjans d'haver abandonat del tot la seva responsabilitat social i de voler fer "espectacles" dels fracassos aliens.

Mentre es viu la controvèrsia, la presència estigmatitzada dels menors als titulars i especials televisius augmenta. "Un menor en mata

un altre a punyalades per 5 euros" (*El País* 24/02/2010); "Dos adolescents detinguts per incendiar contenidors i agredir un ertzaina" (*ADN*, 26/02/09); "Només cinc 'Latin Kings' a la garjola" (*ABC* 29/02/2010). Aquest últim exemple es vincula directament a un tercer eix: la semàntica racista. Prolifera els noticiaris en què es parla de bandes i es vinculen a conceptes com famílies desestructurades, violència, retràs escolar, marginalitat... etc. Així, davant l'increment d'un perfil de *nacionalitat espanyola*, l'Estat i les forces de l'ordre es declaren "preocupades" i Antena3 (20/02/2010) notifica: "Les bandes llatines recluten cada cop més espanyols". El noticiari fa referència a un altre terme que ha cobrat el seu índex de popularitat més alt aquests darrers temps: *el nen clau*, un concepte que fa referència als infants que passen tot el dia a casa sols i tenen la clau de l'habitatge, cosa que els ofereix la possibilitat de passar tot el dia al carrer. L'argument remarca la idea de la via públi-

ca com un espai perillós i no apte per la socialització. "Busquen notorietat, convertir-se en els nens dolents del barri; això és el que els ofereix la banda dels *Latin Kings* i ells cauen en el joc", sentència el mitjà.

Al llibre *Los hijos de los inmigrantes en la prensa española: Alarma social y estigma en el discurso periodístico*, la periodista Consuelo Salazar explica: "A l'imaginari espanyol, encara hi subsisteix el sentiment colonitzador i, per tant, posseïdor d'una cultura més avançada. Aquesta creença tracta de mostrar-se superior davant l'estrany, tot adjudicant-li adjectius i construccions adverbials que fan urgent la intervenció de l'Estat. Sembla que aquesta creença, explícitament o implícitament, continua predominant en el llenguatge (escrit, oral i/o audiovisual) utilitzat pels diferents sectors que intervenen en el discurs periodístic que, al mateix temps, és reproduït per reporters, caps de secció, etcètera".

La constant vinculació mediàtica del jovent amb la *delinqüèn-*

cia i el *desassossec* s'acompanya del debat promogut per l'oposició de la necessitat d'una modificació de la llei del menor que permeti que els infractors vagin directament a la presó per complir els divuit anys i d'una reforma "íntegra" del sistema de penes del Codi Penal que inclogui mesures per menors de catorze anys i garanteixi el compliment de les penes privatives de llibertat "exemplars" pels delictes més greus -terrorisme, assassinat i agressió sexual-, alhora que garanteix l'aplicació d'agreujants a la multireincidència. (Agència EFE 20/02/2010)

S'obvia la necessitat de trobar solucions des d'una reflexió profunda dels factors implicats

Així doncs, l'aclaparadora mediatització de casos com el d'*El Rafi* (condemnat per assassinar Sandra Palo) i els programes especials com *La dictadura d'un fill* (Teles) no fan sinó augmentar la sensació de desordre i violència. La morbositat i l'expectativa política són factors clau pel tsunami mediàtic i perquè aquestes situacions s'emmarquin sota línies de sensacionalisme i s'obviï la necessitat d'abordar l'articulació de possibles solucions des d'una reflexió profunda dels factors implicats i de la realitat contextual del cas.

> New Left Review: 50 anys a l'esquerra de la informació

La revista anglesa *New Left Review* (NLR) va oferir als seus primers lectors, el mes de gener de 1960, un article sobre el comunisme de Kruschov escrit per Isaac Deutscher i, els mesos posteriors, es va parlar molt de Cuba, Algèria o l'Iran. Avui, 50 anys després, la NLR continua reflexionant sobre aquestes i d'altres qüestions, però sempre al voltant de les idees d'esquerres. Per les seves pàgines, hi han passat firmes com les de Claude Lévi-Strauss, Ernest Mandel, Fred Halliday, Mike Davis o Naomi Klein i s'hi han entrevistat personalitats com Lukács, Althusser o Habermas, Jean-Paul Sartre i, ja més recentment, el Subcomandante Marcos.

Al número 6 de la londinenca Meard street, l'actual grup editor continua treballant -avui com fa 50 anys- per publicar, cada dos mesos, les seves 160 pàgines d'articles erudits i profunds. Aquesta revista *d'idees* ha viscut etapes diferents i convulses -més o menys trotskistes, més o menys sectàries-, però sempre ha explicat la realitat amb una mirada inequívocament d'esquerres. La revista barreja, sense voluntat de neutralitat o equilibri, els articles no periodístics sobre l'actualitat mundial -política, economia, poder estatal i moviments socials- amb anàlisis solennes i elevades de teoria social i filosofia i crítiques de literatura, música i cinema. La publicació, amb versió en nou llengües, inclosa el castellà, és una referència entre la intel·lectualitat d'esquerres del món anglosaxó.

Al número del gener/febrer de 2010, la NLR passa de celebrar el seu aniversari i proposa, entre els seus temes, una reflexió sobre *Les guerres d'Obama* de l'escriptor Tariq Ali i una altra sobre el model de desenvolupament amb una entrevista a l'historiador Eric Hobsbawm. SERGI PICAZO

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org



Una altra manera de treballar és possible

oferta
demanda
MERCAT SOCIAL .net

www.ofertademanda.net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària



Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebali.coop



El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, espai directa



+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

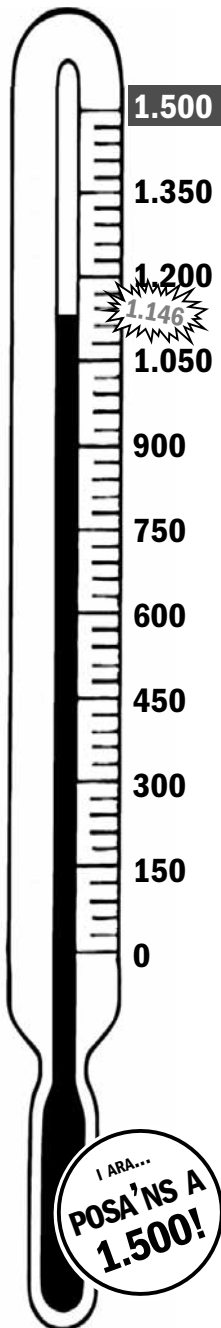
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info



PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg. Marimon Aspre, 11 1er | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg. Marimón Aspre, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Csg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 27. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGUET:** Ateneu Palafruguet · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99. 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE



Directament presenta'ns!

> Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Xerrada a La Rimaia



> Amb motiu del 5è aniversari del Diagonal, es farà una xerrada sobre mitjans alternatius a la Universitat Lliure del CSO La Rimaia.

Això serà el proper divendres 12 de març, a partir de les 18h.

L'adreça de la Rimaia és: Gran Via de les Corts Catalanes, 550.

Hi participaran el Diagonal, Kaos en la red, La Haine i la Directa. Tots quatre faran les seves presentacions i després hi haurà debat.



SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRÈCIA · LES MESURES D'AUSTERITAT IMPOSADES A L'ESTAT RECORDEN LES QUE HAN FET POSSIBLE L'ASCENS DE LA DRETA A AMÈRICA

“El que s'està demanant al país enfonsarà la societat cap a la desesperació”

Apostolis Fotiadis
Atenes

Xristos Kiriakou és un jove desocupat que es va unir a la vaga general del 24 de febrer contra les mesures d'austeritat anunciades pel govern del Partit Socialista Panahellenista (Pasok). Ell no ha estat mai afiliat a un sindicat ni ha militat mai en un partit polític, però va sortir al carrer a protestar davant el sentiment i l'impacte de la crisi sobre la gent treballadora com ell: “Vaig fer els 30 anys tot just fa un parell de mesos i he estat desocupat els últims set mesos. Vaig haver de deixar la meua feina anterior per fer el servei militar obligatori. Després d'un any, quan vaig acabar i vaig tornar a la vida civil, em vaig adonar que tots els camins estaven tancats i barrats per un desocupat com jo”. Kiriakou té una llicenciatura en Estudis Europeus, parla diverses llengües estrangeres i té experiència laboral, però -tal com explica- li resulta impossible trobar una feina per la qual cobri més de 700 euros al mes. “Protesto perquè crec que el que s'està demanant a Grècia no ens ajudarà a sortir de la recessió. Això sí, donarà uns números més bons al Banc Central Europeu (BCE) o al Fons Monetari Internacional (FMI), però enfonsarà profundament la societat cap a la desesperació”, conclou.

El dèficit públic de l'Estat

Des de fa tres mesos, Grècia ha estat al centre de les turbulències financeres gràcies a l'acceptació per part del nou govern que el seu dèficit públic és de 12,7% en lloc del 3,3% i que aquest deute ha creat la depreciació de milions d'euros arran de les males pràctiques de l'administració anterior. Això ha

El nou govern grec ha acceptat que el dèficit públic és de 12,7% en lloc del 3,3%

permes que les institucions de crèdit Fitch, Standard & Poor's i Moody's devalesessin ràpidament les condicions de préstec dels grecs al mercat internacional i, d'aquesta manera, s'obrí el terreny per l'especulació dels bons del deute grec per part de fons de compensació agressius. Els atacs van ser d'un grau tant elevat que els analistes van predir la desestabilització de la pròpia moneda euro, cosa que forçaria les autoritats centrals europees a intervenir directament. Però el pitjor va arribar ara fa uns dies, quan el *New York Times* va publicar i descobrir que Grècia havia estat assistida pel grup d'inversió Gold-



Es polícies antidisturbis grecs protegeixen un banc a Atenes durant la vaga general del dia 24 de febrer

man Sachs per fer circular crèdits derivats (una espècie de pòlissa d'assegurança contra els riscos dels possibles inversors) per amagar la dimensió real dels problemes financers del país. A més, aquesta pràctica va incrementar de forma evident mentre la crisi es desplegava a Grècia i les negociacions de l'administració del país amb Brussel·les i el Banc Central Europeu no semblava que tinguessin cap intenció de salvar Grècia de la fallida econòmica total. La Comissió Europea va dir explícitament que només hi “saltaria a sobre” en el cas que aquesta fos “imminent”. Inicialment, Grècia va respondre amb programes d'estabilitat i seguretat financera que no van acabar de satisfer els socis europeus, fet que va posar les autoritats gregues sota la supervisió d'un cos representatiu de la Comissió Europea, el BCE i especialistes de FMI. Dins el país, aquest moviment ha estat clarament interpretat com una concessió de sobirania nacional. Mentrestant, allò que realment entra en joc és l'abast, la velocitat i la gravetat de les mesures d'austeritat a les quals haurà de fer front el govern grec i que cada vegada recorden més les teràpies de xoc imposades pel FMI en les seves negociacions amb els països en vies de desenvolupament de finals dels anys 90. Unes polítiques que han conduït a nivells sorprenents de deteriorament de les condicions de vida i han contribuït àmpliament a l'ascens de partits de dreta a l'Amèrica Llatina des de l'any 2000. Mentre cada setmana la llista de mesures d'austeritat s'allarga, els beneficis del sector públic s'escurcen. Es preveu una reducció dràstica dels costos de les pensions, els drets laborals, la

salut i la seguretat social per disminuir el dèficit en tres anys fins a menys del percentatge que preveu el Pacte d'Estabilitat de la Unió Europea, un instrument que marca les normes generals financeres per tots els membre de la Unió Monetària.

“Els europeus creuen que aquest és l'únic camí per aplacar els mercats i assegurar-se que Grècia serà capaç de refinançar el seu deute de disset bilions d'euros en bons que caducaven el 2010 amb interessos assequibles. Però això vol dir que, durant els propers quatre anys, el país haurà de trobar els diners per refinançar un total de 150 bilions d'euros de deute. Aquest és el malson real que afronten el país i els seus companys europeus”, explica Giannis Aggelis, un analista econòmic del diari *Eleftheros Tupos*.

Fer passar pel tub a la població

El govern grec ha acceptat les mesures d'austeritat sense problemes i ara tot depèn de com aconsegueixi frenar la reentrada pública arreu del país i de la seva capacitat de fer passar la població pel tub. Una tasca difícil si es considera la llarga tradició sindical grega i la força dels moviments socials d'esquerres que, sense marge de dubte, es resistiran a acceptar les mesures. “El govern no només ha de parar atenció a les necessitats del mercat, sinó també a les necessitats de la gent”, va dir Giannis Panagopoulos, el president de la Federació General Grega del Treball (GSEE) -que compta amb més d'un milió i mig de membres- durant una roda de premsa, abans de declarar la vaga general del 24 de febrer. “Malauradament, hem perdut la primera batalla

per culpa del govern i, tot i que ara no és l'únic responsable de la desfeta, ja no queda ningú que confii en el que queda de l'economia del país. Avui, Grècia és l'exemple que tothom vol evitar. Però és un fet que els mercats no tenen rostre i són despistats i que, en el nostre cas, demanen sang. És més, conjuntament amb els interessos especulatiu, estan creant una atmosfera explosiva”, va concloure.

El 24 de febrer, les masses enfadades es van enfrontar en petits avalots, però durament, contra la policia antidisturbis, en una plasmació de l'increment del descontentament social d'un poble amb unes perspectives de futur nefastes, on l'atur i la precarietat laboral augmentaran ràpidament. Segons una anàlisi encarregada pel GSEE a l'Institut del Treball i publicada el mes passat, abans que s'anunciessin les mesures d'austeritat, s'espera que la desocupació augmenti fins a les 850.000 persones abans d'acabar el 2010, xifra que deixaria el país amb 4,5 milions d'aturats. “La reacció social ja ha començat a desenvolupar-se i la vaga general ha enviat un primer missatge, no només al govern grec, sinó a tot Europa”, va dir Panagopoulos. I va seguir: “Altres estats membres es trobaran en situacions similars i caldrà més atenció i serenitat per tirar endavant políticament i econòmicament de manera que es protegeixi la força del treball i la gent que no té ni explota propietats”.

Les advertències de Panagopoulos no són exagerades. De fet, el deute d'Itàlia és superior al 120% del PIB i hi ha evidències que el país ha utilitzat els mateixos mètodes irregulars, en aquest cas, amb el banc d'inversions

americà JP Morgan per rebaixar el seu deute. La desocupació a l'Estat espanyol és superior al 20% de la seva població activa -una taxa no gaire més bona que la de Grècia- cosa que fa gairebé impossible l'adopció de teràpies de xoc. Tant Itàlia com l'Estat espanyol o Grècia han tingut, a més, un creixement demogràfic baix, element que influeix negativament en les previsions econòmiques. Tal com diu Kiriakou, “si en el futur Europa necessita reforçar aquest països amb teràpies de xoc com a Grècia, no pot haver fallat aquí. Cosa que significa que, si en el cas grec la societat resisteix de forma efectiva davant les mesures, l'enfrontament grec es pot convertir en una lluita sense retorn”. “Els grecs no s'empressaran les mesures”, afirma el treballador. I afegeix: “Aquests del Pasok hauran de fer-se valer a la societat i això pot significar que la pressió fins a fer explotar altre cop la violència. No s'ha d'oblidar que va passar aquí ara fa dos anys; potser els mitjans internacionals ho han oblidat, però la gent recorda”.

Els errors de les elits els paga la gent

Durant el 2008, Grècia s'enfilava en una escalada d'avalots que van encendre el país, causats per un ample descontentament social arran de la corrupció política i la indignació per l'assassinat d'un adolescent de setze anys a mans de la policia.

“Els mitjans diuen que Grècia ha enganyat Brussel·les respecte la situació financera, però pocs grecs han estat involucrats en això”

Els punts de vista de Kiriakou són compartits per gran part de l'opinió pública grega, que creu que se li està pagant la factura dels errors i les males pràctiques de les elits. “Sento els mitjans internacionals dient com Grècia ha magrejat la seva política fiscal i ha enganyat Brussel·les respecte els seus problemes financers, però conec ben pocs grecs que hagin estat involucrats en aquest procés. La gent que va reffregir els números, qui va adoptar l'euro i, malgrat els seus fracassos, encara dicta les polítiques econòmiques avui dia són les elits polítiques i els seus amics banquers que prediquen l'ortodòxia neoliberal. Aquesta gent, ara, ens demanen que malgastem les nostres vides per pagar la seves ànsies de poder. No veig perquè això hauria de passar realment”, conclou Kiriakou.

, roda el món

COLÒMBIA • EN PLE CONTEXT ELECTORAL, L'ESTAT CAPTURA MEMBRES D'ORGANITZACIONS CAMPEROLES A LA REGIÓ DEL CATATUMBO

Nova onada de detencions massives

Carolina Giraldo
Bogotá DC

Tot i que ara ja es coneix que Álvaro Uribe no podrà optar a un tercer mandat -la Cort Constitucional no ha aprovat el referèndum que Uribe havia plantejat per una segona reelecció-, el context electoral es presenta intens i la pressió vers les organitzacions socials a Colòmbia ha augmentat durant les darreres setmanes. El 6 de febrer, a la regió del Catatumbo, a la zona rural dels municipis de Teorama i Convención i al casc urbà del Tarra, agents de la fiscalia, la DIJIN (policia judicial) i 200 soldats de la Brigada 30 de l'exèrcit nacional colombià van dur a terme un operatiu que es va saldar amb la detenció de dotze camperols, que es troben en presó preventiva sota les acusacions de ser membres o auxiliadors de la guerrilla, associació il·lícita amb finalitats delictives i rebel·lió. Encara hi ha un nombre indefinit d'ordres de captura pendents.

Segons les autoritats, aquests operatius obeeixen a una minuciosa investigació iniciada fa sis mesos a la regió, però l'Asociación Campesina del Catatumbo (ASCAMCAT) denuncia que, prèviament, l'exèrcit havia dut a terme empadronaments constants i havia fet fotografies a la comunitat, totes elles pràctiques declarades inconstitucionals. És per aquest motiu que es parla de *falsos positius* judicials, ja que es relaciona aquesta situació amb les execucions extrajudicials conegudes com a *falsos positius*, que presenten el camperolat o el jovent de barris marginals de les capitals com a guerrillers morts en combat. Tot i que es manté el respecte a la vida, es continua presentant la pàgessa com a guerrillera i es desenvolupen processos de judicialització com un me-

Dotze camperols es troben en presó preventiva, acusats de ser membres o col·laboradors de la guerrilla, i encara hi ha un nombre indefinit d'ordres de captura pendents

canisme eficaç per desarticular organitzacions socials i silenciar la seva tasca de denúncia vers les violacions dels Drets Humans.

Aquestes captures s'han basat en els senyalaments fets per presumptes membres desmobilitzats de la guerrilla. Aquesta política de "seguretat democràtica", aplicada a través d'una xarxa d'informants, ha creat una cultura de delacions i acusacions a canvi de múltiples benefi-



El campament humanitari del Catatumbo s'ha constituït com un territori de pau on no poden irrompre agents armats de cap tipus

cis jurídics i econòmics. D'aquesta manera, es propicia que els presumptes desmobilitzats no siguin condemnats i, alhora, es fomenta que molts camperols, atrets pels beneficis econòmics, delatin els seus veïns sense cap tipus d'acusació fonamentada.

Una comunitat en resistència

A la regió del Catatumbo, les alternatives econòmiques i productives per la petita pagesia són gairebé nul·les, ja que no existeix una política agrària eficaç, no hi ha vies d'accés i els interessos de les transnacionals sobre els recursos naturals miners i energètics provoquen la concentració de la terra i que els camperols només puguin sobreviure de l'economia de la coca, malgrat la greu repressió estatal. És per això que, el 29 d'abril de 2009, es va conformar el Campament-Refugi Humanitari com una forma de protecció i prevenció davant el risc del desplaçament forçat a causa de les fumigacions, l'eradicació manual forçosa dels cultius d'ús il·lícit i el conflicte armat.

Territori de pau sense policia

El Refugi s'ha constituït com un territori de pau on no poden irrompre agents armats de cap tipus i, d'aquesta manera, ha esdevingut l'indret on desenes de famílies han pogut enfrontar-se a les difícils situacions alimentàries i econòmiques que pateixen. Al mateix temps, ha permès construir un espai per reflexionar i plantejar propostes de resistència davant les fumigacions i, també, una resposta social i camperola davant les greus amenaces

de l'explotació de carbó a cel obert i de petroli, les violacions dels Drets Humans i del dret internacional humanitari i els greus impactes derivats de la militarització de la zona, juntament amb el reclamo contra l'abandonament estatal i de denúncia de la greu situació de crisi humanitària, que cada cop és més aguda.

Gràcies a aquesta iniciativa, es va aconseguir cridar l'atenció del govern departamental i es va crear la Mesa de Interlocución y Acuerdo (MIA) -estructurada en set audiències populars als diferents municipis del Catatumbo- com un espai de diàleg i concertació política per superar la crisi.

El territori de pau ha estat violat per l'exèrcit, que hi ha entrat amb soldats encaputxats

Aquestes iniciatives han patit nombrosos assetjaments: des de la creació del Refugi, el 29 d'abril de 2009, el territori de pau ha estat violat per part de l'exèrcit, que hi ha entrat sense les distincions pertinents i amb alguns membres encaputxats i ha fet reviure l'imaginari comú de les incursions paramilitars a la regió i la seva convivència amb l'exèrcit, a més de vulnerar el dret internacional humanitari -que fixa que els agents armats no poden restar amb civils per preservar el dret de distinció i mantenint-los

fora de perill en cas de combat. Així mateix, el Mayor Navia ha manifestat que "s'ha d'acabar amb el Refugi".

A la darrera audiència popular desenvolupada al corregiment de la Gabarra (durant la qual l'exèrcit va entrar a l'escola on es duia a terme l'acte i la policia va intentar fotografiar les participants), l'alcalde de Tibú va arribar-hi en companyia de dos desconeguts. Aquests es van presentar com a premsa independent, però van ser reconeguts com a membres de la fiscalia per algunes persones assistents a l'acte que havien estat interrogades per ells en altres ocasions. Després de sol·licitar la informació i les fotografies recopilades, es van retirar del lloc gràcies a la complicitat dels policies i de gran part de les autoritats presents, entre elles el defensor del poble, fet que va generar la inquietud de les assistents arran dels precedents d'abusos de poder i enllaços paramilitars de les estructures institucionals. Una setmana després d'aquests fets, es produeixen les detencions esmentades.

Similituds amb altres processos

El setembre de 2007, es van iniciar les ordres de captura contra divuit líders camperols de l'Asociación Campesina del Valle del Rio Cimitarra (ACVC), fruit d'un procés d'investigació dut a terme per la fiscalia durant més de sis anys amb l'objectiu d'acusar la junta directiva de l'associació de col·laboració amb la guerrilla de les FARC-EP. Les persones inculpades tenien acusacions fonamentades en testimonis de persones presumptament reinserides, moltes d'elles camperoles obligades

per l'exèrcit o persones seduïdes pels beneficis econòmics que es fan passar per reinserides. Aquestes suposades proves testimonials van ser invalidades pels quatre dirigents alliberats, però es mantenen en dos altres casos.

Els processos de judicialització són un mecanisme per desarticular les organitzacions socials i silenciar la seva tasca de denúncia davant les violacions dels Drets Humans

El procés contra l'ACVC és un procés polític i no jurídic, derivat de la tasca desenvolupada a la regió i del seu compromís amb la defensa dels Drets Humans, incòmode per un govern acusat de parapolítica i per un exèrcit esquitxat per crims de lesa humanitat. Per això es va procedir a empresonar la junta directiva, fins que es va fer palès el muntatge. Tots els indicis apunten que la història es repeteix amb ASCAMCAT. Es colpeja la comunitat i els seus líders, com José del Carmen -president de la Junta Directiva- i Jonny Abril -coordinador del Refugi Humanitari-, contra els quals també s'han emès ordres de captura.

ITÀLIA I ESTAT FRANCÈS · ÈXIT A ITÀLIA I RESSÒ A PARÍS PEL QUE FA A LA JORNADA SENSE IMMIGRANTS DE L'1 DE MARÇ

Una onada groga envaeix Itàlia

Nadja Fortuna
Milà

D'esenes de milers de persones, diverses i acolorides, van omplir els carrers de 60 ciutats italianes. La societat multiètnica negada per l'actual govern de Berlusconi es va pintar de groc i va ocupar les places. La mobilització llançada des de Milà el 17 de gener ha estat un èxit, malgrat la manca absoluta de suport del mitjà de comunicació nacionals. El dia de la mobilització, cap dels dos principals diaris italians no va publicar ni tan sols un article respecte la vaga, que convocava quasi cinc milions de residents estrangers a manifestar-se. Els sindicats majoritaris no es van unir a la protesta -tot i que hi van donat suport- ni moltes altres associacions com Emergency, Legambiente o Arci. No obstant això, no

El dia de la mobilització, cap dels dos principals diaris italians no va publicar ni tan sols un article de la vaga

hi va haver lloc per polèmiques inferils i la solució va ser ràpida i eficaç: es va aplaçar la manifestació a la tarda. La marxa va començar a les cinc de la tarda perquè tothom hi pogués arribar, hagües de treballar o no. Al matí, només es van dur a terme algunes concentracions, com la que es va fer davant l'Ajuntament de Milà. La reacció de la ciutat més important del nord d'Itàlia va ser digna de la seva administració, que es troba en mans de la dreta des de fa 20 anys. Els manifestants es van trobar amb barreres davant l'ajuntament i amb un gran desplegament policial, que esperava amb candelletes qualsevol moviment que pogués justificar una ordre del *sheriff*, nom amb què es coneix el tinent d'alcalde de la ciutat, de conegut passat feixista. És la Llombardia, la regió rica del nord d'Itàlia que té el nombre més elevat d'immigrants. A Brescia, una ciutat industrial petita situada prop de Milà, on la nova junta de dretes ha eliminat els serveis dedicats a les persones estrangeres, es va fer vaga a les fàbriques. L'èxit d'aquesta mobilització es deu a la força dels sindicats de base. A Milà, en canvi, alguns manifestants han explicat



Durant l'1 de març, s'han celebrat manifestacions a Milà, Nàpols o Roma

que van poder assistir a la marxa demanant "permís" i agafant un dia lliure no remunerat. El punt central de les reivindicacions era el permís de residència. Expliquen que viuen a Itàlia des de fa més de 20 anys i que encara estan lligats al document desitjat. Tal com està estructurada la llei italiana d'immigració (anomenada Bossi-Fini pels noms dels seus promotors, el líder del partit xenòfob de la Lega Nord i l'excap d'Alleanza Nazionale, ara fosa dins de el Popolo della Libertà de Berlusconi, respectivament), la clandestinitat es pot donar

en qualsevol moment. Hi ha famílies on la mare és regular i els fills són nascuts a Itàlia, però el pare, desocupat, esdevé clandestí. A les pancartes es podia llegir l'èxit de la convocatòria a través de la qual les persones immigrades, al costat de moltíssimes italianes, van trencar el silenci. Durant l'últim any, hi hagut revoltes violentes que han esclatat arran de l'exasperació, els atacs i les situacions d'esclavitud moderna en què es troben obligats a viure els treballadors i les treballadores estrangeres. A Castel Volturno, van assassinar un noi

africà; a Rosarno, van intentar matar-ne d'altres, i al carrer de Padova de Milà, es va desencadenar la cacera d'immigrants arran de l'assassinat d'un jove d'origen egipci. Per no parlar de la bogeria absurda practicada pels polítics locals de Coccaglio, un petit poble de la província de Brescia on, el nadal passat, l'ajuntament va llançar l'operació *white Christmas* (nadal blanc) per controlar casa per casa la presència de persones clandestines. A Mantova, una altra ciutat del nord, seu de l'autoanomenat parlament de la Lega, recentment, l'ad-

ministració ha declarat que només es podran inscriure a les escoles bressol els infants de religió catòlica.

La manifestació de l'1 de març ha fet sonar l'alarma sobre el racisme en un país que, fins fa 30 anys, tenia un saldo negatiu d'immigració; fins als anys 70, sortien més persones d'Itàlia de les que decidien tornar-hi. 24 milions d'italians han emigrat del sud d'Itàlia i de les perifèries de les ciutats del nord-est, el mateix nombre d'italians que ara rebutgen les immigrants i no les consideren com a ciutadanes del país.

De sobte, una riuada groga i viva ha aconseguit despertar la societat italiana de la letargia, gràcies a les persones que han explicat les seves històries. Nàpols s'ha vist ocupada per la manifestació amb més participació del país: més de 20.000 persones han desfilat per una de les ciutats més complicades del sud. Però també Sicília i totes les regions meridionals, fins i tot el centre i el nord, han respost a la convocatòria.

Una característica d'aquest 1 de març han estat els concerts de cloenda de les manifestacions, especialment el de Roma, a càrrec de l'Orquestra di piazza Vittorio, la més multiètnica d'Itàlia, que va tocar a Barcelona el setembre passat. Al final de la jornada, els somriures es van dibuixar sobre 1.000 cares diverses de la plaça d'Itàlia.

Per saber si la vaga de consum també ha tingut ressò, caldrà esperar. Però, com deia una noia d'origen eritreu: "Nosaltres no volem parlar només de la nostra relació econòmica amb Itàlia, sinó d'allò social i cultural".

A l'Estat francès, la vaga guanya a Internet però perd al carrer

Sergi Picazo
París

La jornada sense migrants de l'1 de març va tenir un seguiment irregular a França i, en cap cas, va aturar el país, tot i que la idea de la convocatòria va néixer aquí, de la mà de la periodista Nadia Lamarkbi. El primer balanç era d'una quinzena de concentracions a diverses ciutats franceses i un boicot comercial i laboral difícil de mesurar. L'acció va representar, com a mínim, un cop sobre la taula de milers de persones -franceses o no- cansades del debat sobre la identitat promogut pel govern. A dues set-

manes de les eleccions regionals, que seran un test per Sarkozy, França va acollir el seu *24 Hores Sense Nosaltres* amb protestes del moviment de *sans-papiers* i alguns boicots a escoles, empreses i institucions públiques.

La concentració més nombrosa va reunir prop de 200 persones davant l'alcaldia de París, però a la majoria de barris d'immigrants de la capital francesa no es va viure un dia extraordinari. "Se'ns ha demanat que quantifiquéssim la nostra acció avui (1 de març) i és difícil mesurar l'impacte de la nostra crida a deixar de treballar o consumir durant 24 hores", es defensava Peggy

Derder, vicepresidenta del col·lectiu Un Dia sense Nosaltres, creat per l'ocasió. "El que és cert és que el moviment ha tingut un impacte qualitatiu sobre la societat francesa i ha contribuït a canviar la mirada sobre la immigració", va reivindicar.

La campanya del dia sense migrants, que ha estat present als mitjans i sobretot a Internet durant les últimes setmanes, va plantar batalla al creixent discurs xenòfob i de dretes en el terreny econòmic. La immigració -sense comptar la gent que ja està nacionalitzada- representa l'11% de la població treballadora i, en alguns sectors com la restauració o el ser-

vei domèstic, arriba fins al 20%. L'espurna de la convocatòria van ser uns comentaris que va fer el ministre de l'Interior francès, Brice Hortefeux, sense saber que una càmera l'estava gravant. Un simpatitzant d'origen àrab del seu partit -l'UMP de Sarkozy- el va saludar i un acompanyant el va presentar com "el nostre petit àrab". Hortefeux va respondre: "Quan n'hi ha un està bé. Quan n'hi ha molts és quan hi ha problemes". L'1 de març, a la xarxa Facebook, ja tenien 70.000 persones adherides; una xifra que se situa molt lluny, però, de les que es van mobilitzar pels carrers de la capital, París.

PUBLICITAT

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi.

Quota anual: 16 euros (Espanya i Europa); 22 euros (a la resta del món)

Subscripció digital 8 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat



, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Arquitectures amb gènere

La disposició de l'espai públic té una ideologia i un model social al darrere i les qüestions de gènere gairebé mai no es tenen en compte

Anna Tantull. Arquitecte
expressions@setmanaridirecta.info

Com es pot aplicar la perspectiva de gènere a l'urbanisme i l'arquitectura? La resposta és molt més evident del que sembla a primera vista. Hem de tenir en compte que qualsevol decisió presa per les administracions sobre l'espai públic no és casual, sinó que té una ideologia i un model social al darrere. Al mateix temps, tots els espais estan pensats per ser utilitzats per algú. En aquest sentit, cada rol de gènere té un tipus de vida diferent i, per tant, la utilització del seu entorn urbà també és diferent. Segons totes les convencions socials clàssiques, associem les tasques reproductives de la societat al gènere femení i les productives al gènere masculí. Això és així indiferentment que aquestes tasques les faci un home o una dona: de fet, com passa sovint, pot ser que la dona també adopti el rol del gènere masculí i hagi de compaginar les tasques reproductives i productives.

Un cop fetes aquestes consideracions, podem posar en dubte si els espais que ens envolten realment estan pensats per ser utilitzats per la totalitat de la població o si, al contrari, estan determinats per facilitar l'activitat d'uns determinats rols socials i discriminar-ne d'altres. Per exemple, les urbanitzacions projectades com a ciutats dormitori -que entenen que la vida és treballar fora de l'espai on s'habita i que, a casa, només s'hi va a dormir- obliden que hi ha una part de la societat que no compleix aquest perfil. Aquestes ciutats donen l'esquena a la gent que hi passa el dia sencer, la que va a comprar o a la gent gran que va a buscar la mainada a l'escola. Generalment, aquesta part de població no es contempla a l'hora de pensar l'entorn urbà.

Mobilitat i gènere

A partir d'aquí, en quins aspectes l'urbanisme i l'arquitectura estan més enfocats a un gènere determinat i no pas a un altre? Un bon exemple prové de la base dels estudis urbanístics que es duen a terme. Tot sistema de planejament d'un entorn urbà parteix d'una sèrie d'estudis que serveixen per poder detectar les necessitats existents i donar-hi resposta des de l'urbanisme. Un dels treballs que es fan és l'estudi de



Espai interior amb accés directe als habitatges Fraieng-Werk-Stadt de Viena, un complex que busca unes vivendes fetes amb la perspectiva de les dones per les dones

mobilitat. Dins d'aquesta mena d'estudis, habitualment es fa referència a les *mobilitats obligades* i les *mobilitats no obligades*. Al primer grup, hi trobem els desplaçaments que es fan per la feina remunerada i l'educació. La resta de desplaçaments que es fan a les ciutats són considerats mobilitats no obligades i, per tant, no tenen la mateixa importància a l'hora d'elaborar estadístiques i servir de base per planejaments urbans futurs. A més, cal tenir en compte l'element que la mobilitat del rol masculí és molt més fàcil d'estudiar, ja que sovint es tracta de desplaçaments lineals de casa a la feina o de la feina a casa. En canvi, la mobilitat associada al gènere femení -i aquí també hi podem incloure la població anciana- al llarg del dia genera una sèrie de desplaçaments poligonals molt més difícils de comptabilitzar. Actualment, la constatació d'aquestes mancances fa que es comenci a introduir el concepte de gènere dins l'àmbit de l'urbanisme.

La llei de barris de la Generalitat catalana de l'any 2004 estableix vuit punts diferents perquè els ajuntaments puguin aconseguir el finançament previst per aquesta normativa i un d'ells -al costat de qüestions relatives a la rehabilitació o a l'accessibilitat per persones discapacitades-

des- és que el projecte tingui en compte l'equitat de gènere en l'ús de l'espai urbà i dels equipaments. És el primer cop que s'introdueix el concepte a Catalunya com a paràmetre de reforma urbana.

Repensar les ciutats

Un dels problemes amb què topen les administracions és la desconexença de com aplicar aquesta equitat de gènere en l'ús de l'espai urbà. El col·lectiu Punt6 -una agrupació que es preocupa per "repensar les ciu-

tats, els barris i les arquitectures per afavorir una vida sense discriminacions de cap tipus"- treballa en aquesta línia. "Treballem per una ciutat que sigui el reflex d'una societat que és diversa i que, amb l'acceptació d'aquesta diversitat, pugui construir els seus espais de manera inclusiva", expliquen. En aquest marc, Punt6 imparteix tallers per recollir l'experiència de les dones a l'entorn quotidià a través de grups de treball on es comparteixen vivències i es valoren les mancances

existents des del punt de vista de les usuàries. També s'han fet tallers similars per la llei de barris: al Poble Sec de Barcelona, es va crear un grup de dones de diverses edats que van elaborar un estudi del Parc de les Tres Xemeneies. Tot i això, les conclusions d'aquests tallers no sempre són vinculants i, molt sovint, ni tan sols arriben a mans de l'administració. Però és gràcies a aquesta feina que, poc a poc, es va divulgant la necessitat de crear espais urbans pensats per tota la societat.

> Fragüen-Werk-Stadt, l'experiència austríaca

Les polítiques que interrelacionen l'ètnica i urbanisme són innovadores a Catalunya, però ja fa anys que es duen a terme a d'altres països europeus. Per exemple, a Viena, trobem el projecte model Fragüen-Werk-Stadt -avui Margarette Schutte Lihotzy Hof- que busca la gestió, la proposta i el projecte d'habitatges fetes amb la perspectiva de les dones i per les dones. El projecte va ser encarregat l'any 1992 per l'Oficina de la Dona de Viena i el resultat de la iniciativa ha estat una zona d'habitatges que busca la màxima participació del veïnat en els processos del projecte, on els

principis de sostenibilitat prenen una gran importància i que cerca la proximitat dels equipaments als habitatges. Les relacions entre l'interior i l'exterior dels edificis són directes i fluides i eviten que hi hagi zones fosques que generin inseguretats.

En el marc d'aquest projecte, s'entén que els espais lliures han de facilitar la interrelació social i que els espais de jocs han de ser versàtils perquè es puguin adaptar a totes les edats. Es creen espais d'emmagatzematge a la planta baixa per poder guardar la bici o el cotxet de manera fàcil; se situen safareigs als

terrats perquè serveixin com a punt de trobada o es dona llum natural als aparcaments soterrats per augmentar la sensació de seguretat.

Pel que fa als habitatges, també es treballa amb distribucions interiors sense determinació d'usos. Això fa que es puguin adequar a diferents tipologies familiars, amb espais d'emmagatzematge, espais exteriors com balcons i terrasses i una cuina entesa com a lloc central del treball de la casa. En aquest projecte, queden clares les necessitats de les usuàries i les diverses maneres de donar-hi resposta.

, expressions

MÚSICA

Cançons aspres i amb regust de tramuntana

El palamosí Monegre sorprèn amb 'EP Negre', llicenciat a Creative Commons i publicat per Subsòl, el seu propi segell artesanal

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

L'Empordà sempre ha estat un territori abonat per la innovació i les avantguardes culturals. Des de fa uns anys, aquesta intensitat creativa s'ha projectat amb l'anomenat *so de la Bisbal*, un conglomerat de propostes musicals (Mazoni o Sanjosex en serien un bon exemple) que estan posant els fonaments d'una nova forma d'entendre la música pop cantada en català. Ara, un nou nom se suma a la llista de propostes refrescants sorgides d'aquesta comarca ventosa. Es tracta de Monegre, nom artístic del palamosí Carles Jové, que acaba de publicar el seu primer treball, *EP Negre*, disponible a la xarxa en llicència Creative Commons al web <www.subsol.com>.

Tot i el regust de tramuntana de les seves cançons, des de fa uns mesos, Jové viu a Orpesa, al País Valencià. La música d'aquest jove palamosí té tonalitats acústiques i, alhora, fosques i aspres, amb un punt tragicòmic. En deixen constància temes com "Borratxo i calb", "Cargol treu banya", "Mantes i llençols" o la fosca versió del clàssic xiruraire d'Esquirols "Fent camí". Jové explica: "Les cançons van ser escrites i gravades quan encara vivia al Principat, entre Barcelona i Girona, de manera que el regust empordanès era inevitable. Suposo que els nous temes seran diferents".

El primer treball de Monegre va sortir el dia dels difunts. "Fer-lo coincidir amb aquesta data va ser una decisió casual, però conscient, ja que per mi tot allò relacionat amb la sang -com a metàfora, és clar- té una importància creixent". Segons Monegre, "el dia dels morts és un dia de retrobament, un dia de goig si se sap viure com a tal. Si t'hi pares a pensar, l'Onze de Setembre no hauria estat una data gaire més optimista: sempre acabem celebrant allò que se'n va...".

Producció artesanal

Jové treballa de forma artesanal a nivell de producció i edició. Ha optat per l'autoedició i fins i tot ha creat un segell propi, Subsòl, per donar sortida a la seva música i a altres



propostes. "La decisió és plenament conscient i és una actitud que arrossegem des de fa anys. Potser si hi hagués un segell que s'ajustés molt a la meua voluntat de fer les coses no m'importaria fixar-hi, però m'agrada fer-m'ho jo". Subsòl és una forma de donar sortida a aquestes inquietuds: "La consigna general podria ser: *fes el què vulguis sense pensar gaire en el negoci*. Des de fa molts anys, m'agrada publicar coses, ja sigui sol o amb companyia, ja siguin revistes, llibres o històries vàries. Subsòl és l'intent de formalitzar aquesta passió i, si pot ser, que esdevingui una plataforma autosuficient que generi els ingressos necessaris per continuar endavant".

Una altra de les característiques de Subsòl -i, per extensió, de Monegre- és que treballa amb llicències Creative Commons: "Una premissa

Monegre

'EP Negre'
<http://monegre.bandcamp.com>
<www.subsol.info>.

fonamental és la concepció del producte cultural com quelcom que no pot ser restringit, ja que es tracta d'un bé essencialment col·lectiu. La idea és treballar sempre amb llicències no restrictives que potenciïn la divulgació, però com que treballaré amb altres músics i també vull respectar l'autonomia del creador, si una obra em sembla prou interessant, estic disposat a parlar-ne. De moment, hi ha dos discos més a la vista i la idea de fer un magazín, però tot poc a poquet...".

MÚSICA

Una nit èpica amb Ràdio Pica

L'emissora, que emet des de 1981, celebra una festa per recaptar fons amb grups com Macromassa, Bèstia Ferida o Accidents Polipoètics

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Present a les ones des de 1981, Ràdio Pica és una de les emissores lliures pioneres de Catalunya. Pica ha apostat per un format radiofònic que prioritza l'experimentació, el risc i els nous formats; ha creat vincles estrets entre art sonor, ràdio art i literari i ha estat el bressol de molts creadors destacats. Actualment, Ràdio Pica torna a trobar-se en una situació difícil, a l'espera del que pugui donar de si la llei de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació que ha de regular el sector.

En aquest context, el col·lectiu Gràcia Territori Sonor ha decidit col·laborar en la tasca de donar suport a Ràdio Pica i ha organitzat una festa a l'auditori de La Fontana, al barri de Gràcia de Barcelona, amb l'objectiu de recaptar fons per l'emissora. El festival durarà sis hores i, entre les vuit del vespre i

les dues de la matinada, oferirà un cartell de luxe amb noms històrics de l'escena musical i poètica de la ciutat -molts d'ells amb estretes vinculacions amb Ràdio PICA- que participen desinteressadament a l'acte.

Al cartell d'aquesta Nit èPICA, hi trobem grups com Macromassa, la mítica formació experimental que retorna als escenaris catorze anys després de la seva dissolució; Jaume Balagueró & Sol Lagarto, un projecte de rock del director de la pel·lícula *REC*; Bèstia Ferida, un dels projectes d'improvissació més interessants de l'actualitat, o Accidents Polipoètics, una referència ineludible en la història de la polipoesia. També hi actuaran Tronasol, Néboa, el poeta David Castillo, Anki Toner (Superelvis), Za!, Motor Combo, 25 Hombres, Usted es un Colectivo, Le Petit Ramon, Mil Pesetas, Anna Blume i Martí Sales. El cartell de l'acte està il·lustrat per Cifré.

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
retòls
webs
...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tantam@ibermet.com

COPA
MENS-
TRUAL...
L'ALTERNAT-
IVA ALS
TAMPONS.

Laciatatinvisible
www.laciatatinvisible.org
REGIO 35 BAKOS · 08014 BCN · 93 298 99 47

vine i participa!

PUNT DE TROBADA NACIONAL
Programa marc 2011: procés participatiu

Dissabte 6 de març, a les 17 hores,
a l'Ateneu Independentista La Torna de Gràcia (BCN)
C/ Sant Pere Màrtir, 37 (prop de les parades de metro de Diagonal (L5 i L3) i Fontana (L3))

CUP
Candidatura d'Unitat Popular

CINEMA

Recuperant el rei de la sèrie B

El clàssic 'Detour' i dos films més de l'exiliat d'Edgar G. Ulmer es reediten en DVD

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Amb els anys, Edgar G. Ulmer s'ha anat convertint en un cineasta de culte, una figura romàntica per la seva trajectòria creativa i biogràfica: exiliat de l'Europa on es covava el nazisme, va ser apartat de la primera línia de Hollywood -després d'un molt bon debut, *Satanás*- a causa d'un amor adúlter amb la que seria la seva muller. Durant anys, l'austriac va aixecar alguns films molt apreciats amb poquíssims recursos i aquest fet li va proporcionar una aureola de romàntic i d'*outsider*, justificada també per unes obres que sovint retraven amors extrems i personatges exclosos.



Crim sense intriga

Com sol passar amb els cineastes que van treballar al marge dels grans estudis, la seva filmografia no ha estat tan difosa com seria desitjable, encara que aquest fet ha contribuït a assentar-lo com un artista malleit del cinema comercial. Les condicions de conservació dels films tampoc semblen les millors, però Versus Entertainment ha fet un pas endavant i ha editat dues de les seves obres més destacades per la fosca Producers Releasing Corporation. La sorprenent abundància de materials afeigits, entre els quals destaca l'ambició documental d'Edgar G. Ulmer: *el hombre fuera de campo* (inclòs al disc de *Detour*), evidencia la voluntat de dimensionar el rigor creatiu de les pel·lícules, més enllà de les seves limitacions econòmiques.

'Detour' passa per ser una de les principals obres del seu autor

La primera d'elles, *Barba azul*, és una bona aportació a l'emergent gènere del thriller psicològic. Marca da pel seu baixíssim pressupost i per la seva renúncia a la intriga, però, aquesta producció també recorda un model anterior: el de les cintes terrorífiques de la Universal amb les quals es va anar fixant el model de cinema sonor de terror. Amb *Doble asesinat en la calle Morgue*, per exemple, *Barba azul* comparteix brevetat, ambientació parisense i aires gòtics. Picant l'ullet a Faust i acostant-se a les tècniques visuals més ombrívols de l'expressionisme, els responsables expliquen la història d'un assassí de perfil peculiar, un artista de memorable mirada homicida abandonat a uns amors patològics amb aires de gran guinyol.

Una joia de la precarietat

Detour encara va més enllà i passa per ser una de les principals obres del seu autor. Un *noir* de concisió

extrema, d'una essencialitat existencial. Narració retrospectiva conduïda per la veu en *off* d'un protagonista entre cínic i abatut, tracta la història d'un músic que vol retrobar-se amb la seva promesa. Sue ha anat a Los Angeles per provar sort com a cantant o actriu i Al decideix seguir-la fent autoestop. Pel camí, una successió de fatallitats aparents faran que, a mesura que el personatge s'acosti geogràficament al seu destí, semblada cada vegada més lluny del seu objectiu: casar-se.

A *Detour*, no només hi ha tècnica, experiència a l'hora d'aprofitar els escassos mitjans disponibles mitjançant il·luminacions encertades i moviments de càmera mesurats, també hi ha intel·ligència en la fusteria narrativa, que aprofita els escassos escenaris perquè el film sembli anar-se tancant sobre si mateix i reflecteix el cul de sac en què acaba Al. A més, s'enriqueix la trama amb gran enginy quan el mateix narrador obre la porta d'una indeterminació no resolta fent dubtar l'espectador: realment el públic es pot confiar de la innocència d'un personatge abocat a la fatalitat, o el seu és un discurs autoapologeta que amaga culpabilitat? Per acabar de fer de *Detour* un film màgic, Ulmer hi va abocar sentiments, perquè sembla empatitzar amb aquest fracassat que, com ell, tenia

més capacitats que aquelles que podia demostrar i que també va errar el tret a l'hora d'emprendre un viatge que l'havia de conduir a una nova vida.

En decadència

Daughter of doctor Jekyll és una mostra de l'Ulmer francirador dels darrers anys de professió, que combinava encàrrecs de nivell molt baix amb alguna producció europea més folgada. En aquest modestíssim projecte, va utilitzar les tècniques habituals: la boira, per exemple, serveix tant per crear atmosferes entre l'onirisme i el goticisme com per dissimular les transicions de maquetes a escenaris reals. El realitzador aconseguí dotar d'un cert estil visual aquesta cinta precària i aplica el seu ofici per exposar amb correcció una història simple i esquemàtica, la basa principal de la qual sembla ser barrear el bon doctor Jekyll amb el mite de la licantropia.

FILMOGRAFIA

- Edgar G. Ulmer, *Barba azul* (Versus, 1944).
- Edgar G. Ulmer, *Detour* (Versus, 1945).
- Edgar G. Ulmer, *Daughter of Dr. Jekyll* (L'Atelier 13-Absolute Distribution, 1957).

CAMPANYES

Reinventant conceptes a la capital de Ponent

L'esquerra anticapitalista lleidatana de contingut polític i social la diada del 8 de març



Fa temps que els col·lectius de la capital de Ponent s'ajunten per convocar i organitzar actes unitaris com, per exemple, la diada de l'1 de Maig, la Festa Major Alternativa o la carrossa de Carnestoltes. El 8 de març sembla que també presentarà aquesta unitat.

Ares Arbó

terresponent@setmanaridirecta.info

Sota el lema *Dona, la crisi ens fa més precàries*-emprat l'any passat per l'Esquerra Independentista- s'han organitzat un seguit d'actes pels dies abans i després del dilluns 8 de març. Diu la història que algunes dones van ser assassinades en una fàbrica quan reclamaven el dret del sufragi universal. L'actualitat i la realitat, però, ens expliquen que -encara en ple segle XXI- moltes dones són assassinades, víctimes de l'anomenada violència de gènere. I mentrestant, el camí marcat que cal que segueixin és el de superministres al capdavant de ministeris de guerra o d'empresàries capaces de despatxar obreres amb la mateixa facilitat amb què ho fan els seus semblants masculins.

A la nota de premsa de les jornades, es convida a la reflexió sobre un seguit de conceptes

Per trencar amb aquest discurs, els actes programats a Ponent per la gent del Sindicat d'Estudients dels Països Catalans, de l'Assemblea de Joves de Lleida, de la Federació Intercomarcal de la CGT de Lleida, del CSA La Maranya, del Grup d'Aprenentatge Col·lectiu

Dona, la crisi ens fa més precàries

Del 2 al 26 de març a Lleida.
MÉS INFO: www.suportponent.net.

(GAC) i de la CUP de Lleida giren al voltant de temes com el gènere, amb membres de la Xarxa d'Acció Trans-Intersex de Barcelona, o de propostes i anàlisis de la història del moviment Queer. Dins el curs sobre el món àrab que està duent a terme el GAC, el 5 de març, es parlarà sobre la dona a l'Islam i no es deixaran de tractar temes com els que fa anys que tracta la gent de la CUP o persones d'Endavant. L'avortament, la necessitat de crear grups d'homes o els tallers sobre com afecta als masclès el patriarcat també tindran espai en aquestes jornades, que se celebraran de manera rotatòria pels diferents espais gestionats pels col·lectius organitzadors. Tampoc no hi faltará la concentració-manifestació del mateix dia 8, convocada a dos quarts de vuit del vespre davant de l'IEI, a la plaça de la Catedral de Lleida.

A la nota de premsa de les jornades, es convida a la reflexió sobre un seguit de conceptes que són rebutjats i obviats per la classe política i l'elit cultural i, en conseqüència, menystinguts pels mitjans de comunicació de masses. El programa complet i els horaris de tots els actes es poden trobar a www.suportponent.net.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 4 de març

Xerrada-debat:

'La grip A i el poder de la indústria farmacèutica' amb Teresa Forcades
19:30h. Casinet d'Hostafrancs.
C. Rector Triadó, 53.

Dies 4 i 5 de març

Jornades: 'Educató:**un dret vulnerat a Palestina'**

Campus Nord de la UPC
(Edifici A3, Aula Màster).
C. Jordi Girona, 1. Més info:
www.cuncap.wordpress.com
Organitza: Comissió Universitària
Catalana per Palestina

Dies 4 i 5 de març

**Jornades: 'Viure en la diversitat,
per una política d'esperança a Europa'**

Centre de Cultura Contemporània de
Barcelona. C. Montalegre, 5.
Entrada lliure. Més info: www.cccb.org

Divendres 5 de març

Taula rodona:

'Haití, el terratrèmol neoliberal!'
18:30h. Federació Catalana d'ONG
C. Tàpies, 1.

Dissabte 6 de març

**Jornada: 'Si tingués un martell
destruiria el patriarcat'**

17:30h. Taller d'autodefensa per dones.
19h. Gestió d'agressions masculines
individualment i col·lectivament.
Acompanyat de bones tapes i bona música!
CSO La Gordíssima. C. Pons i Gallarza, 10.
Organitza: Assembla de Joves d'Horta-
Guinardó i La Sagrera- Sant Andreu (CAJEL)



Dissabte 6 de març

**Festa de dones: Nosaltes,
alternatives feministes.**

Festival Pobre Nou

Dies 5, 6 i 7 de març al Poblenou de Barcelona

En els temps que corren, l'autogestió de l'oci es perfila com una de les alternatives més coherents davant el fals entreteniment espectacular que proporciona la dinàmica capitalista del consum, que converteix les relacions humanes en meres relacions de canvi. El Festival Pobre Nou sorgeix per intentar trencar aquesta dinàmica i, amb el seu irònic, donar una bufetada a totes les formes fatxendes de diversió vinculades als diners i no a les persones. El festival és una iniciativa conjunta de quatre col·lectius de creadors que actualment operen al barri del Poblenou: Artkatraz, instal·lat en una nau ocupada fa tan sol quatre mesos; La Nau Espacial, que anteriorment exercia com La Makabra fins que va ser desallotjada; l'espai Bolivianow i el Circo Paniko, col·lectiu nòmada que ha instal·lat la seva carpa d'estranguis al barri fins el 20 de març.



El festival es desplegarà durant els dies 5, 6 i 7 de març a cadascuna de les seus dels col·lectius: carrer Àvila, 176 (La Nau Espacial); carrer Bolívia, 7 (Bolivianow); cantonada Almogàvers amb Àlaba (Artkatraz i Circo Paniko). De la programació, destaquen els espectacles de dansa, cabaret i circ; a més dels tallers i el vestuari amb material reciclat, clown, flamenc i aeris per infants. També hi haurà un skate park obert i projeccions contínues de curts i documentals. Les activitats es faran cada dia des de les onze del matí fins a les onze de la nit i, també cada dia, hi haurà menjador i sopador a l'espai Artkatraz. Per apuntar-se als tallers s'ha d'escriure al correu: lanavespacial@hotmail.com. La programació completa del festival es pot trobar a l'adreça: www.lamakabra.org. Totes els activitats són gratuïtes i els artistes passaran el seu barret màgic. A gaudir!

22h. Bar el Brot de la Farinera del Clot.
Gran Via, 837.
Punxaran La Niki i Sabotage. A més de la festa, el dilluns 8, es farà una manifestació a la plaça Universitat de Barcelona a les 19h.
Organitza: Comissió 8 de març

Dissabte 6 de març

**Presentació de la Xarxa
d'Universitats Lliures**

10h. Obertura portes amb diferents
exposicions
11 h. Taula rodona: *L'altra educació*

15h. Músics de sobretaula
16 h. Presentació de la Xarxa d'Universitats Lliures
17h. Xocolatada
17h. Tallers: còmic, Teatre de l'Oprimat, clown, construcció de forns solars, introducció a les Belles Arts, digitalització de llibres i documents, reciclatge i decreixement.
Lloc: Centre Social de Sants. C. Olzinelles, 30.
Al final de la jornada, al CSA Can Vies. C. Jocs Florals, 42.
Més info: www.unilliuere.org

Dissabte 6 de març

Educació lliure a Sants

Jornada de portes obertes a l'espai de criança compartida El Tatanet per donar a conèixer el seu projecte d'educació lliure.
11h. El Tatanet.
Passatge Toledo, 10-14. Sants.
Més info: eltatnet.blogspot.es

Dissabte 6 de març

Trobada contra els CIE

Trobada de persones, col·lectius i organitzacions socials per llançar una campanya contra les batudes i contra els centres d'internament d'estrangers.
17h. CSO La Teixidora. C. Marià Aguiló, 35.

Dissabte 6 de març

**Xerrada sobre el MIL i l'OLLA
amb Ricard Vargas**

Cicle *Debat i reflexió entorn a grups armats dels anys 1960-1980*
18h. CSO La Revoltosa. C. Rogent, 82.
Més info: www.revoltosa.squat.net

Dissabte 6 de març

**Festival de suport al projecte de l'hort
de l'escola El Martinet de Ripolllet**

Ateneu de Nou Barris. C. Portlligat 11-15. A partir de les 21:30h. dos escenaris amb: Latinos sin Llobregants + Dr Experience + Karaoke band + Universal Rockers + Mas Kintos + Naraina + Divide & Wenceslao + Reopla + Xarxa Vila + Herederos del Taxi + Muyayo Rif + Yacine + Oriental Grooves.
Més info: www.ateneu9b.net

Jornades Anarcofeministes

Dissabte 6 de març
Dona i Anarcosindicalisme, amb Ana Sigüenza i Laura Vicente
11h. Centre Cívic Drassanes
C.Nou de la Rambla, 43.
Diumenge 7 de març
17h. Taller d'autogestió de la salut.
Inscripció per dones a: libertariasent@hotmail.com
Casa de la Solidaritat. C. Vistalegre, 15.
Dimecres 10 de març
Cinefòrum: *A la Deriva. (Por los circuitos de la precariedad femenina)*, del col·lectiu Precarias a la Deriva
19h. Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71.
Organitza: Comissió del centenari de la CNT. Més info: www.cnt.es/centenario

Diumenge 7 de març

**Dinador vegà solidari pels costos
judicials d'un company vegà**

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Biblioteca Popular Espontània: continuem **recollint llibres donats** per la biblioteca a la nova seu de la Universitat Lliure del CSO La Rimaia. CONTACTE: carrer Gran Via, 550. Barcelona. Cada dia de 17 a 21h.

Compartim pis d'estudiants a Sabadell centre, al costat de la plaça del Mercat. CONTACTE: Míriam 636 932 468 miriam.rm@hotmail.com

Volem fer la volta al món navegant i busquem perso-

nes que disposin d'un veler de més de 12 metres i vulguin unir-se al nostre somni. CONTACTE: Maria 618 139 443

Ofereixo **classes de guitarra per principiants per classes d'alemany**.

CONTACTE: Josué 935 199 545 iotnabjosz@hotmail

Necessito una **cadira d'oficina confortable** per treballar moltes hores. A canvi ofereixo classes d'història de l'Equador o qualsevol

cosa que et pugui interessar. CONTACTE: Manuel manueltomen@gmail.com

Suport als companys/es anarquistes de Grècia

encausats per la repressió de l'Estat. CONTACTE: greCIA-libertaria.blogspot.com

La Directa: **necessitem ordinadors actualitzats** i en bon estat per treballar a la redacció del setmanari.

CONTACTE: directa@setmanaridirecta.info

> EL TEMPS

DIJOUS 4

Pluges durant el matí a la costa de Girona. S'obriran clarianes a la resta de comarques després d'una nit plujosa.



DIVENDRES 5

Baixada de temperatures i vents del nord i del nord-est. Cel pràcticament serè, amb alguns núvols al Pirineu i al Prepirineu.



DISSABTE 6

L'ambient continuarà fred, les glaçades es generalitzaran a l'interior i al prelitoral. Augmentaran els núvols de sud a nord.



DIUMENGE 7

El cel s'anirà ennuvolant al llarg del dia. Les temperatures baixaran bruscament. Els ruixats de neu s'estendran durant la tarda.



DILLUNS 8

Temporal de pluja i neu. Una borrasca profunda escombrarà Catalunya i el País Valencià. Vents molt forts, ruixats i tempestes. Neu a cotes baixes



DIMARTS 9

Ruixats de neu a Girona i Barcelona. Temperatures gèlides, amb glaçades generalitzades que arribaran a les comarques costaneres.



14:30h. CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza 10.

Diumenge 7 de març
Inauguració de la cooperativa de consum Les Trementinaires
Activitats per la mainada a partir de les 10h. i menjar ecològic a preus populars a les 14h. C. Aldea, 8.

Dimecres 10 de març
Xerrada sobre Maria Mercè Marçal i recital de Blanca Llum Vidal
Cicle *Literatura i compromís*
19:30h. UB, Edifici Josep Carner, Aula o.1. C. Aribau, 2-8.
Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

ESPARREGUERA

Dissabte 6 de març
Homenatge a Francesc Ferrer i Guàrdia
Acte final de la campanya del reconeixement del pedagog llibertari Francesc Ferrer i Guàrdia per commemorar el centenari del seu afusellament. Xerrada *Una vida per la llibertat*, David Prujà.
18:30h. Can Pasqual.
C. Cavallers, 26.

FERRERIES

12 hores de glosa improvisada d'arreu dels Països Catalans
Divendres 5 de març
18h. Taller de Hip-hop
Casal de Joves Alexandria. Ctra. General, 15
22h. Sopar informal de benvinguda a les participants d'arreu.
Cas Vesins. C. St. Bartomeu, 39.
Dissabte 6 de març
De les dotze del migdia a les dotze de la nit, més de trenta glosadors d'arreu dels Països Catalans aniran passant per places i bars de Ferreries (Menorca).
12h. Taula rodona sobre el món de la glosa arreu dels PPCC.
13:30h. Vermut a la plaça de l'OAR.
14:30h. Dinar popular i sobretaula (només per participants) a la plaça de l'OAR.
18h. Passabars pel poble i mostra dels participants al taller de hip-hop al Casal de Joves.
21h. Sopar i actuacions a la plaça de l'OAR.
00h. Concert de hip-hop amb el grup Rapsodes. Bar Dylan. Av. Son Morera.
Organitza: Associació Soca de Mots. Més info: socademots.blogspot.com

La Nit èPICA: salvem ràdio pica!

Barcelona
Divendres 5 de març
Concert de 20h.
a 2 de la matinada
Espai Jove la Fontana
Gran de Gràcia, 190-192
Ràdio PICA és una de les ràdios lliures pioneres de l'Estat espanyol, que emet en antena des de 1981. Durant tot aquest temps, ha esdevingut un instrument cabdal en el camp de la llibertat d'expressió i sempre ha apostat per un format radiofònic on es prioritza l'experimentació, el risc i els nous formats. La legislació que controla el parc radiofònic des del tardofranquisme fins als nostres dies ha obligat Ràdio PICA i molts projectes posteriors similars a sobreviure als llimbs de l'alegalitat i, en nombroses ocasions, de la precarietat. És per això que Gràcia Territori Sonor ha organitzat una festa amb l'objectiu de recaptar fons per l'emissora. Val la pena donar-hi suport!



GIRONA

Activitats al voltant del dia de la dona
Dilluns 8 de març:
Concentració: *Contra el patriarcat, feminisme de classe!*
20h. Plaça del Vi. Lectura del manifest i actuació teatral.
Divendres 12 de març
Xerrada-debat sobre la nova llei de l'avortament
20h. Centre Social La Màquia. Carrer dels Vern, 15-17.
Organitza: Col·lectiu pel Dret al Propi Cos i Plataforma Antipatriarcal

LLEIDA

Activitats al voltant del dia de la dona
Dijous 4 de març
Presentació de mesures anticrisi:
La crisi té nom de dona
18h. Àrea de la Dona.
Desmantelant el gènere: genealogies del

moviment Queer, de Stonewall (1969) a Nova York (1994).
19:30h. CSA la Maranya. I després, a les 21:30, sopar de pintxos i varietés.
Divendres 5 de març
La Dona a l'Islam
19h. Local de la CGT
Dissabte 6 de març
Homes i patriarcat, Lleida necessita un grup d'homes?
17h. CSA La Maranya.
Lluita Trans: arguments, reflexions i estratègies
20h. CSA La Maranya
Dilluns 8 de març
Manifestació: *Dones, la crisi ens fa més precàries!*
19:30h. Plaça de la Catedral, davant de l'IEI
Dimarts 9 de març
L'avortament, legalitat vigent
18:30h. Facultat de Ciències de l'Educació
Dimecres 10 de març
Els cançons de bellesa en la societat actual
18:30h. Facultat de Ciències de l'Educació

MANLLEU

Divendres 5 de març
Xerrada-debat: 'Es pot prescindir de les nuclears?' amb Pep Puig
21h. Museu Industrial del Ter
Passeig del Ter, s/n
Organitza: Grup de Defensa del Ter

MATARÓ

Diumenge 7 de març
Calçotada popular pel decreixement
12h. Plaça de Santa Anna
Organitza: CUP de Mataró

REUS

Dissabte 6 de març
Sopar popular i festa de celebració del dia de la dona
Inscripcions: diferents punts de la ciutat de Reus (BataBat, Campus i Bar Absenta, entre d'altres)
21h. Sala Polivalent de la Palma
Passeig de Mata s/n.
Organitza: Dones en Acció, L'Hora Violeta, AJR.

TARRAGONA

Activitats al voltant del dia de la dona
Dijous 4 de març
Xerrada sobre dones i crisi.
14h. Universitat Rovira i Virgili
Divendres 5 de març
Cinema: *Entre l'anonimat i la resistència (dones i franquisme)*, de Mariona Ortiz.
19h. Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.
Cinema: *La sal de la terra*, de Herbert Biberman.
22h. Casal Popular Sageta de Foc
Dissabte 6 de març
Inauguració de la plaça de les dones represaliades i víctimes del franquisme
18h. Parc de la Reconciliació
Diumenge 7 de març
Paraules per la Pau: *Tururut Viola*
12h. Plaça de la Font
Dilluns 8 de març
19:30h. Manifestació.
Estàtua dels despulats (Rambla Nova)

Dimarts 9 de març
Cinema: **'Osama' de Siddiq Barkam.**
20h. Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, 9.

Jornades sobre la llengua catalana a la Franja de Ponent

Dies 5, 6 i 7 de març
El català serà el tema del Cinga Fòrum'10, un espai de trobada i debat que se celebra cada any a Fraga, a la comarca del Baix Cinca. Sota el lema *Llengua i emoció*, aquestes jornades se centraran a plantejar propostes pràctiques per viure en català. En aquest marc, es tractaran diversos temes a través de ponències com: Llengua i creativitat, Treballar per la llengua o Vulnerabilitat, llengua i emoció. Tots els actes són d'entrada lliure i se celebraran a la seu de l'Institut d'Estudis del Baix Cinca. Més info: www.iebc.cat



> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

8 DE MARÇ - DIA DE LA DONA

MANIFESTACIONS:
Alacant
19:30h. Plaça de Calvo Sotelo
Barcelona
19h. Plaça Universitat
Girona
20h. Plaça del Vi
Lleida
19:30h. Plaça Catedral
Tarragona
19:30h. Rambla Nova
València
19:30h. Jardins de la Glorieta



MANIFESTACIÓ DE REBUIG AL CEMENTIRI NUCLEAR

Móra d'Ebre, diumenge 7 de març a les 12h.



. L'ENTREVISTA

Sara Lovera PERIODISTA I ACTIVISTA MEXICANA

“La guerra contra el ‘narco’ encobreix la criminalització de la protesta social”

Periodisme feminista i Sara Lovera són sinònims a Mèxic. Aquesta veterana dels mitjans de comunicació es defineix com una “simple vocera” de les dones mexicanes, però el cert és que, servint-se de la plataforma pública que li han otorgat els mitjans, Lovera s'ha convertit en una activista més. És fundadora de Comunicació e Informació de la Mujer (CIMAC), una plataforma que es proposa canviar la visió que ofereixen els mitjans de comunicació de les dones i denunciar i reportar els abusos que es cometen.

Carlos Castro
entrevista@setmanaridirecta.info

De quina manera contribueixen a la discriminació de la dona els mitjans?

Els mitjans, fonamentalment, reforcen la discriminació perquè no qüestionen la seva condició. Perden l'oportunitat de fer propostes, no només en el camp de la condició dels homes i les dones, sinó en d'altres camps. S'han convertit en una caixa de ressonància del poder, no en un mecanisme qüestionador. Avui dia, els mitjans estan mostrant unes dones que ja no existeixen i continuen amb un discurs de mitjans del segle xx.

Quin seria el tractament idoni?

No n'estic segura, però sé que els mitjans no han de convertir les dones en víctimes permanentment. Estan habituats a parlar de violència i la banalitzen. En el cas de la violència de gènere, podríem quedar-nos amb una estadística, que ja és una manera de ser-hi i pressionar. Ciudad Juárez va sorgir quan Esther Chávez va començar a explicar els casos i, si alguns periodistes grocs no haguessin començat a parlar-ne, mai no s'hagués fet una llei contra la violència, encara que no funcioni com hauria de funcionar. Tot i així, estem preocupades. Hem de demanar comptes a l'autoritat perquè ni als països on -com a Mèxic- els crims queden impunes ni als països on opera la justícia, no han pogut aturar l'onada de violència contra les dones.

Com es pot prevenir aquesta onada de violència?

Hem de canviar la manera de resoldre els conflictes. El problema rau en l'estructura jerarquitzada del sistema. Ens sembla natural i convenient que algú mani sobre l'altre i que qui es rebel·li sigui castigat. Les dones hem transgredit el sistema, en un període històric curt hem sortit a la vida pública, volem manejar el nostre cos i la nostra vida. Sembla ser que aquesta transgressió es paga amb la mort i



aquest és un problema universal. Al nord d'Europa, a països com Suècia o Noruega, on hi ha un desenvolupament social ampli i on la paritat està assegurada per llei, també s'estan matant dones. Així, la pregunta és si aquest sistema permetrà viure a aquestes persones que no es deixen jerarquitzar.

“Les dones han transgredit el sistema jeràrquic i això es paga amb la mort”

Vostès denuncien que, a Mèxic, es viu una regressió dels drets de les dones en temes com l'avortament. Com és la situació actual?

Mèxic viu una allau de conservadorisme. La revolució de principis del segle xx era avançada, laica i liberal. Això va fer que, ràpidament, es reconeguessin determinats drets. Per exemple, l'avortament no era delictiu si era fruit d'una violació o si perillava la vida de la mare... i, més tard, es van anar ampliant aquestes excepcions. Així doncs, existeix una tradició despenalitzadora. Ara, divuit entitats de les 32 del país han acordat criminalitzar l'avortament. Ja han passat del canvi legislatiu a les accions concretes. A l'Estat de Guanajuato, per exemple, comencen a deixar de distribuir l'anticonceptiu d'emergència, tot i que és un acord nacional. Des que governa el Partido de

Acció Nacional, ens hem assabentat que hi ha prop de 30 dones a la presó que compleixen penes de fins a 28 anys per haver comès un homicidi qualificat com a *parentesc*. Aquest procés de regressió no només afecta la condició de la dona, sinó també la de la democràcia.

Com afronta aquesta situació la societat civil?

A Mèxic, hi ha un moviment de dones aplemíssim agrupat en associacions de la societat civil. Crec que és un moviment molt potent i amb un programa. Actualment, està reaccionant molt favorablement a l'embat contra l'avortament. Hem creat el Pacte per la vida i la llibertat de les dones i el seu dret de decidir, que compta amb 100 organitzacions de tot el país, i hem decidit sortir cada primer dijous de mes -com les mares de la Plaza de Mayo a l'Argentina- per denunciar la criminalització de l'avortament.

En quina mesura la militarització de la vida pública propugnada pel govern de Calderón ha influït en el deteriorament de la situació de la dona?

La militarització ha influït en l'increment de la violència contra les dones. Evidentment, un govern que professa la idea que els problemes només es resolen per la via militar és un govern com el de Hitler. Aquest tipus de governs autoritaris i militaristes tenen com a objectiu controlar el cos de les persones i el de les dones és com un espai de guerra estrany, que es converteix en un territori que cal conquerir, ja que tenen el poder de donar vida.

I pels Drets Humans en general?

La guerra contra el *narco* està encorbint la criminalització de la protesta

social. Amnistia Internacional diu que hi ha setze defensors dels Drets Humans en perill. Però hi ha altres conseqüències, com la mort de civils a causa del foc creuat, les detencions il·legals, els segrestos... És terrible. Hi ha un gran desordre i ningú no sap què està passant... amb denúncies de paramilitarisme. Segons sembla, els militars ja no són suficients per la guerra que lliura el senyor Calderón i calen assassins a sou. A Ciudad Juárez, el tema és particularment greu perquè, allà, hi actua un vell grup de militants dels moviments socials: van ser els primers que van denunciar el feminicidi, la vulneració dels drets de les persones migrants... La pregunta que em sorgeix és si el que hi ha a Ciudad Juárez és un problema de narcotràfic, una voluntat d'acabar amb la protesta social o ambdues coses?

Mèxic es un territori de pas. Quina és la situació de les dones migrants?

És molt greu. Les dones que vénen d'Hondures, Guatemala o El Salvador per creuar cap als EUA sovint pateixen abusos sexuals o són forçades a treballar en règim d'esclavitud, enganyades per les autoritats i per les bandes. A Saltillo Coahuila, al nord del país, la sociòloga Natalia Villegas va fer un estudi sobre les dones que arribaven a una de les cases d'acollida durant la seva ruta cap als EUA. No només migraven per raons econòmiques, sinó que moltes d'elles fugien de la violència que patien a casa. És un problema de violència contra les dones universal, un fenomen mundial que ens hauria de cridar l'atenció i fer-nos preguntar què està passant amb la nostra proposta occidental de vida.

. LA COLUMNA

Pa i vi

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Primer de tot voldria demanar disculpes als lectors d'aquest espai -si és que encara n'hi ha- per l'article anterior, que era dolent o, per ser precis, que tenia un final dolent que va espantillar l'article sencer. No sé què carai (o collons o cony) em va passar ja que, habitualment, com tothom que escriu, reviso cada text uns quants cops. Perquè escriure malament és molt fàcil: només cal no utilitzar les paraules més adequades a l'hora d'expressar-se. I si em sap tant de greu haver escrit un article dolent és perquè -al meu parer i al de molts altres- les paraules importen. Importen molt. És més: la manipulació o mal ús de certes paraules fins i tot pot tenir conseqüències devastadores; per exemple -i és un exemple dels grossos- la paraula clau que va ajudar a posar en marxa el genocidi dels tutsis a Ruanda el 1994, va ser *inyenzi*, un mot kinyarwandès que vol dir “escarabats”. Durant anys, els extremistes hutus l'utilitzaven als seus mitjans de comunicació per referir-se als tutsis, amb la insinuació que no eren éssers humans, que eliminar-los seria tan fàcil com desitjable.

El racisme, a Catalunya, s'amaga darrere uns suposats conflictes entre fes i cultures

Els racistes que hi ha a Catalunya són més primmirats, però tanmateix, l'ús de paraules tan comunes com “moros” o “negres” per referir-se a un conjunt d'éssers humans com si tots fossin iguals ja és en si mateix un primer pas cap a una certa deshumanització: no és el mateix parlar d'un “moro” que d'un marroquí amazic, per exemple; i parlar de senegalesos i gambians no és el mateix que parlar de “negres”. De vegades, fins els que van de bona fe es poden ficar de peus a la galleda lingüística: parlar d’“islamofòbia”, per exemple, com fa molta gent declaradament antiracista, és, crec, fer el joc als racistes. El mateix Josep Anglada insisteix que ell i el seu partit no són racistes perquè creuen que el problema és l'islam; i és mentida, ja que el que no suporten dels marroquins residents a Catalunya no és la seva religió -de la qual no en saben absolutament res- sinó el seu fenotip. Així, el racisme, a Catalunya, s'amaga darrere uns suposats conflictes entre fes i cultures. Etcètera. En fi, al pa, pa, i al vi, vi: les paraules, ho repetim, importen. I ara revisaré aquest article a fons, no fos cas que n'hi hagi inclòs una d'inaadequada.